

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

— **БАРД** —

ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ОТ АВТОРА НА
МОШЕНИКЪТ

**СТИВЪН
КАНЕЛ**

**ДА ЯХНЕШ
ЗМИЯТА**

„ИСКАМ ТВОЯТА РЕКА НА ПОКВАРА
ДА СЕ ПРЕВЪРНЕ В НАВОДНЕНИЕ!”

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

СТИВЪН КАНЕЛ ДА ЯХНЕСИ ЗМИЯТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Единствените занимания на Уилър Касиди, красавец и черната овца на заможно семейство от Бевърли Хилс, са да играе голф, да пие и да съблазнява чужди съпруги. Но след загадъчната смърт на брат му, който има връзки в политическите кръгове, той предприема опасно пътуване, за да намери себе си и китайските гангстери, които са убили единствения член на семейството, когото искрено е обичал. Той се съюзява с красивата чернокожа Таниша Уилямс, детектив от отдел „Азиатска престъпност“.

Те са взривоопасна двойка, която се изправя срещу най-мощната престъпна хонконгска триада.

*На моята съпруга Марсия,
на децата ми Тония, Челси и Коди
и на майка ми Каролин, които ме подкрепиха
И на Ралф Солзбъри за вдъхновението*

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да изкажа сърдечни благодарности на моята армия от верни колеги, които отново ми помогнаха: Грейс Кърчио, Кристина Остър и Кристин Трепчик, които изчистиха ръкописа, коригирайки безнадеждно лошия ми правопис и напечатаха безбройните варианти. Благодаря и на Уейн С. Уилямс, който неуморно и съвестно ми помогна да редактирам текста. Джо Суърлинг го прочете многократно и помогна с уместни предложения. Благодаря и на Пол Бресник и Пол Федорко от издателство „Уилям Мороу“, които продължават да вярват в мен, и на Ерик Симоноф и Морт Янклоу за съветите и приятелството.

Майкъл Браунинг понесе най-голямата тежест. Той ми помогна с информацията за Китай и предложи идеи и детайли. Анита Адисън е истински приятел. Тя прочете ръкописа и ми помогна да променя някои неща. Рубен Канън, дългогодишен приятел, сподели с мен прозренията и чувствата си. Благодаря и на Джак Грийн, който допринесе с наблюденията си върху Хонконг, и на Уилям Т. Парк и Рос Ари от отдел „Азиатска престъпност“ в Лос Анджелис, който ми предоставиха чудесен материал за основата на сюжета.

ПРОЛОГ

1994

ГОДИНАТА НА КУЧЕТО

*Човекът прави истината велика...
А не истината човека.*

Конфуций

Мъжът седеше в салона на новия си тримоторен реактивен самолет „Фолкън“, а залязващото слънце озаряваше в яркооранжево сребристите криле. Той наблюдаваше с интерес как сменяха „мръсната“ кръв, която изтичаше от ръката му и се вливаше в прозрачните пластмасови тръбички, после се процеждаше в големия апарат за хемодиализа, където я пречистваха от урината и токсичните вещества в организма. Сетне кръвта щеше да излезе от тази чудновата пералня и да се върне в тялото му. Процесът беше омаломощаващ и предизвикваше в „Уили“ Уо Лап Лин огромна умора. Той погледна лекаря, който денонощно се грижеше за него, млад китаец от Хонконг на име Ли Дейу, мършав, с тесни рамене и очила без рамки с дебели лещи. Доктор Ли провери апарата за хемодиализа, който беше вграден в тоалетната на частния самолет. Намести очилата си и отбеляза скоростта на потока на кръвта, пречистена от съскащото и клокочещо чудовище. После прегледа пластмасовите крайници, присадени по хирургичен път в ръцете и корема на Уили, които сега бяха свързани с апарата за хемодиализа. Накрая изгледа изпитото лице на шейсет и девет годишния водач на триадата и изрече на мандарински:

— Мисля, че е време. Трябва да отидем в Пекин. Съобщиха ми, че имат донор.

— Имам врагове там — въздъхна Уили. — Пренебрегнах желанията на председателя Дън. Не мога да се унижа. Не искам да

допълзя като ранено животно, да се довлека до вратата му и да моля за прошка.

Доктор Ли се вгледа в очите му и изрече:

— *Зоу хоу мен.* — Този китайски израз означаваше „мини през задната врата“. — Използвай *своето Гуан-Си* пред Китайската академия на социалните науки.

Гуан-Си беше почитана от миналото китайска традиция на влияние, която още предопределяше повечето социални и делови взаимоотношения в тази страна. Ръководител на новата академия беше Чен Бода, който беше и председател на Военната комисия на Китайската комунистическа партия и безспорно най-влиятелният човек в Китай. По-могъщ и от боледуващия Дън Сяопин.

Китайската академия на социалните науки беше създадена само преди месец и бе приветствана от президента Клинтън като важна стъпка на китайските комунисти към намирането на мостове за разбирателство със Запада. Уили Ло Лап Лин бе поканен от Чен Бода да стане член на академията. Поканата го бе изненадала, защото Уили живееше в Хонконг по време на британското господство и водеше там престъпен живот. Но му казаха, че са го избрали, защото е специалист по американската търговия. В края на краищата нали всяка година крадеше милиарди от нищо неподозиращата глупава Америка?

В обръщението си пред Централния комитет на комунистическата партия по време на заключителното съвещание в хотел „Жианси“ в Пекин през януари 1994, Годината на кучето, Чен Бода бе посочил Съединените щати като единствения враг на Китай. Според Китайската академия на социалните науки Уили Уо Лап Лин активно участваше в разложението на американското общество с наркотици, оръжия и нелегална имиграция. Имаше огромно влияние в средите на корумпираните американски висши служители. Беше инвестирал големи суми в американската политика и оказваше въздействие върху много сенатори и конгресмени. Бе посещавал дори Белия дом и се бе снимал с президента Бил Клинтън. Снимката беше окачена в кабинета му в Хонконг и показваше невероятното му *Гуан-Си* върху американския лидер. Именно неговата криминална дейност и политическото му влияние накараха Чен Бода да го покани за съветник в мощната нова академия, която едва ли можеше да се нарече мост към по-добро разбирателство със Запада. Академията представляваше

китайски мозъчен тръст, чиято единствена цел беше пълното и абсолютно унищожаване на американските интереси в света.

Уо Лап Лин беше роден през 1925 година в новите територии в Града на стените в Цзюлун. Тогава деветнайсетчленното му семейство живееше в панелен блок. Града на стените беше идеалното място за Уили. Историята бе подготвила това гето за него години преди той да се появи на белия свят.

През 1892 година Новите територии бяха отстъпени на британците за срок от деветдесет и девет години. В резултат на лошо формулирано споразумение за Града на стените в Цзюлун претендираха и Британия, и Китай. Неподвластен на нито една от двете държави, в града цареше беззаконие и процъфтяваха престъпността и насилието. Скоро триадата пое контрола над Града на стените, където всъщност нямаше стени. Японците го откъснаха от останалите части, когато окупираха тази зона по време на Втората световна война. Гетото запази името си, защото градът бе проектиран така, че да няма улици. Тесни пътечки се виеха между построените в безпорядък сгради. Населението и потребността от нови жилища се увеличаваха и гетото се разрасна. Над старите етажи, които едва се крепяха, бяха изградени нови. Без комисия по планирането и Градски съвет, които да контролират архитектурните проекти и изискванията за натоварване, новите етажи се издигаха неравномерно като нахвърляни кутии и придаваха на гетото вид на бетонна стена. Тесните пътечки се превърнаха в тунели, когато над тях построиха нови етажи. Дори по обед в тунелите не проникваше слънчева светлина. Жителите крадяха вода и електричество от обществената мрежа. Водопроводите течаха и кабелите за електричество разпръскваха искри и проблясваха във влажния мрак. От едностайни фабрики, които бълваха свинска карантия и рибни кейкове, изхвърляха боклука и животинските вътрешности направо на тъмните пътечки. На повечето места тунелите бяха пълни почти до втория етаж с човешки изпражнения и мръсотии. Някъде пътеките бяха широки само няколко сантиметра.

Малките индустриални предприятия, които работеха в Града на стените, бръмчаха денонощно и произвеждаха всичко — от брилянтин и части за велосипеди до порнографски развлечения за западните потребители. Кражби, убийства и интриги дебнеха в мрака.

Уо Лап Лин израсна в тази среда. Семейството му живееше на петия етаж на порутена стара сграда. Тъй като нямаше улици, нямаше адреси и децата от ранна възраст се учеха да се ориентират в тунелите, намирайки домовете си инстинктивно, като слепи мравки, които се връщат в мравуняка.

Уо Лап Лин трябваше да дели леглото с петима други членове на голямото си семейство. Редуваха се. Той го ползваше от девет сутринта до четири следобед, после го отстъпваше на братовчед си Сън Йи. В пет излизаше по гъмжащите пътеки на града, който даваше подслон на фабрики, магазини за опиум и човешки същества.

Никой западняк не се осмеляваше да влезе в Града на стените в Цзюлун, освен Джаци Пулинджър. Тя живееше там, откакто през 1929 година пристигна от Англия. Джаци беше евангелистка мисионерка и учеше децата на неясните западни обичаи, които сега бяха възприети в Хонконг. Освен това ръководеше програма за лечение от наркотици. Тъй като помагаше на децата, отначало я търпяха по принуда, а накрая се превърна в нещо като неотменна част от домакинствата. Тя научи Уо Лап Лин на английски и го кръсти Уили.

Джаци Пулинджър беше единственият човек от Запада, когото той обичаше.

От улично хлапе, което изпълняваше поръчките на районната триада, на двайсет и три години Уили стана могъщия Господар на тамяна или авангарда на триадата „Чин Ло“. Постът му изискваше да наказва провинилите се членове на триадата, задължение, което той изпълняваше с огромно удоволствие. Прилагаше всякакви форми на наказания, включително болезнената „Смърт от безброй мечове“. Възкреси няколко древни мъчения с плъхове и насекоми. Бързо се издигна до длъжността Бяло ветрило, съветник, и сега беше „най-могъщият Шан Чу“ и управляваше цялата триада „Чин Ло“ в Хонконг. Годишните приходи от незаконната дейност из цял свят стигнаха до осемдесет милиарда долара и продължаваха да нарастват.

Най-големият пазар за криминалната му империя беше Америка, която бе съсредоточила почти всичките си полицейски сили върху италианската мафия и колумбийските наркокартели. Уили беше изумен. Двете престъпни организации заедно печелеха едва двайсет милиарда. Въпреки това тъпите американци се занимаваха само с тях, докато неговата триада разлагаше американското общество с оръжие,

наркотици и нелегална имиграция, извличайки три пъти повече пари, а той се снимаше с президента на Съединените щати. Това беше вълнуваща и ободряваща езда.

Сега Уили беше шейсет и девет годишен и пътят като че ли свършваше. Бе подал документи за трансплантация на бъбреци в болницата „Слоун-Кетъринг“, откъдето му съобщиха, че има донор. Отиде там с тримоторния си частен самолет, но в последния момент откриха несъвместимост. Отпратиха го без обяснения или съчувствие.

— Ако не ти присадят бъбреци, ще умреш — заяви личният му лекар, прекъсвайки мислите му.

Животът на Уили беше смесица от насилие и власт. Бе покорил множество жени, врагове и богатство. Уо Лап Лин яздеше зъл тигър. На младини с лекота обяздваше звяра. Тигърът го носеше бързо и надалеч и по негово указание се справяше с противниците му. Но сега мъжът се бе вкопчил отчаяно в него и едва се крепеше. Паднеше ли, знаеше, че тигърът ще се обърне и ще го убие.

— Кажи на пилота да ме върне в Пекин — прошепна той.

Лекарят се обърна и се отдалечи, а кръвта в животоспасяващия апарат изсъска и запулсира в краищата на двете пластмасови тръбички, подаващи се като качулати кобри от Уили — едната изсмукваше кръвта, а другата я връщаше, изплюваща я обратно в него.

Проблемът с язденето на тигъра беше, че след като ездата свършеше, беше невъзможно да слезеш от гърба на злия звяр.

Болница „Дружба“ в Пекин беше чиста, но не и дружелюбна. Сивите стени и жълтите плочки на пода предизвикваха лоши предчувствия. Лекарят комунист му направи пълни изследвания. Провери жизнените функции на Уили, после каза на умиращия водач на триадата, че спешно се нуждае от трансплантация на бъбреци. С всяка минута шансовете му за оцеляване намаляваха. Но това не беше нещо ново. Когато Уили го попита на мандарински китайски дали присаждането може да бъде извършено, лекарят само го погледна, изцъка с език по много странен начин и излезе от стаята.

Сънищата на Уили Уо Лап Лин ставаха все по-чудновати. Когато беше буден, предполагаше, че вероятно токсините в кръвта му тровеха съзнанието. Друг път се питаше дали това не е поглед към тъмния

коридор на психическото му равновесие. Ако беше така, неясната светлина под онази врата беше мрачна и обещавахе неприятности.

Онова, което му се присъни в болницата в Пекин, беше наистина странно. Седеше в леглото и изпитваше потребност да уринира. Подът гъмжеше от гърчещи се отровни змии, които съскаха срещу него. Трябваше да отиде до тоалетната, но нямаше обувки. Змиите щяха да го ухапят и умъртвят. До леглото му спяха две снежнобели кучета от породата акита. Уили ги повика. Те вдигнаха глави, после дойдоха при него и послушно седнаха от двете му страни. Изведнъж в ръката му се появи нож. Той се обърна и го заби дълбоко в едното, сетне в другото куче. Животните седяха търпеливо, докато той ги разрязваше и изваждаше вътрешностите им. После пъкна крака в тях и нахлузи труповете им като огромни, космати, бели домашни чехли. Слезе от леглото, стъпи в морето от змии и предпазливо тръгна с новите си кучешки обувки... но сетне бавно и настойчиво кучетата започнаха да се движат — едното надясно, другото наляво. Макар и паникьосан, Уили разбра, че е бил подведен от тяхната внушаваща доверие красота. Не можеше да ги контролира. Стоеше разкراчен и едва се крепеше, а гениталиите му висяха на няколко сантиметра от съскащите змии. Загуби равновесие и започна да се свлича надолу.

Стресна се и се събуди. Отвори очи и видя гладкото, осеяно със старчески петна лице на Чен Бода. Китайският политик стоеше в стаята и мълчаливо се взираше в него. Беше странно, дори страшно да се събудиш посред нощ и да установиш, че един от най-влиятелните хора в Китай — а може би и в целия свят — те е наблюдавал и е кроил планове, докато си спял. Чен Бода беше на седемдесет и една години. Кожата му имаше цвета на стар калиграфски изписан пергамент — пшениченожълто. Беше висок само метър и петдесет. Западните дипломати отказваха да го приемат на сериозно заради ръста му; мислеха, че е дребнав човек. Това беше грешка, за която едва сега започваха да съжаляват. Чен Бода имаше топли кафяви очи, ангелско изражение и безмилостно сърце.

— Годината беше изпълнена със събития — каза китайският политик на умирация мафиот от Хонконг, миг след като той отвори очи.

Деляха ги само две години по възраст, но цели петдесет на различна бурна политическа дейност. Чен Бода бе направил

главозамайваща кариера в редовете на Китайската комунистическа партия, а Уо Лап Лин се бе издигнал в йерархията на триадата. Духовното им родство се изразяваше във факта, че и двамата се ползваха от лука на властта по необясним за другите начин.

— Умирам — промълви Уо Лап на мандарински, предпочитания от Китайската комунистическа партия език. — За мен годината наистина ще е изпълнена със събития.

— Как се появяваш на белия свят и как го напускаш са единствените неща в живота, които имат значение — отбеляза възрастният политик.

На устните му играеше усмивка. И двамата знаеха, че тази мъдрост на Конфуций е неточна, ако не и нелепа за тях. И двамата се отличаваха с безмилостни постъпки, извършени между онези две свещени събития.

— Дошъл си да философстваш, а? — прошепна Уили.

— Тази година беше на *жин-шен-у-ран* — каза китайският политик, говорейки за духовното омърсяване на Китай, което според комунистическото правителство се дължеше единствено на американската намеса във вътрешните работи на страната.

— Аз не съм политик — промълви болният.

— Не е така. Политик си, само че имаш различни цели. Крадеш от Америка, атакуваш я отвътре. Можеш да бъдеш друг вид боец в тази битка. Именно за това искам да поговорим.

Двамата мъже се гледаха и всеки чакаше другият да заговори. Накрая Чен Бода продължи:

— Американците ни заплашват във всичко. Опитват се да бъдат единствената сила в тихоокеанския регион. Тази година изпратиха самолетносача си „Кити Хоук“ в Жълто море, за да ни попречат да репатрираме нашата отстъпническа провинция Тайван. Това е пряка заплаха срещу националния ни суверенитет. Опитват се да ни поучават по отношение на необходимата реорганизация в Тибет, свързвайки въпроса с техния статут на най-облагодетелствана нация в търговията. Оплакват се, че сме нарушавали човешките права и сме вършели зверства, а те горят гражданите си в Уако и кастрират чернокожи деца в Алабама.

Уили Уо Лап затвори очи от изтощение и от липса на интерес. Никога не се бе вълнувал от тези неща.

— Отегчавам ли те, другарю? — попита Чен Бода.

— Нищожната лястовица не може да разбере възвишените стремежи на орела — каза Уили, отново цитирайки Конфуций, после видя как на устните на политика се появи усмивка.

— Позволи ми да ти предложа сделка — рече високият метър и петдесет властен председател на Китайската комунистическа военна комисия. — Ще ти осигуря бъбреците, от които отчаяно се нуждаеш, но в замяна ще работиш за мен... Искам твоята река на поквара да се превърне в наводнение. Ще атакуваме обществото им отвътре с още наркотици, руски АК-47 и нелегални китайски имигранти, които да крадат от фондовете за обществено осигуряване. Аз ще насочвам усилията ти. Ти ще увеличиш и ще контролираш потока. Ще продължиш да купуваш благоразположението на американските политици. Вече засили значителното си влияние. Ако те разкрият, ти ще бъдеш виновен за този акт на агресия, не Народна република Китай. В замяна ще ти дам живот.

Двамата мъже се изгледаха. Нямахше какво друго да си кажат. Изпитанието беше голямо и за двамата.

Линейката напусна Забранения град. Позлатените плочи на покривите на тази древна част на Пекин блестяха предизвикателно на лунната светлина. Излязоха от града по магистрала „Кианмен Дайжи“ и пристигнаха в трудововъзпитателния лагер, разположен на юг от столицата. Лагерът представляваше огромна сива бетонна крепост без прозорци. Там затваряха хора, арестувани за политически престъпления. Имаше болница за медицински експерименти. Сградата беше пълна с мъже и жени, за които президентът Бил Клинтън твърдеше, че са жертви на режима в Китай.

Чен Бода влезе в операционната на шестия етаж, където спешно бяха повикани и го чакаха тримата най-добри китайски специалисти по трансплантации. Беше четири и петнайсет сутринта.

— Тук ли е донорът? — попита Чен Бода.

Единият от лекарите кимна и поведе дребния политик към съседната стая. През стъклото видяха млад студент дисидент, завързан с ремъци за масата. Той ги погледна с широко отворени от страх очи.

Казваше се Уан Йен Лам. Бе арестуван за разпространение на брошури за новия Демократичен фронт, създаден на площад „Тянанмън“ по време на бунтовете преди пет години. Държаха го под „строго наблюдение“ за това престъпление, без да предявяват официални обвинения, още по-малко да възбудят съдебен процес.

— Тъканите му са напълно съвместими с тези на господин Уо Лап Лин — обясни главният хирург. — Идеален донор.

— Готови ли сте да започнете? — попита Чен Бода и лекарите кимнаха.

— Тогава докарайте пациента, за да стане свидетел на нашата щедрост към него.

След няколко минути Уо Лап Лин се намираше пред стъклото на стаята за наблюдение. Надигнаха леглото му, за да вижда по-добре. Чен Бода влезе в операционната и кимна на един от лекарите. Хирургът, човек с продълговато лице и очи, скрити зад очилата, пристъпи и взе скалпел. После се приближи до уплашения студент, който безпомощно се гърчеше, опитвайки да се освободи от ремъците.

— Ти много обичаш американската демокрация. Изглежда мислиш, че западната луна е по-кръгла от китайската — без встъпление започна Чен Бода. — Но е време да дадеш своя принос за родината.

— Какво ще правите? — попита ужасеният студент.

— Ще ти дам възможност да направиш ценна услуга на любимата си страна — усмихна се възрастният мъж.

Усмивката му беше изненадващо сърдечна и мила, а гласът — успокоителен. Въпреки ужасяващата ситуация това сякаш накара Уан Йен Лам да се отпусне.

— Как ще допринеса? — попита той.

— Ще дадеш нещо, от което родината ти отчаяно се нуждае...

Студентът остана озадачен и се намръщи. Чен Бода направи знак на лекаря, който се приближи до операционната маса. Държеше скалпела така, сякаш беше четка на калиграф. Двата пръста и палецът стискаха дръжката, а другите два пръста бяха близо до острието — похват, който осигуряваше изключителна сила и точност.

Острието блесна, когато той замахна и го заби в сърцето на студента. Момчето конвулсивно потрепна веднъж и изпусна въздуха от белите си дробове. Чен Бода гледеше безучастно как дисидентът се

гърчи и тресе. Скалпелът, забит в сърцето му, трепкаше като малка стрела. Младият мъж умря бързо и мъчително. Кръвта от раната се стече по масата и образува локва на пода. Чен Бода се върна в съседната стая и застана пред Уили.

— Направих го за теб, Уо Лап Лин. Не забравяй, че когато щеше да умреш, един добър приятел те предпази от бурята.

После се обърна и излезе от операционната.

Когато слънцето изгря над площад „Тянанмън“, тримата хирурзи работеха усилено. Отстраниха съсухрените от болестта бъбреци на Уили Уо Лап Лин и ги замениха със здравите органи на Уан Йен Лам.

В девет и трийсет и пет го закараха в реанимацията. Жизнените му функции бяха стабилни. Скоро щеше да предприеме дългото пътуване към оздравяването, което отново щеше да го върне на власт.

Занесоха Уан Йен Лам в камерата за елиминация и се отърваха от него бързо и делово. Тялото му беше нарязано на парчета и залято със силна киселина. Втечни се и скоро от него не остана и следа.

Ако Бил Клинтън искаше примери за нарушаването на човешките права, Чен Бода с радост щеше да му помогне.

Уили Уо Лап спа спокойно и сънува баща си. Веднъж в претъпкания им апартамент в Цзюлун, където плачеха бебета, а навън електрическите триони режеха трупове на прасета, възрастният работник във фабриката за рибни консерви бе казал: „Всеки празник има край“. Уили беше десетгодишен и слушаше, докато болният му баща изричаше мъдростите на Конфуций, налагани от председателя Мао. Онези последни, изпълнени с болка години бяха доказали, че Конфуций и възрастният работник имаха право. Уили се разболя тежко и оттам дойде загубата на апетит. Празникът, какъвто представляваше животът му, свърши. Вече не мечтаеше за жени, храна и разкош. Единственото му желание беше няколко минути да не изпитва болка. Сега му бяха дали още една възможност. За пореден път лукавият китайски мафиот бе успял да се задържи на гърба на злия тигър. Отново можеше да се справя с враговете си. Уили се бе завърнал.

Щеше да започне нов празник.

ПЪРВА ЧАСТ
БРАТЯ

1.

1998, ГОДИНАТА НА ТИГЪРА

УИЛЪР И ПРЕСКОТ

Фоайето на клуба с ограничен достъп „Уестридж“ беше любимото място на Уилър. Пристигаше всяка сутрин около десет, настаняваше се на кожения диван и разгръщаше „Лос Анджелис Таймс“. Напоследък само преглеждаше първата страница, после веднага прелистваше на спорта и прочиташе резултатите. Останалата част от вестника не го интересуваше. По-рано го прочиташе от начало до край, но сега статиите за полицейска бруталност или злоупотреби със средства за политически кампании не привличаха вниманието му. Смътно съзнаваше факта, че кръгозорът му се стеснява, но успяваше да преглътне тези мисли с помощта на шотландско уиски.

Бежовият диван предлагаше удобна позиция, защото беше пред прозореца, гледащ към тенискортовете. Уилър или ухажваше съпругата на някой нов член на клуба, или играеше голф с някой слабак на средна възраст. В един часа на обяд обикновено се преместваше в грил бара и оттам лениво наблюдаваше момичетата в сексапилни полички, които минаваха покрай него.

Той беше трийсет и седем годишен, красив и безгрижен. Привличаше неудържимо жените от всички възрасти. Къдравите му черни коси падаха свободно на челото. Четвъртитата му челюст и белите зъби бяха магнит за мадамите, макар че някога стегнатото тяло бе започнало да се отпуска от натрупаните излишни тлъстини, а ръцете му се разтреперваха в единайсет всяка сутрин и едва след като изпиеше чашка „Ват 69“, се успокояваха.

Уилър не оправда очакванията на баща си. Първият му грандиозен провал беше преди шестнайсет години, когато го изхвърлиха от университета в Южна Калифорния за пиянство, предизвикване на безредици, както и, по думите на декана, за „безнадеждни научни перспективи“. Последният инцидент, станал повод за изключването му, беше юмручният бой в бар „Джули“, в който се бе включил след мача със Станфордския университет. Два

часа търпя трима тъпаца от Станфорд, после свали от лявата си китка часовника „Картие“ за хиляда долара и вкара в травматологията самозабравилите се студенти. Уилър имаше силен удар и макар и пиян, можеше да пребие противника си. Лявото му кроше беше смъртоносно. Предпочиташе да разговаря, отколкото да се бие, но от време на време се налагаше „да излезе навън“ с някого. Беше наложително да умее да се бие, щом се заглеждаше по чужди жени.

Уилър Касиди беше известен в университета в Южна Калифорния. Всички говореха за него. Изпълненията му бяха легендарни. Веднъж с риск за живота си скочи от покрива на сградата, защото се беше хванал на бас. Друг път вкара фолксвагена си на стадиона, докато имаше мач. Отстрани на боядисаната си в яркочервено и златисто кола бе написал: „Вкарайте един гол и заради мен“. После поръси привържениците на отбора от университета в Лос Анджелис с топла бира от грамадно буре. Бяха го арестували шест пъти за различни нарушения и лудории и накрая го изключиха. Подвизите му бяха описвани в студентския вестник „Яркочервено и златисто“ най-малко веднъж месечно по време на колоритната му академична кариера, но това беше отдавна. Сега беше безделникът от клуба. „Уестридж“ в Бел Еър, Калифорния, беше домът му.

Клуб „Уестридж“ имаше редица строги изисквания за членство. Семейният произход и етническата принадлежност трябваше да бъдат приемливи. Необходимо беше добро обществено положение. Не се допускаха хора от света на шоубизнеса. Уилър беше приет, когато навърши двайсет и една, защото баща му, Уилър Касиди Старши, беше дългогодишен член.

Уилър Младши неколkokратно бе викан пред дисциплинарната комисия на клуба. Опитваха се да решат дали да го изритат заради краткотрайната му връзка с красивата и палава съпруга на старши член, който обаче беше и председател на комисията по правилника. Аферата бе последвана от шумен развод. Дотогава името на покойния баща на Уилър го бе спасявало, но този път изключването му от клуба изглеждаше неизбежно.

Уилър Старши беше брокер по инвестициите и аналитик по акциите на компаниите. Постигна успех и отвори собствена брокерска фирма. Почина предишната година, отнемайки на Уилър Младши радостта от живота. Имаше нещо вълнуващо в това да бъдеш лошият

син на властен, вечно навъсен баща и тази тръпка изчезна, когато старецът гушна босилека. Сега лудориите му изглеждаха по-скоро отчаяни, отколкото забавни. Гневът на баща му беше вдъхновение за шегите му.

Уилър започна да пие повече и сутрин, когато станеше, главата го цепеше. Очите му пареха, а стомахът му се бунтуваше. Наближаваше средна възраст и освен трите години в университета в Южна Калифорния и други две в морската пехота, не бе направил нищо.

Записа се в морската пехота само заради заканата на баща му, че ще го лиши от наследство, след като го изхвърлиха от университета. Приега го в специалните сили и когато уж влезе в правия път, позорно го изгониха, защото го хванаха да чука съпругата на командира си. Оттогава не бе довършил нито едно начинание докрай, освен стотици бутилки с шотландско уиски. Веднъж прочете за някакъв възрастен особняк, който живеел в пустинята и си построил къща от празни шишета. Ако Уилър имаше архитектурни амбиции, от бутилки, които бе пресушил, можеше да построи цял град.

Стана дванайсет и трийсет и ръцете му започнаха да треперят. Още беше рано, но той тръгна по тесния коридор към грил бара и към първата си чашка за деня. Мина покрай снимките на видни членове на клуба, спечелили признание или слава благодарение на връзките на „Уестридж“. Докато вървеше, погледна през стъклените врати на ресторанта, където обядваха членовете, и забеляза по-малкия си брат Прескот заедно с още пет-шест бизнесмени. Бяха приключили с обяда и пред всеки имаше жълт бележник. Брат му говореше нещо, а останалите си водеха бележки. Анджи Уонг, секретарката на Прескот, забеляза Уилър, потупа шефа си по рамото и му прошепна нещо. Той вдигна глава. Издълженото му лице помръкна, като видя брат си. После леко поклати глава, сякаш искаше да каже: „Не влизай“.

„Господи, Прескот, да не съм прокажен“ — помисли Уилър. Но се засрами от реакцията на брат си. Знаеше, че много пъти бе поставял в неудобно положение покойния си баща. На майка му отдавна ѝ бе омръзнало да се опитва да го оправдава и сега Прескот, изглежда, се страхуваше, че той може да се спъне, да повърне на масата и да провали деловата му среща. Преди да продължи по пътя си, Уилър

махна на брат си и се усмихна виновно. И тогава съвсем неочаквано лицето на Прескот омекна и за миг в очите му се появи страхопочитанието, което изпитваше към брат си, когато бяха деца. Завист и уважение, каквито Уилър не бе виждал в очите му почти от шестнайсет години.

Някога Прескот мислеше, че брат му може да направи всичко. Уилър беше негов бог и идол. Ако му кажеше да мине през огън или да скочи от скалите в Санта Моника, той щеше да го стори. Сега нещата бяха различни. Със своя живот Уилър помрачаваше огромния успех на Прескот — звездата на семейството. На трийсет и четири години, той беше един от най-известните адвокати в Лос Анджелис и един от най-видните хора в местния политически спектър, спомоществовател на Демократическата партия и влиятелен брокер. Прескот се занимаваше със заплетени юридически казуси и политически въпроси, докато Уилър се наливаше с уиски. „По дяволите, понякога става така.“

Възхищението, което за миг забеляза в очите на брат си, сигурно се дължеше на някакво странно отражение в стъклото или на игра на светлосенки. Дори да беше така, това накара Уилър да се спре и да се замисли защо брат му го погледна по този начин.

Уилър седеше в уютния грил бар и обядваше сам, когато Прескот и секретарката му Анджи Уонг излязоха от ресторанта. Анджи беше дребна, слаба, около петдесетгодишна китайка, която никога не се усмихваше, но имаше лазерен поглед и беше по-непреклонна и от данъчен инспектор.

Тя погледна Уилър — или по-скоро през него — и не реагира. Прескот не забави крачка, докато вървеше с бизнесмените. Вечно бързаше, сякаш закъсняваше за важна среща.

Уилър гледеше през прозореца. Мислите му бяха далеч. Изведнъж чу гласа на брат си:

— Уилър?

Вдигна глава. Продълговатото лице със съсредоточено изражение на Прескот се беше надвесило неспокойно над масата, като водно конче, което се бои да кацне.

— Как си, Прескот? Голяма сделка, а?

Той погледна към гостите си, които се качваха в колите.

— Да, така е. Имаш ли свободна минутка?

Уилър се изненада. Всеки знаеше, че времето е водач в загубите в магазина на разочарованията, на който беше управител. Той имаше не само свободни минути, но и часове, дори години. Времето му беше толкова евтино, че за него то нямаше почти никаква стойност.

Уилър посочи стол и Прескот седна. Погледна по-големия си брат и в очите му отново блесна възхищение.

Но само за миг. Изражението му беше като в детството и сякаш питаше: „Уилър, ще ме научиш ли да хващам топката? Ще ми покажеш ли как да карам скейтборд? Можеш ли да убедиш онова момиче да излезе с мен?“. Сините му очи го гледаха с обожание и почуда — поглед, на който той някога много държеше.

И после всичко свърши. Прескот наведе глава и се намръщи. Предстояха му делови ангажменти и той трябваше да се овладее.

— Чекът ти е у мен. Ако знаех, че ще те видя, щях да го донеса. Има данък върху печалбата от голямата продажба, която Организацията за сътрудничество в търговията току-що извърши, затова сумата този месец е по-малка от обичайната. Но се налагаше да продадем онази компания. Портфейлът ѝ беше претоварен с медийни акции — започна той и вдигна глава. — Знам, че около дванайсети винаги закъсваш с парите, но този път плащането ще се забави.

— Добре. Няма проблем.

— Но ако имаш нужда от средства, обади ми се. Ще ти дам аванс срещу дивидентите от тримесечието.

Уилър живееше с парите от недвижимите имоти, които баща му му завеща. Като се приспаднаха данъците, му оставаха сто и осемдесет хиляди долара годишно. Но той харчеше много и имаше предпочитания към скъпите жени, коли и хазарта. Често оставаше без пари, макар че печелеше на голф, и понякога взимаше на заем по няколко стотачки от приятели, за да изкара до края на месеца.

Уилър погледна брат си и съзря нещо, което не бе свикнал да вижда. Напрежение. В очите му се четеше паника. Обикновено Прескот имаше делови вид и все бързаше. Не мислеше за удоволствия. Беше женен „щастливо“ за Елизабет, ледената кралица на благотворителната дейност и благоразумието. Имаше дванайсетгодишен син Холис. Прескот беше стопроцентов семеен мъж.

— Добре ли си? — попита Уилър, защото брат му продължаваше да изглежда необичайно угрижен.

— О, да, разбира се. — Той се усмихна, но усмивката му беше като пред зъболекар, който иска да прегледа предните ти зъби. — Виж какво, Уилър, исках... да ти кажа нещо... Отдавна не съм ти го казвал... Напоследък непрекъснато мисля за това.

— Да си намеря работа ли? — Опита се да изпревари онова, което подозираше, че ще бъде поредният опит на брат му да го върне в правия път.

— Исках да кажа, че... те обичам. Понякога това се губи. Знам, че нещата станаха по-трудни, откакто татко почина, но спомените ми за теб... Най-важните са... — Той млъкна, пое дълбоко въздух и продължи: — Ти си причината да успея. Само искам да знаеш, че не съм забравил това.

Уилър се задави и в очите му бликнаха сълзи. Погледна брат си и се зачуди какво да каже. И той го обичаше, но в същото време го мразеше. Защо Прескот трябваше да бъде такъв проклет победител? Защо винаги трябваше да бъде пръв?

— Спомняш ли си, когато ме учи да шофирам? Взехме колата на татко. Карах твърде бързо по Ейнджълс Крест и загубих контрол над управлението — неочаквано каза той.

Тогава Уилър беше на шестнайсет, а Прескот — едва на тринайсет години. Прескот блъсна новия шевролет на баща им в парапета на планинското шосе и счупи предната броня. Фибростъклото се пръсна като фин кристал. На другата сутрин Уилър каза на баща си, че е бил сам в колата. Всъщност това отчасти беше истина, защото идеята беше негова. Прескот се страхуваше от баща им, затова той понесе удара. Наказаха го да не излиза два месеца. Обаче всяка нощ, след като баща му заспеше, той се измъкваше през прозореца на приземния етаж.

— Само исках да знаеш, че помня нещата, които правеше за мен. Винаги съм те обичал и уважавал. Дори сега, когато... Ами само исках да ти кажа всичко това. — Прескот погледна часовника си за хиляда долара. — Трябва да тръгвам. Целият ми следобед е зает.

Но той не помръдна. Не стана веднага и не хукна навън. Очите им се срещнаха. Времето сякаш спря и стана по-ценно. Секундите отлитаха. Скъпоценни секунди дори за фалиралия магазин на

пропадналите очаквания на Уилър. Двамата братя се опитваха да си върнат детството.

И това стана. Като по магия. Всичко беше наред. Отново бяха братя. Е, поне донякъде. И тогава Прескот изрече нещо много странно:

— Каквото и да се случи, обещавай ми, че постъпиш правилно.

После стана и без да се обърне, излезе от бара.

Уилър се разстрои.

Брат му сякаш се сбогуваше с него.

2.

ФУ ХАЙ И СЯО ЖИ

Зан Фу Хай се събуди, когато влакът рязко се наклони на един остър завой и после изскърца и изстена, докато се движеше по източната страна на веригата Тяншан, огромната Небесна планина в Северозападен Китай. Жена на средна възраст си проправяше път в претъпкания коридор на вагона. Носеше термос с *кай шиу*. Потропа на дъската, на която Фу Хай лежеше, и го попита на мандарински дали иска чай. Той кимна и ѝ подаде няколко финга. Тя напълни една чаша и отмина. Фу Хай пътуваше във втора класа. Само високопоставени политически фигури, чуждестранни туристи и богати шефове на компании можеха да си позволят меките легла в първа класа. Той бе направил допълнителни разходи, за да избегне неудобната трета класа, която щеше да бъде претъпкана с хора и където щеше да се наложи да спи прав. Бягството от пустинята Такла-Макан беше целта му почти от четиринайсет години, откакто го заточиха в цеха с котлите във фабриката за коприна в Хотан за политически престъпления, извършени от баща му Зан Уей Дон.

Той беше калиграф в Пекин и бе предаден от по-големия брат на Фу Хай Лу Пин, защото практикуваше „Четирите стари“, които бяха забранени от председателя Мао. Беше трудно да отстояваш Четирите стари — мъдростите, обичаите, традициите и идеите. Прибраха баща му преди двайсет години, когато Зан Фу Хай беше едва седемгодишен. Той гледаше натъжен, докато караха баща му да намаже лицето си с черно мастило и да си сложи шутовската шапка на социалната деградация. Фу Хай се разплака, докато извеждаха Зан Уей Дон от къщата и разгневената тълпа комунисти крещеше: „Прошка за онези, които признаят престъпленията си, и жестоко наказание за онези, които не го направят!“. Повече не видя баща си. Брат му Лу Пин бе награден за тази проява на патриотизъм с назначение в армията и бе изпратен в тайна ядрена база някъде в Северен Китай. В писмо до помалката им сестра Сяо Жи той се похвали, че помага за разработването на нов ядрен арсенал, който ще донесе голяма слава на родината.

Скоро след като писмото пристигна, Фу Хай бе прогонен от родната си къща. Прецениха, че той е продукт на политически безнравствения си баща и майка му е попаднала в капана на „Четири прекалености“ — глезене, покровителство, грижи и въздействие. Решиха, че момчето трябва да се „преобразова“ и го качиха на кораб за Хотан — място, което отговаряше на представата за ада.

Хотан се намираше в северозападната част на Китай, близо до границата с Пакистан. Тюркоезичното население, наречено уйгури, мразеше китайците. Пращният пустинен град беше разположен на източния склон на планината Купола на гнева, в края на пустинята Такла-Макан. Такла-Макан означаваше: „Влезеш ли там, излизане няма“. И Фу Хай никога не се опита да го направи.

Назначиха го във фабриката за коприна. Работеше в мрачния цех с котлите, където нямаше прозорци. Горещината беше непоносима. Задачата му беше да наблюдава дали врялата вода продължава да тече по грамадните метални тави, в които накисваха пашкулите, преди да изтеглят копринената нишка. Помещението беше мръсно и влажно и Фу Хай прекара почти четиринайсет нещастни години, потейки се в тази адска дупка. Скоро осъзна, че няма да издържи дълго. Бе виждал възрастни работници, които от петнайсет години се трудеха във фабриката и постепенно ослепяваха. Научи, че причината за ослепяването е вторачването в белите пашкули в мастиленочерния мрак в продължение на безброй сковаващи ума часове, сред горещите изпарения на коприната, скърцащите вретена и непоносимата жегга. За Фу Хай помещението с котлите се превърна в пашкул на политическа омраза... ненавист към майка Китай, която обичаше, когато беше невинно дете в Пекин. Реши, че ще намери начин да избяга не само от Хотан, но и от Китай. „Да яхне Змията“ за Америка. „Да яхнеш Змията“ означаваше да емигрираш нелегално от Китай в Съединените щати. Престъпните триади в Китай и в наскоро върнатата на родината колония Хонконг осигуряваха тази услуга за всеки, готов да плати цената. Фу Хай бе чувал, че е баснословна, повече от трийсет хиляди американски долара. Единственият начин, по който работник без пукнат грош като него можеше да си го позволи, беше да се продаде в робство на тонгите.

Знаеше, че това ще бъде страшно и опасно и ще изложи живота си на риск, но вече бе решил, че ако остане във фабриката за коприна,

скоро ще умре.

Храната беше неопишуема — клисав сух хляб и вонящо овче месо със стафиди. Говореше се, че уйгурите издухваха носовете си в яхнията, за да покажат презрението си към китайските работници.

От шестнайсетгодишен Фу Хай бе започнал да спестява по-голямата част от мизерната си надница. Живееше в едностаен коптор с петима други мъже. Нощем се измъкваше по единствената улица в Хотан и отиваше в пустинята. Там криеше спестяванията си в старо гърне. Заравяше го в мюсюлманско гробище под напукан глинен купол, чийто под бе осеян с кости. Два пъти месечно внасяше депозита си в своята „банка на свободата“.

Годините на затворничество се нижеха бавно — досущ копринени буби, изпълзващи от пашкула. Скуката и окаяното съществуване се простираха зад него като пътека от слуз на охлюв и Фу Хай не можеше да си представи, че това е неговият живот. Когато стана на двайсет и седем, най-сетне му се предостави възможност да избяга благодарение на алчния, безбожно корумпиран заместник партиен секретар Уан Мин Йан. Странно, но на китайски името означаваше светла сила. Уан му поиска три хиляди юана, за да подпише разрешителното за преместване, позволяващо му да се върне в Пекин. Това бяха почти всичките спестявания на Фу Хай за четиринайсетте години в Хотан. Но ги даде с радост и партийният функционер подписа и подпечата документа с официалния китайски червен държавен печат.

Фу Хай пътува с разнебитен автобус от Хотан до Кашгар, после мина през прашния оазисен град Аксу и накрая, след три дълги дни, пристигна в Урумчи, главния град на провинцията.

Зачака на гарата с разтуптяно сърце, докато „Железният петел“ спря в Урумчи. Влакът беше покрит с черен прах. През прозорците не се виждаше нищо, защото Кара Буран (Черният ураган) духаше със страшна сила от западните пустини и обстрелваше стъклата с камъни и чакъл.

Понесъл в раница оскъдните си вещи, Фу Хай се качи на „Железния петел“ и намери леглото си във втора класа. Пътуваха един ден и после започнаха да криволичат по източния склон на огромната планинска верига Тяншан. Предстоеше им петдневно пътуване до Пекин.

Спътниците му се събудиха и се заловиха с утринния си ритуал — кашляне и плюене на пода, макар че във всички вагони имаше табелки с надпис „Плюенето забранено“ и „Дайте своя принос в изграждането на културна цивилизация“.

Настроението на пътниците беше празнично. Хората говореха свободно, смееха се и дори се шегуваха с политически въпроси. За такива приказки по време на Културната революция можеха да те хвърлят в затвора или дори да те убият. Фу Хай установи, че влаковете са единственото място в Китай, където хората говорят свободно — може би, защото знаеха, че никога повече няма да се видят. Превозното средство внушаваше чувство за безопасност. Тези волно леещи се думи бяха вдъхновявани от алкохолната напитка, наречена *каолян*. Тя се приготвяше от сорго и беше силна като слънчева светлина и пенлива като бира.

Настъпваше новата 1998 година. Годината на Тигъра. Фу Хай се вълнуваше, че ще замине за Америка.

Войникът, който седеше срещу него, служеше в ядрена база в далечен Северозападен Китай. Фу Хай го попита дали е чувал за брат му, но младият мъж не знаеше нищо за Лу Пин. Войникът имаше медал на униформата си и го показваше на всеки, с когото разговаряше. Бяха го наградил с „Отличие в политическото мислене“ и Фу Хай реши да не му казва нищо повече. По обяд войникът се напи и повърна на пътеката в коридора. Другите пътници се развикаха и той почисти мръсотията. Случката накара Фу Хай да се почувства по-силен. Бяха принудили войника да се подчини на колективното желание. Фу Хай бе станал един от групата.

След два дни той придоби опит в пътуването. Научи се да слиза на гарите, където спираха, и да купува слънчогледови семки и горещи кнедли от амбулантните търговци, тъй като цените им бяха много пониски, отколкото в павилионите. Бързо се качваше във влака и сядаше на дървеното легло. „Железният петел“ потегляше от гарата и Фу Хай ядеше семки, плюеше на пода и се усмихваше.

След три дни минаха покрай огромните димящи комини на Ланчжоу. В провинция Гансу постепенно започна да се вижда зеленина и той видя терасовидните хълмове и оризищата, които смътно си

спомняше от детството. Испита тъга по баща си, майка си и любимата си сестра, на която пишеше веднъж месечно в продължение на четиринайсет години. Така и не бе получил отговор. Питаше се дали е жива, дали партийните началници в Хотан бяха задържали писмата му. Може би нейните писма са били отваряни, прочитани и изхвърляни. Преди десет години му казаха, че майка му е починала от туберкулоза. Фу Хай никога нямаше да прости на председателя Мао онова, което бе причинил на семейството му. Помнеше как баща му бе принуден да напусне дома си, надянал шапката на позора, срама и унижението. Помнеше следващите дни, когато гневът му нарастваше, докато седеше в класната стая и пееше химна за Мао. Текстът го отвращаваше. „Мама е скъпа и татко е скъп, но председателят Мао е най-скъп от всички.“ Това беше началото на политическото недоволство, което приключи с изгнанието му в Хотан.

Дъждът продължаваше да барабани по клатушкащата се, извиваща се метална змия, която го връщаше в родния му град.

След пет дни влакът най-после спря на претъпканата гара в Пекин. Зан Фу Хай слезе и със страхопочитание огледа мястото, откъдето преди четиринайсет години бе тръгнал. Само сградата бе останала същата. Двата еднакви часовника отмерваха времето в наблюдателните кули на покрива на гарата. Зимният вятър развяваше червените знамена, окачени на сребристи пилони в края на огромния, нов бетонен перон. Отвъд се простираше страната на чудесата на капитализма. Имаше лъскави таксито, произведени в Америка и Германия, които чакаха богати клиенти. Фу Хай не можеше да си позволи този лукс, затова нае рикша и момчето пое към стария му квартал.

Пекин беше преобразен. Вече нямаше тъмни цветове и сиви облекла. Градът бе оживен. Беше осми февруари 1998 година, денят преди китайската Нова година, която щеше да отбележи началото на Годината на вола. Строителният кран се бе превърнал в национален герб на Китай. Чудовищата със стоманени ръце сякаш бяха кацнали върху покрива на всяка сграда. Имаше универсални магазини с витрини от армирано стъкло, пълни със съвременни уреди, които все повече хора можеха да си купят. Хладилници „Снежинка“ и цветни

телевизори „Айва“. В десния ъгъл на площад Тянанмън се издигаше огромен ресторант „Макдоналдс“. Фу Хай мина през стария Забранен град и парк „Бей Хай“ със спокойното красиво езеро и покрай петте павилиона с позлатени покриви.

Пекин изглеждаше обсебен от парите. Фу Хай не можеше да повярва на очите си. Гледаше в захлас купувачите, облечени в ярки пъстри дрехи и западни джинси, и се удивляваше на луксозните барове, ресторанти и клубове.

Всичко това бе станало, докато той се потеше във влажната тъмна фабрика за коприна. Вместо да се зарадва на промените, изпита още по-голямо разочарование. Заради „Четириите стари“ бе загубил възможността да участва в промените. Още по-лошо, знаеше, че мястото му вече не е в Пекин. Сега беше нежелан бежанец от Западните провинции. Селянин, презиран заради самото си присъствие тук, принуден постоянно да показва разрешителното си за преместване.

Най-сетне пристигна в родната си къща. Беше същата, каквато я помнеше. Огромна сграда от сиви тухли с врата, украсена с дърворезба, която наскоро бе боядисана в червено. Попита дали сестра му е в апартамента на втория етаж, където беше роден, и възрастна жена му каза, че сега Уан Сяо Жи живее в изоставената стая на портиера до входа на сградата заедно със съпруга си, нощен чистач на изпразнения на име Уан Пин Ан. Имала едно дете, момиче. Старицата изрече думата презрително, защото в обновен Китай момичетата не се ценяха. Фу Хай бавно прекоси малкия вътрешен двор, минавайки покрай брикетите от въглищен прах, които се сушаха на слънце. Правеха ги, като изстъргваха сгурията от печките, смесваха я с вода и я изсипваха в дървени калъпи да съхне. После, когато се втвърдеше, я нарязваха и я използваша повторно. Всичко в Китай се използваше повторно, дори изхабените кибритени клечки. Служеха за подпалки на огъня. Натрошените яйчени черупки се използваша като тор за цветята в саксиите. На старите топки за пинг-понг рисуваха лица, за да забавляват децата.

Фу Хай вървеше по двора, усещайки изпълнените с неприязън погледи на семействата, натъпкани в сградата. Спусна се по стъпалата, водещи към мрачната стая на портиера. На прага на помещението без прозорци, което сега беше домът на любимата му сестра, висеше парче

плат. Когато я видя, той не повярва, че това е Сяо Жи. Беше ужасно състарена. Двайсет и шест годишна, а вече приличаше на бабичка. Зъбите ѝ бяха развалени, тялото — прегърбено, а духът ѝ — сломен. Прегърнаха се и очите им се напълниха със сълзи.

— Защо живееш тук? — най-сетне попита той. — Това е място за животни. Нашите стаи бяха на втория етаж.

— След като мама почина, нямах друг избор. Забременях с втората ми дъщеря. Това противоречеше на партийните изисквания. Принудиха ме да направя аборт и получих увреждане. Оттогава не съм същата.

Вечерта Фу Хай видя десетгодишната си племенница, която беше кожа и кости, не говореше и само го гледаше с големите си черни очи. Запозна се и с Пин Ан, съпруга на сестра си. Той беше необразован човек. Нещо по-лошо, вонеше от работата, която вършеше. Изстъргваше човешките изпражнения от публичните тоалетни и ги товареше в контейнери, които закарваха и изхвърляха на полето. Общественото му положение беше толкова ниско, че вече никой не се интересуваше от политическите убеждения на Сяо Жи. Тя беше паднала твърде ниско.

Без предупреждение в стаята влезе домоуправителката. Беше шейсетгодишна и носеше цивилни дрехи. Съседите ѝ казали, че семейство Уон има посетител.

— Искам да видя разрешителното ти за пребиваване в Пекин — каза тя.

Фу Хай извади от раницата си подпечатания документ. Вече го бе показвал много пъти, докато прекосяваше четири китайски провинции. Нямаше проблеми с разрешителното, затова се изненада, когато жената отначало се озадачи при вида на документа, а после се ядоса.

— Откъде го взе? — грубо попита тя.

— Беше издаден от заместник партийния секретар на Хотан — отговори той и започна да диша учестено. Страхът изпълзя нагоре и го стисна за гърлото.

— Фалшив е — отсече домоуправителката и се вторачи гневно в него. — С пари ли го купи? Или използва влиянието си?

Въпросът бе абсурден. Беше очевидно, че Фу Хай не е влиятелен човек. Бе платил разрешителното с четиринайсет години непосилен труд и остана почти без пари.

— Не е фалшив! — възрази. — Това е валиден документ за преместване.

— Ами — заяви жената и тръгна, без да му връща разрешителното.

— Този документ ми трябва! — извика той.

Възрастната жена се обърна.

— От вътрешността на Китай и от Западните провинции идват селяни, които се опитват да ни отнемат работата. Настаняват се на пазарите ни. Работите за ниски надници, с които ние не можем да живеем. Крадете. Не ви искаме тук.

— Но аз съм от Пекин. Роден съм тук. Това е сестра ми.

— Съпругата на един нощен чистач на изпразнения няма да те спаси от престъплението, че лъжеш — гневно заяви домоуправителката и излезе.

— Трябва да си вървиш — тихо каза Сяо Жи на брат си.

И двамата знаеха, че след малко жената ще се върне с милиционери, за да го арестуват. Без разрешителното щяха да го изпратят в затвора. Тя прегърна брат си.

— Ще яхна Змията — каза Фу Хай. — Ако стигна до Америка, ще работя усилено, за да дойдеш там. В Америка всички имат пари и живеят като партийните секретари тук.

— Но пътуването струва скъпо. Нямам пари да ти помогна.

— Ще се продам. Ако се наложи, ще извърша престъпления за триадите. Ще направя всичко, за да отида в Америка — разгорещено заяви той. — Ще те взема там, за да бъдем заедно.

Сяо Жи се разплака. Четиринайсетте години бяха променили и двамата. Сега сякаш бяха непознати.

Въпреки промените, новите универсални магазини и цветните телевизори Пекин още не беше гостоприемен за работник от Западните провинции. Градът разтваряше обятия само за политическия елит и за хората, които правеха пари, използвайки влиянието си върху този елит.

Фу Хай пусна сестра си и бързо излезе от вътрешния двор на старата сграда. Тръгна по тесните оживени улици и скоро се изгуби в тълпата. Знаеше, че не може да остане дълго тук без разрешителното. Трябваше да намери „Змийска глава“ — човекът, който организираше

нелегалната имиграция в Америка. „Змийската глава“ щеше да му каже как да плати билета си.

Без документа Фу Хай се бе слял с огромното мигриращо китайско население от лишени от права хора, които наброяваха милиони.

Спомни си думите на един философ, за когото бяха учили в училище. „Да се обърнеш към светлината, отначало е смущаващо, болезнено и дори заслепяващо. Но ако не сега, кога?“

И Фу Хай се обърна към светлината, която го заслепи. Сърцето му биеше силно от страх и несигурност, но той продължи да върви. Щеше да яхне Змията. Да спаси сестра си. Щеше да намери начин да отиде в Америка.

Ако не сега, кога?

3.

БЪЗЛЪТО ПРИСТЪПВА КЪМ ДЕЙСТВИЕ

Няколко дни след странната среща с брат си Уилър седеше в грил бара на клуба и наблюдаваше Лоуис Атуотър, която играеше тенис на корт три. Дългите ѝ, загорели от слънцето крака съблазнително се движеха под късата поличка. Тя беше на едно от първите места в списъка му. Съпругът ѝ беше дебел, разплут и много по-възрастен от нея. Черните ѝ коси бяха подстригани късо и когато Уилър беше наблизо, тя постоянно показваше хубавите си бели зъби. Лоуис умееше да се усмихва като манекенка. Разбра, че му е навита, щом тя спомена как сестра ѝ била в университета в Южна Калифорния, когато Уилър открадна пожарната кола и я подкара по стъпалата на Аненбърг Хол, блъскайки се в колоните на онзи величествен паметник на висшето образование. Тази безразсъдна каскада, изпълнена по време на изпита по средновековна европейска история, приключи с отлагането му за след Коледа. *Шегичка. Поредният шедьовър на Уилър Касиди.*

— Да ви наля ли още едно, господин Касиди? — попита Рамон Делгадо.

Той беше красив мексиканец. Нисък и мускулист. Десетина години по-възрастен от Уилър. Бе станал свидетел на много от турнирите му по сваляне на мадами.

— Да, не бива да оставяме фермерите, произвеждащи ечемик, без работа — отговори Уилър.

— Джон Хавърстън беше тук сутринта — добави Рамон. Джон Хавърстън беше член на дисциплинарната комисия, която от седмица разсъждаваше дали да изрита Уилър от клуба. — Търсеше ви. Казах, че играете голф.

— Мисля, че ме чака екзекуция. Възрастни адвокати ще ме пребият до смърт със стикове за голф.

— Едва ли. Мисля, че само ще ви предупредят да бъдете подискретен.

Рамон лъскаше тезгяха и се опитваше да намери начин да изрази с думи мрачните си мисли. Според Уилър сигурно беше ужасно по цял

ден да поднасяш напитки на безделници като него. Рамон бе минал границата в празна, смърдяща цистерна за бензин и бе работил в зеленчуковите градини на Централна Калифорния, за да издържа семейството си, докато стана барман благодарение на един свой братовчед, работник по поддръжката в клуб „Уестридж“. Рамон, който бе научил почти съвършено английски и работеше като луд, слушайки как богатските синове се оплакват от живота си.

— Мисля, че ако една жена, член на клуба, е омъжена, но не уважава свещеността на брачната клетва и реши да се впусне във волности в леглото, за това не е виновен само джентълменът... защото преди всичко бракът не е сполучлив.

— Разсъждаваш логично, Рамон, но не смятам, че онези важни клечки мислят като теб.

Уилър обърна питието. Телефонът на тезгяха иззвъня и мексиканецът отговори.

— Тук е, господине — каза и подаде слушалката на Уилър.

Уилър не се притесняваше особено, че повечето хора знаят къде да го намерят следобед. И все пак това беше обезкуражително, сякаш бе паднал още едно стъпало по обществената стълбица. Той доближи слушалката до ухото си.

Обаждаше се Джими, слабият, русокос хомосексуалист, секретарят на майка му.

— Трябва веднага да дойдеш тук — изфъфли той.

— Защо? Какво има? Майка ми добре ли е?

— Сякаш има някакво значение за теб...

— Хайде, Джими, не го увъртай. Какво става?

— Няма да ти кажа. Това не е моя работа. По-добре да го чуеш от нея. Но трябва да домъкнеш тук малкия си бял задник — рече той и затвори.

Струваше си да се отбележи, че секретарят на майка му се държеше изключително арогантно с Уилър. От друга страна, Джими беше специалист по мъжките задници, затова последните му думи вероятно бяха комплимент. С тази забавна мисъл в замаяната му от алкохола глава Уилър стана от стола, остави двайсетачка на Рамон и излезе.

Къщата на семейство Касиди беше в Бевърли Хилс, на Уингейт, в края на задънената улица. Имението се простираше на седем декара.

Сградата в колониален стил се издигаше на вълнообразен хълм, покрит с яркозелена, прясно окосена лятна ръж. Уилър паркира новия си червен ягуар отпред и влезе в къщата.

Никога не бе живял тук. Баща му купи къщата, след като изхвърлиха Уилър от специалните сили. Младият мъж реши да живее в сексуален разкош с две танцьорки, които през лятото работеха в Лас Вегас и прекарваха зимата в Лос Анджелис, опитвайки се да отворят ресторант за здравословна храна. „Защо всички в Лос Анджелис искаха да отворят ресторанти?“

Джими стоеше до перилата на стълбището. Сложил ръце на кръста си, той досадно заяви:

— Ще трябва да ѝ помогнеш. Ти си единственият, който ѝ остана. Ще ѝ бъде необходимо нещо много повече от пиан безделник.

— Наистина бих искал да ми кажеш какво се е случило, Джими.

Младият мъж предпочете да не отговаря, но се отмести встрани и посочи нагоре, към стаята на майка му. Уилър изкачи извитото стълбище и чу, че майка му плаче. Влезе в спалнята и тя вдигна глава.

Както много пъти бе ставало през годините, мигновено бе поразен от невероятната ѝ красота. Тя беше на шейсет и пет, но изглеждаше на четирийсет. И не пластичните хирурзи от Бевърли Хилс бяха извършили чудото. Той знаеше, че е наследил нейната хубост, но в Катрин Касиди имаше нещо толкова изящно, съдържано и елегантно, че винаги предизвикваше възхищение. Тя се обърна към него.

— Прескот... е мъртъв — каза майка му.

— *Какво?* — объркано попита Уилър. — Мъртъв?

— Как е могло да се случи? — изстена Катрин.

— Кой ти каза, мамо? Сигурна ли си?

— Полицията. Дойдоха преди два часа. Не знаехме къде да те търсим.

— Бях в клуба — отвърна той и мигновено съжали за думите си.

— Какво се е случило?

— Сърдечен удар. Намерили го на бюрото в кабинета му, когато сутринта отишли на работа — прошепна майка му и после отново започна да плаче.

Тя беше толкова отчаяна, че Уилър изтича до нея и сложи ръка на рамото ѝ, опитвайки се да я успокои. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания. Едва успя да потисне чувството за гадене.

— Мамо, аз съм тук — рече той, сякаш това имаше някакво значение.

Тя стисна ръката му. И този жест изрази всичко. Все едно стискаше ръката на дете, за да го накара да млъкне.

— Какво да направя? Как да помогна? — попита Уилър.

Беше съвсем объркан. Изведнъж Прескот вече бе преустановил участието си в надпреварата. Беше зачеркнат поради сърдечно-съдова формалност. Светът на Уилър отново се бе променил. Прескот Касиди беше отписан от планетата.

— Защо? Защо Прескот... — попита Катрин.

И той веднага се досети какво искаше да каже тя. *Защо Прескот, а не Уилър?* В края на краищата големият ѝ син напълно се беше провалил. Пияницата от клуба, който не правеше нищо друго, освен да чука чужди съпруги. Уилър познаваше само бара, докато Прескот отстояваше политически каузи. Уилър беше много по-подходящ да приключи земния си път — бърбреците и черният му дроб преработваха шотландско уиски по-бързо от средна по размери спиртоварна. Защо Прескот, а не Уилър? „*Адски уместен въпрос*“.

— Обадиха се от кантората — най-последно каза Катрин. — Обезумели са. Не знам какво да им кажа.

— Каква кантора? — тъпо попита той.

— *Неговата*. Никой не знае какво да прави. Ще отидеш ли да видиш дали можеш да помогнеш с нещо?

Тя не го гледаше. Беше се вторачила през прозореца, сякаш Прескот беше някъде навън, печелеше поредната надпревара и всеки момент щеше да влезе и да ги изненада с нов златен трофей.

— Мамо, какво разбирам аз от работата на Прескот? Как бих могъл... — Изведнъж онемя, защото майка му го изгледа с гняв и съжаление. — Добре, ще отида.

Нямаше какво друго да каже, затова тръгна.

Онова, което видя в кантората, го обърка напълно.

4. ЛУДНИЦА

Отношението на Уилър към брат му беше сложно и противоречиво. Подозираше, че никога няма да се изясни. На първо място беше любовта. Той наистина обичаше по-малкия си брат. Обичаше го заради онова, което Прескот беше. Докато Уилър се напиваше, той ставаше богат и известен. Това беше достойно за възхищение. Баща им бе искал и двамата да бъдат такива и Прескот бе оправдал надеждите му. Уилър бе избрал собствен път, който напоследък описваше все по-тесни кръгове около клуб „Уестридж“. И все пак той имаше известна подготовка. Лекциите, които баща му изнасяше, се бяха запечатали като злокачествен тумор в главата му. И сега сякаш чу предупреждението му: „Уилър, губиш ценно време. Животът ти е безсмислен“.

Прескот бе постигнал всичко, което се очакваше от него, и Уилър му се възхищаваше, че бе поел по трудния път.

Но монетата имаше и обратна страна. Прескот беше шибаният принц, семейният галеник. Изключителният му успех правеше провала на Уилър още по-голям и очебиен. И заради това бе започнал да мрази брат си. А сега Прескот беше мъртъв. Сърцето му бе спряло като износен автомобилен двигател. Най-сетне Уилър бе излязъл на преден план. Той беше жив, а Прескот — не. „Е, сега кой е по-добре, приятелю?“

Изпитваше смесица от тъга и вина. После си спомни пиянския разговор преди година в бара на клуба. Гледаше в замъглените от рома очи на Стоктън Танкъри, известен сред членовете като Танка. Алкохолът го беше съсипал и двигателят с харвардското му образование бръмчеше задавено и лениво. Приличаше на кекс със сини боровинки, пръснал се във фурната.

— Онази Сюзан Пийзър, да ѝ го начукам... Помниш ли Сюзан? — Той говореше за съпругата с атлетична фигура на един от по-младите членове на клуба. — Мозъчен тумор. Ще пукне след по-малко от година.

Уилър кимна, но не знаеше как да възприеме тази неочаквана новина.

— Да, тя ще отиде там, при Полковника — продължи Танка. — Той е мъртъв, кучият му син. Сега провежда военни учения с Исус.

— Точно така — съгласи се събеседникът му.

Искаше му се да не долавя алкохолния дъх на Танка. Полковник Уорън Уестуотър бе катастрофирал, докато се прибирал от коневъдната си ферма в Санта Барбара. Съпругата му Сиси също бе загинала с него.

— Ами Кип Лънсфорд? Какво ще кажеш? Умря под душа. Можеш ли да повярваш? На трийсет и девет години. Шеф и собственик на компания за товарни превози. Подхлъзва се, докато се навежда да вземе сапуна, удря главата си в ръба на ваната и... бум! Адиос, духачо.

Дори в пиянския си унес, докато гледаше призрака на своето бъдеще, Уилър разбираше какво му говори Танка. „Може и да съм пиян и да приличам на сто и десет килограмово лайно, но съм по-добре от всички онези преуспели задници, които сега лежат в ковчезите.“

Движението по Бевърли Глен не беше оживено, но бе толкова вгълбен в мислите си, че едва не блъсна пешеходец, който пресичаше улицата. Уилър се бе отправил към Сенчъри Сити, където кантората на брат му заемаше два етажa, обзаведени с великолепни старинни мебели. Тези красиви помещения винаги го бяха потискали, когато се отбиваше да вземе чека си. Майка му държеше всеки месец чекът да му бъде връчван от благонадеждния му по-малък брат. „Ето защо, да ти го начукам, Прескот! Кой печели надпреварата сега, по дяволите?“ Уилър искаше да плаче за мъртвия си брат, но сълзите не идваха. Шофираше с каменно изражение. Мина по булевард „Санта Моника“ и по Авенюто на звездите и стигна до входа на подземния гараж на сградата, където се намирал кантората на Прескот. Макар че не плачеше, беше смазан от мъка, защото никога вече нямаше да види брат си, да поеме вината вместо него и да се гордее от извършеното от него.

Мислите му бяха сложни и объркани.

Кантората приличаше на лудница. Телефоните звъняха и в смутената, трескава дейност се долавяше благоговение пред смъртта.

— Анджи не дойде тази сутрин — рече красива червенокоса мадама, поглеждайки Уилър, като се опитваше да не флиртува с него. Знаеше, че денят не е подходящ за това, макар че намираше мъжа за адски привлекателен. — Запознахме се последния път, когато бяхте тук. Казвам се Джорджет. От отдела за юридически справки... Моите съболезнования. Ние всички... толкова сме... Не знам какво да кажа. Прескот беше прекрасен човек.

— Да — прошепна Уилър и огледа хората, които го наблюдаваха и се питаха как ще преодолее това сътресение. Той не показваше никакви чувства.

— Днес тук е истинска лудница — продължи Джорджет. — Обаждат се клиенти. Аз само замествам временно. Но снощи явно някой е влизал в къщата на брат ви и е задействал алармената система. А сега и Анджи не дойде на работа, а само тя знае къде стоят нещата му...

— Някой е влизал в къщата на Прескот?

Уилър се разтревожи. Знаеше, че Лиз, съпругата на брат му, и синът му Холис са в Кънектикът при нейните родители за зимната ваканция. Прескот смяташе да замине при тях във вторник. Сега те се връщаха, или поне така бе казал Джими, когато Уилър тръгна за Сенчъри Сити.

— Обади се от полицията. Дадохме им ключ. Те изключиха алармената система. Опитах се да намеря Анджи. Включила е телефонния си секретар и не се обажда.

Уилър си спомни последния път, когато видя секретарката на брат си. Миналата седмица Анджи Уонг мина забързано покрай него на излизане от клуба.

— Бележникът с визитните картички в кабинета му ли е? — попита той.

Джорджет сви рамене, после кимна и Уилър влезе в огромния ъглов кабинет на брат си, пълен с мебели чипъндейл.

Започна да търси номера на компанията за алармени системи, за да ги попита дали е бил счупен прозорец или врата. И в същия миг забеляза първото странно нещо... Визитните картички бяха разпилени, сякаш някой ги бе извадил и сетне пъхнал обратно, без да гледа къде

ги слага. Не бяха подредени по азбучен ред. Прескот никога не би направил това. Той беше прекалено организиран. Дори ключовете за чекмеджетата му бяха обозначени в различни цветове.

— Визитните картички са разхвърляни — отбеляза, като ги гледаше и си мислеше, че едва ли ще намери телефонния номер на компанията за алармени системи сред стотиците картончета.

— Ами той... Това е странно...

Джорджет нямаше обяснение, но в края на краищата тя само заместваше.

Той седна и започна да рови из визитните картички. Най-сетне успя да намери тази с номера на компанията.

Подаде картончето на жената и я помоли да им се обади и да пита дали къщата е защитена. Тя излезе и Уилър се облегна на въртящия се стол и се вторачи в океана.

Кабинетът беше на двайсет и петия етаж и гледката беше невероятно красива. Следобедът беше много приятен. Лекият ветрец бе прочистил въздуха. Каталина Айлънд се виждаше ясно. Уилър изпита странно чувство при мисълта, че седи на стола на брат си, където той бе починал. За пръв път сядаше на този стол. Мястото му не беше там... *А може би беше?*

Следващото нещо, за което се сети, беше пак странно. Прескот бе починал на бюрото си, докато работел до късно и колата му още беше в гаража. Неизвестно защо автомобилът бе паркиран странично, заемайки две места. Брат му никога не би сторил това, освен ако не е бил принуден.

Кой правеше тези номера?

Оказа се, че никой няма ключ за мерцедеса. Джорджет се върна и му каза, че полицията не е пренастроила алармата, но къщата е защитена. Той кимна и слезе в подземния гараж, за да премести автомобила на Прескот.

Уилър бързо отвори кафявия мерцедес. Изкърти хромираната ключалка с джобното си ножче, провери пръсти в дупката и отвори вратата. Бръкна под таблото, извади жичките на стартера и ги допря една до друга. Двигателят изръмжа и тихо забръмча. Лудориите с кражби на коли бяха едно от светските умения на Уилър.

— Точка — отчетливо и властно прозвуча гласът на брат му.

Сърцето на Уилър подскочи в гърлото. Той се обърна и погледна към задната седалка, но там нямаше никого.

— Нов ред, Анджи — продължи гласът.

Разнасяше се от тонколониите. На касетата в радиокасетофона на таблото беше записана диктовка.

Уилър се поуспокои.

Няма да прекъсваме връзките си в имиграционната служба и Джон ще продължи да обработва сметките. Но трябва да предупредя нашия приятел в Хонконг да не увеличава потока и в трите направления. С тази скорост сигурно ще предизвика политически скандали в най-висшите етажи на американското правителство. Точка. Нов ред, Анджи. И накрая, съжбялявам, но искам да те информирам, че от тази дата преустановявам участието си. Точка. Обясних гореспоменатите аргументи на Бялото ветрило тук, но не бях удостоен с внимание. Нямам друг избор, освен да се оттегля. Нов ред, Анджи. Желая ти късмет и се надявам, че всичко ще бъде успешно и онова, за което работихме, ще се случи в средата на 1998 година. Моля те, не се опитвай да се свързваш с мен, защото решението ми е окончателно. Напиши обичайните заключителни думи, Анджи, и незабавно го изпрати. После изтрий записа и скъсай листа.

Записът свърши.

Тишина.

Гласът на брат му потресе Уилър. Той изпита желание веднага да се махне оттам.

Паркира правилно колата, сложи хромираната ключалка на мястото ѝ и заключи наскоро осиротелия мерцедес.

Когато се върна в кантората, към него се приближи управителят, човек с продълговато като на ястреб и вечно намръщено лице.

— Много ще ни помогнете, ако разберете какво е станало със секретарката на брат ви. Прескот се доверяваше само на нея и откровено казано, тя трябва да дойде тук и да оправи бъркотията. Има ангажименти, за които знае само Анджи. Срокове за плащания, дати за явяване в съда... Знаем, че моментът е ужасен, но някои неща не търпят отлагане.

— Аз... Не знам как бих могъл да помогна — каза Уилър.

Желанието му да се махне оттам се засили. Фактът, че в деня на смъртта на Прескот се намираше в кантората, където брат му бе направил кариера, му действаше потискащо. Сякаш духът на Прескот още витаеше там. Гласът от магнетофонната лента само изостри това усещане.

— Много ще ви бъда благодарен, ако проверите какво става с Анджи — настоя управителят. — Бих отишъл сам, но в момента се опитвам да се оправя с пет-шест задачи. Тази история наистина ни обърка.

Уилър искаше да се махне от кантората и в същото време да може да каже на майка си, че е помогнал, затова с нежелание прие задачата. Анджи Уонг живееше в Торанс, Калифорния.

„Къде е Торанс, по дяволите?“

Домът ѝ се намираше на юг от летището. Къщите бяха малки и дървени и повечето имаха добре поддържани градини. Анджи Уонг живееше на Кларксън Роуд 2467.

Уилър спря и видя червена тойота в алеята пред къщата. Слезе, прекоси моравата и натисна звънеца. Камбанките бяха също като в дома на баба му в Болдуин Парк. Смътно си спомняше как стои на портата ѝ като дете, може би едва на три години, и натиска звънеца на голямата бяла къща в испански стил, после се крие, всеки път, когато някой отвори, докато накрая дядо му застане на прага и започне да го моли да престане. Какъв шегаджия беше! Уилър побъркваше семейството си още преди да може да седи на гърнето.

Никой не отвори външната врата, затова той заобиколи къщата и се приближи до задния вход. Там откри още едно странно нещо. Ключалката беше разбита и вратата открената.

Той я бутна и влезе в малка кухня. Веднага разбра, че къщата е претърсвана. Бавно обиколи всички стаи и видя, че навсякъде е разхвърляно. Извика Анджи, но никой не му отговори. Последната врата, която съзря, водеше към мазето. Той запали лампата и предпазливо тръгна надолу по дървените стъпала.

Мазето беше превърнато в гимнастически салон с огледала на стените.

Образът на Анджи Уонг се отразяваше в повечето от тях.

Тялото ѝ бе завързано на гимнастическата пейка. Голо и кървящо. По тялото ѝ имаше стотици порезни рани. Жената беше жестоко обезобразена. Плътта ѝ беше разрязана и се бе свила. Раните се бяха сбръчкали и сълзяха. Лицето ѝ беше лъскаво и червено. Очите бяха отворени, а разсечената уста — застинала в безмълвен писък. Езикът сякаш не беше в устата. На корема ѝ имаше снимка на млад китаец.

„Ват 69“ е страшно хубаво уиски, но много по-приятно, когато го пиеш, отколкото когато го повръщаш. Съдържанието на стомаха на Уилър се изля на килима и опръска испанските му обувки. Изцапа ризата му и широкия ленен панталон.

Шегичка. Поредният шедьовър на Уилър Касиди.

5.

ТАНИША И КЕНЕТА

Беше второто новолуние след зимното равноденствие. Девети февруари. Китайската Нова родина.

Рей Фонг и Ал Катсукура нямаха никакво желание да ходят чак до шибания Торанс, защото мислеха да празнуват. Ал беше японец, но не пропускаше празник с пиене, който и да го организираше. Макар и с нежелание двамата възложиха задача на Таниша Уилямс.

Детективът, посетил мястото на престъплението, смяташе, че убийството е ритуално и искаше някой от отдел „Азиатска престъпност“ да направи оглед на трупа. Жертвата беше китайка, или поне така предполагаха. Толкова зверски беше насечена, че бе трудно да се определи.

Рей прекоси застлания с линолеум под на неугледния кабинет на петия етаж, където се помещаваше отдел „Азиатска престъпност“, и пусна на бюрото на Таниша зеленото картонче със съобщението за случая. Тя говореше на мандарински по телефона. Опитът ѝ беше жалък, но поне се стараеше. Рей Фонг говореше почти свободно този диалект, но не ѝ помогна, защото от Отдела за вътрешно разследване му бяха казали да не се занимава с нея. Всички му го казваха.

Таниша Уилямс, известна на приятелите си като Тиша, беше отрова за отдел „Азиатска престъпност“. Бяха я преместили там от отдел „Наркотици“ в полицията на Лос Анджелис и всички знаеха, че една чернокожа жена няма шанс да извърши успешно разследване, свързано с азиатци. Азиатците нямаха доверие на другите раси, особено на чернокожите. Фактът, че Таниша беше жена, само влошаваше нещата, независимо колко стройно беше тялото ѝ и колко красиво лицето ѝ с цвят на какао. Въпреки това Рей я уважаваше, защото веднага щом я назначиха, тя се залови за работа. Първия ден взе от библиотеката купчина книги за азиатските култури и непрекъснато четеше, дори по време на обяда. Таниша сякаш не съзнаваше, че трябва да е нащрек, докато детективите от Отдела за вътрешно разследване ровеха в миналото ѝ и търсеха уязвими места.

Проучваха я, защото като момиче, преди да стане ченге, бе имала връзка с кварталната банда „Льохманите“. И сега изпитваха съмнения дали не предава информация от разследванията на едновременните си приятели. Отдел „Наркотици“ се занимаваше с чернокожите гангстери в Южния централен район, а тя бе израснала в този квартал. Баба ѝ, племенниците ѝ още живееха там и Таниша им ходеше на гости през почивните дни.

Тя затвори и учудено вдигна вежди, като видя зеленото картонче.

— В Торанс. Убита е азиатка. Съдебномедицинските експерти вече са тръгнали. Случаят е твой — каза Рей и се върна на бюрото си.

Адресът беше Кларксън стрийт 2467.

Таниша грабна пуловера и чантата си и тръгна, преди колегите ѝ да променят решението си.

Качи се в колата си, която използваше и за служебни цели. Беше паркирала на отсрещната страна на улицата пред сградата на Хил стрийт, в центъра на Лос Анджелис, където бяха кабинетите на силите за борба с азиатската престъпност, на няколко километра от главеното управление на полицията в Паркър Сентър. Отделът се обособи от самото си създаване. Беше сформиран в средата на шейсетте от шефа Редън като поделение за противодействие срещу нарастващата престъпност в Лос Анджелис. Тогава криминалните разследвания се извършваха от редови детективи от Паркър Сентър. Постепенно периметърът им се разшири и сега се занимаваха с всички престъпления, извършени от азиатци, които включваха широк спектър от зверства — изнасилвания, кражби, побой, малтретиране на деца и убийства.

Таниша побърза да излезе, защото за шестте седмици, откакто работеше в силите за борба с азиатската престъпност, това беше първото разследване, което ѝ възлагаха. Знаеше, че ѝ е провървяло, защото Рей, Ал и другите ченгета азиатци искаха да се измъкнат рано, за да празнуват китайската Нова година, а разследването на убийството в Торанс вероятно щеше да отнеме цялата нощ. Таниша потегли с ръждясалата си жълта мазда по Шеста улица на път към Харбър Фрийуей. Когато беше студено, малката японска кола се давеше и кашляше като котка, която плюе кълбо от косми.

Харбър Фрийуей я поведе из стария ѝ квартал в Южния централен район, където навремето учеше в гимназия „Мартин Лутър

Кинг“. Знаеше, че детективите от Отдела за вътрешно разследване са там, ровят се в миналото ѝ и разговарят с хората, с които бе израснала.

Приятели от квартала ѝ казаха, че ченгетата от Отдела за вътрешно разследване са се добрили дори до Злия. Той беше последният ѝ любим отпреди петнайсетина години и гангстер от махалата. Стана главатар на бандата, когато пъхнаха Чудовището зад решетките. Чудовището, друг едновременен приятел, се върна в затвора в Ломпок, където излежаваше дълга присъда.

Кенета бе умряла в ръцете на Злия, на две пресечки от шосето, по което сега Таниша шофираше.

Тя се замисли за сестричката си. За кръвта, която шуртеше от огромната дупка от деветмилиметров куршум в петгодишната ѝ гръд. Тогава Таниша беше на шестнайсет. Стоеше над Кенета и пищеше истерично, без да може да проумее онова, което вижда, или да направи нещо, докато сестра ѝ умираше в ръцете на приятеля ѝ. Последваха три отмъщения. Заради Кенета загинаха шест човека — трима от кварталната банда „Лъохманите“, и двама от „Шеметните шейсет години“, които нейните приятели мислеха (но не бяха сигурни), че са стреляли по Злия и по погрешка са убили Кенета. Последната жертва на това безсмислено насилие беше друг невинен минувач, шейсетгодишна жена, която случайно застана на пътя на куршума и спаси живота на бандита Ръсел Хейс от „Шеметните шейсет години“.

Таниша не стана член на банда, защото майка ѝ Лили я накара да обещае, че никога няма да го направи. Мечтата на майка ѝ беше тя да стане фризьорка и да има собствен салон. Таниша прегърна тази мечта и въпреки бедността им израсна с ценностите на средната класа, вярвайки наивно, че в Америка всеки може да успее. Това я отчужди от съучениците ѝ, които не хранеха илюзии за бъдещето. Така Таниша се превърна в социален изгнаник. Като се замислеше напоследък за тези неща, осъзнаваше, че вероятно това беше причината да започне да се среща със Злия, който беше бандит и звезда в гетото... Връзката им я направи известна в квартала, но свърши по време на улична престрелка. Куршум, предназначен за Злия, отне живота на Кенета. Вината, която Таниша изпитваше, все още оказваше влияние върху живота ѝ.

Навремето прякорът ѝ беше Халката. През първите деветнайсет години от живота ѝ, деветнайсет души, които познаваше, умряха в

улични престрелки. Последната и най-свидна жертва беше сестричката ѝ. След смъртта на Кенета Таниша забрави мечтата си да стане фризьорка и изуми всички, като постъпи на работа в полицията. Целта ѝ беше по някакъв начин да отмъсти за убийството на Кенета, но каквото и да правеше и колкото и усилия да полагаше, в отдела винаги я пренебрегваха. Сякаш произходът ѝ означаваше, че никога няма да бъде нещо повече от Уилямс Халката, хитрото шестнайсетгодишно момиче от Южния централен район. Нямахше значение, че след като Кенета умря, Таниша започна да получава отлични оценки в гимназията, записа се в колеж и завърши криминалистика в университета в Лос Анджелис. Тя беше белязана от произхода си. Колкото и да ѝ повтаряха, че уважават издигането ѝ в обществото, тя знаеше, че я лъжат. Всичко беше прах в очите.

Когато нещата се влошаваха, баба ѝ казваше: „Нищо не можеш да убиеш и нищо не умира“. И точно така се чувстваше Таниша в полицията. Не престана да посещава семейството си в Южния централен район и затова ченгетата не ѝ вярваха. А после, когато не позволи на лейтенант Хаули да я чука, Отделът за вътрешно разследване започна да се занимава с нея. Лейтенант Дарнъл Хаули, който носеше черната си кожа като свещеническо расо, не можа да се примири с факта, че тя не желае да спи с него. И сега, вместо да се постарее да я вижда всеки ден, той реши да се отърве от нея, обвинявайки я, че предава поверителна информация на старите си съквартилци. Хаули нямаше доказателства, затова не можа да я отстрани от работа. Таниша обаче бе прокудена в отдел „Азиатска престъпност“, където безуспешно се опитваше да накара подозрителните азиатци да общуват с нея.

И сега благодарение на китайската Нова година най-после ѝ дадоха случай. Тя погледна зеленото картонче и се запита какво ще намери на Кларксън 2467.

— Кой е повръщал тук? — обърна се Таниша към Синди. — Жертвата ли? Мирише на алкохол.

Синди Масатоми беше японка, съдебномедицински експерт в лабораторията на полицията на Лос Анджелис. Беше облечена в синя

болнична престилка. Таниша бе работила с нея по няколко случая, докато още беше в отдел „Наркотици“.

— Онзи мъж навън... Хубавият, който намери трупа — отговори Синди.

Таниша кимна. Беше го видяла, когато дойде. Той беше издокаран като професионален голфаджия и се бе облегал на новия си червен ягуар, сякаш беше собственик на квартала. Щом огледа трупа, Таниша веднага разбра, че става дума за убийство за назидание. Назидание и предупреждение. Предупрежденият човек беше трийсетгодишният китаец на снимката върху тялото на жертвата. Това беше послание от триадата и означаваше: „Ти ще бъдеш следващият“. От шест месеца тя четеше за тези неща. Сбирщината от стария й квартал бледнееше пред някои от азиатските банди, като „Бамбуковия дракон“ и „Призрачните сенки“. По всяка вероятност трупът беше на собственичката на къщата, Анджи Уонг. Тялото беше жестоко обезобразено и едва ли някой би го идентифицирал, но зъбите и отпечатъците щяха да свършат тази работа. Имаше обаче нещо странно. На челото на жената беше написано „1414“. Таниша не знаеше какво означава това. Не беше виждала такова нещо. Тялото изглеждаше като живо. Не беше посиняло, нито вкочанено или инфектирано от насекоми. Вече бе поискала от Синди да прецени кога е настъпила смъртта и това щеше да бъде извършено, като се измереше температурата на черния дроб — химична фабрика и най-топлият орган в човешкото тяло, обикновено трийсет и девет градуса. Охлаждаше се с около един градус на час. Времето на настъпването на смъртта се изчисляваше по спадането на температурата на черния дроб.

Таниша се запита дали някъде не е оставена Кукла на смъртта. Китайските банди много държаха на символиката. Не беше достатъчно само да те убият, първо трябваше да те побъркат от страх. И това често се правеше с Куклата на смъртта. Друг начин беше да сложат снимка върху трупа.

Докато експертите не изследваха космите и тъканите на жертвата и не вземеха отпечатъци от пръстите, нямаше много работа на мястото на престъплението. Затова излезе навън и започна да преглежда съдържанието на кофата за смет пред къщата. Беше се навела и се опитваше да премести кутия от овесени ядки, когато чу глас:

— Какво правите?

Обърна се и видя мъжа, който бе намерил трупа. Състоянието на ризата и ленения му панталон потвърждаваха, че той е повръщал на мястото на престъплението.

Тя го огледа по-внимателно. Стори ѝ се, че го е виждала някъде, където я бе ядосал, но не може да си спомни нищо повече. Мъжът беше изключително привлекателен. Може би обаче заради вида на обезобразената жена Таниша не го хареса. Тя се обърна към него с ледена професионална учтивост:

— Бихте ли се отдалечили? Това е място на престъпление. Ей там — заповяда тя и посочи алеята за коли, после тръгна след него и извади бележник и писалка. — Аз съм детектив Уилямс от отдел „Азиатска престъпност“ на полицията в Лос Анджелис. Вие сте намерили трупа, така ли?

Той кимна.

— Как се казвате?

— Уилър Касиди.

— Уилър? Това прякор ли е?^[1]

— Не. Фамилно име. Прадядо ми по майчина линия се е казвал Джеферсън Прескот Уилър. Бил е генерал от Конфедерацията от Двайсет и седми Ричмъндски полк по време на Гражданската война.

— Ако обичате, напишете адреса и телефонния номер, на които мога да ви намеря — каза тя и му подаде бележника и писалката.

Той написа адреса и телефона в Бел Еър.

— Защо дойдохте тук, господин Касиди?

— Госпожица Уонг беше секретарка на брат ми. Сутринта не отишла на работа и от кантората ме помолиха да проверя какво става с нея. Брат ми беше адвокат в Сенчъри Сити.

— Беше?

— Почина снощи. И госпожица Уонг не дойде на работа сутринта. Хората от кантората на Прескот се разтревожиха.

— Прескот... Това ли е името на брат ви?

Уилър кимна.

— Как почина той?

— Мисля, че смъртта му няма нищо общо с това.

— Позволете ми аз да разсъждавам за случилото се, господин Касиди. Кажете ми как е умрял.

— Сърдечен удар. Поне така казаха ченгетата.

— Прескот Касиди ли беше цялото му име?

— Ами не. Прескот Уестлейк Шеридан Касиди. Такива са южняшките имена — добави той, като видя озадаченото ѝ изражение. — Измислени са, за да объркват хората.

Таниша записа името. Сетне погледна надолу и видя кутия зад кофата за боклук. Дървена кутия. Капакът ѝ лежеше до нея. Тя се приближи и я огледа. Вътре имаше хартиена кукла с дължина двайсетина сантиметра.

— Ето я — каза.

Уилър я бе последвал въпреки предупреждението да стои настрана. Протегна ръка да вземе куклата, но тя го спря.

— Не я докосвайте. Хората от лабораторията ще обезумеят, ако го сторите.

— Какво е това?

— Кукла на смъртта. Вероятно е оставена преди ден-два. Търсех точно такова нещо. Куклата потвърждава, че това е убийство, извършено от китайска банда. Получиш ли такава кукла, непременно ще умреш. Обикновено по ужасно жесток начин. След като я получат, някои китайци предпочитат да се самоубият, отколкото да чакат неизбежното.

— След като видях какво са направили с Анджи Уонг, не ги обвинявам.

— Това е ритуално убийство, наречено „Смърт от хиляда рани“ или „Смърт от безброй мечове“. Характерно е за триадата. — Таниша се запита защо си прави труда да му обяснява. — Държат жертвата жива, докато прережат всичките ѝ мускули и сухожилия.

— Господи! — възкликна Уилър.

— Познавахте ли жертвата? — попита Таниша. Той кимна. — Можете ли да я идентифицирате? Тялото е жестоко обезобразено.

— На ръст е колкото нея... Предполагам...

— От колко дни не е ходила на работа?

— Не, знам. Не работя там. Мисля, че само от един ден.

— Къде работите?

— Къде работя ли?

— Да.

Уилър се усмихна по момчешки.

— Не работя. Пенсионирах се.

— Пенсионер? На колко години сте? На трийсет и пет?

— Трийсет и седем.

— И какво работехте, преди да се пенсионирате?

— Бях Шегаджия — отговори той и усмивката му изчезна. —

Шегувах се с приятелите си. След като се пенсионирах, усъвършенствам предимно удара си на голф. Много изтощително занимание. Съсипвам се от работа.

В думите му имаше огорчение и самопрезрение.

— Разбирам — каза Таниша и затвори бележника си.

Уилър не каза нищо повече. Лицето му беше като изваяно от камък.

— Ами това е всичко засега — рече тя, — освен ако не ми кажете нещо друго за госпожица Уонг, което би трябвало да знам, като например чия е снимката, оставена на корема ѝ?

Той поклати глава.

— Можете да си тръгвате. Ще ви се обадя. Вероятно утре. Ето визитната ми картичка — добави Таниша.

В същия миг Синди подаде глава от задната врата и я извика:

— Детектив Уилямс, съдебният лекар ни вика.

— Какво има? Обикновено съобщават резултатите от аутопсията след два дни.

— Мисля, че в трупа има нещо живо.

[1] Wheeler (англ.) — колар. — Б.пр. ↑

6.

ОЩЕ ЕДНА ПРЕМИЕРА, ОЩЕ ЕДНО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ

Залата за аутопсии беше на третия етаж на областната болница, която се намираше срещу Паркър Сентър.

Доктор Пол Диксън, известен във „фабриката за канута“ като доктор Смърт, записваше наблюденията си върху състоянието на органите. Винаги наричаше трупа „почитаемия гост“. От отпечатъците и от разпознаването на трупа вече знаеха със сигурност, че мъртвата е Анджела Уонг. Той изследва трупа и го фотографира преди и след като го изми. Раните бяха ужасни и бяха нанесени по цялото тяло. Доктор Диксън се беше навел и ги разглеждаше под лупа. После съвсем спокойно започна да чете наблюденията си по микрофона. Бе виждал твърде много и трудно можеше да се стъписа от нещо. Този път обаче беше различно.

Помещението беше облицовано с бели плочки, неуютно и студено. Климатичната инсталация храбро съскаше, но не успяваше да премахне напълно неприятните миризми — химични препарати, консерванти и сладникавия мирис на разлагаща се плът.

Таниша стоеше до краката на трупа и наблюдаваше аутопсията. В ръката си държеше малък касетофон, за да записва собствените си наблюдения, както и мислите, които ѝ хрумнеха по време на неприятната процедура.

— Острието е било много тясно и остро... изключително добре наточено. Като ножче за бръснене. Повечето рани са дълбоки само четири-пет милиметра. Засегнати са всички главни мускулни групи и сухожилия. Прерязани са и после плътта се е свила. Сигурно е изпитвала адски болки.

Доктор Смърт бутна настрана микрофона и сложи ръка на корема на жертвата. За миг и на него му се стори, че вътре нещо се движи. Обърна се към Синди Масатоми, която току-що влизаше в залата за аутопсии и носеше електрически трион.

— Намерих го. Беше в стаята на Калвин. Неговият изгорял преди час — събщи тя и остави триона — изключително страшен на вид

инструмент, който режеше костите с бързи движения. Приличаше на електрически кухненски нож.

Доктор Диксън махна ръка от корема на трупа и попита:

— Кога е настъпила смъртта според теб, Санди?

— Когато пристигнах в къщата, температурата на черния дроб беше трийсет и седем и две. При понижение с един градус на час и нормална температура на черния дроб трийсет и девет градуса, мисля, че е била мъртва от три часа, преди да отидем там. — Санди погледна часовника си. — Вече от четири.

Доктор Смърт отново сложи ръка на корема на Анджи.

— Какво е това, по дяволите? Не е бременност. Без приток на кръв зародишът би трябвало отдавна да е мъртъв. — Той взе скалпел от подноса с инструменти. — Предполагам, че няма да разберем какво е само като говорим.

Доктор Диксън започна внимателно да разрязва влагалището, разширявайки канала. Изми мястото, за да изчисти жалкото количество кръв, което изтече от вече бледото и пресушено тяло на Анджи Уонг. После насочи лупата и се вгледа в разреза.

— Някъде по-нагоре е. Дай ми ретрактора — каза той.

Синди грабна дългия форцепс и му го даде.

Съдебният лекар го използва, за да проникне дълбоко в тялото.

— Мамка му! Какво е това? — повтори той.

Не можа да го хване, затова взе скалпела и още разшири отвора. Пак изми разреза и отново се вторачи вътре.

Таниша осъзна, че е затаила дъх. Гледаше право в репродуктивните органи на мъртвата жена и както винаги ставаше, когато наблюдаваше аутопсия, си представи, че тя лежи на стоманената маса. Аутопсията беше стерилна посмъртна процедура, която принижаваше човешките същества. Трупите се превръщаха в канута от плът, разпорени от ключицата до долната част на корема. Отстраняваха всички органи, изследваха ги, измерваха ги и отново ги връщаха в тялото, но не там, където първоначално се намираха. Просто ги хвърляха вътре и зашиваха раните с груби шевове, като коледна пълнена пуйка. Ако имаше нещо, което представляваше интерес за полицията, запазваха го и го изпращаха в хладилната камера за по-късна употреба в съдебната зала. Махаха скалпа, отваряха черепа и ровеха в мозъка, който някога бе съдържал всички съкровени

мисли на човека. Таниша се замисли за мъртвата жена, която доскоро се бе смяла, плакала и любила.

— Не мога да го измъкна... Какво е това? — рече доктор Диксън, отново пъкна форцепса и най-сетне хвана нещо и започна да го изважда.

— Копелето се бори да остане там...

Той дръпна по-силно и накрая измъкна полужив гризач.

— Господи! — възкликна той. — Та това е шибан плъх.

Животното лежеше на една страна. Страдаше от недостиг на кислород, но беше живо. Червените му очи бяха отворени. Изцвърча веднъж и след няколко мига умря.

Таниша Уилямс не познаваше Анджеела Уонг, но беше ужасена от мъчителната смърт на горката жена. Закле се да хване садиста, който бе направил това.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да го стори.

Рей Фонг искаше случая. Стоеше пред бюрото ѝ в отдел „Азиатска престъпност“ на Спринг стрийт и я гледаше с кървясали от празника очи.

Беше полупиян.

В полунощ Фонг се бе добрал до телефона в бар „Червеният дракон“ в Китайския квартал и се обади на дежурния да провери какво става. Казаха му за убийството на Уонг, за „Смърт от хиляда рани“ и за плъха, който доктор Диксън бе намерил във влагалището на жертвата. Рей веднага разбра, че случаят е заплетен и труден. Излезе от бара и се качи в колата с надеждата, че няма да го спрат, тъй като доста беше пил. Отвори вратата на асансьора с магнитната си карта и влезе в кабинета на Таниша, която тихо говореше по телефона.

— Не мога да ти оставя случая, Таниша. Съжалявам — фъфлейки каза той, когато тя затвори.

— Не чувам какво ми говориш, Рей.

— Това е удар на шибаната триада. Не можеш да разследваш случая. Ще бъде адски тежко. Нужно е да намериш общ език с азиатците. Ще ти правят номера и ще мълчат. Никой няма да ти каже нищо.

— Цветът на кожата ми ли е причината, Рей, или полът? — гневно попита тя и втрещено го изгледа. И двамата знаеха, че причините са точно тези, но новите указания на полицейското управление не позволяваха никому да споменава това. Дори навръх китайската Нова година.

— Аз имам предимство — продължи Таниша. — Вече започнах разследването. Аз съм квалифициран и опитен детектив и ако се опиташ да ми вземеш случая, ще заведа дело за расова дискриминация срещу теб и отдела.

Рей я погледна. Искаше му се да не бе изпивал последните две чаши. Още беше пиян и не беше в състояние да води такъв разговор.

— Ще говорим утре сутринта — каза той и тръгна към вратата, опитвайки се да спечели време.

— Няма какво да говорим, Рей. Случаят е мой. Присъствах на аутопсията. Огледах мястото на престъплението. Вече съм започнала. Няма да се откажа.

Той излезе, без да каже нищо.

Разбира се, Таниша знаеше, че няма да е толкова лесно. Освен това случаят щеше да бъде широко отразен в медиите. От управлението, особено от канцеларията на съдебния лекар, изтичаше информация. Всяка телевизионна станция в града би платила неколкостотин долара за историята с плъха. Това вероятно щеше да бъде водещата новина сутринта.

След като доктор Диксън изми и фотографира плъха, Таниша отиде в хранилището за доказателства и заведе гризача под номер 235–98. Анджи беше двеста трийсет и петата жертва на убийство в Лос Анджелис през първите два месеца на 1998 година. Градът бележеше стремителен възход в това отношение. Тя не остави плъха в хранилището. Подписа се и го занесе вкъщи в кутията от новите си обувки. Сложи плъха в хладилника. Какви неща само правеше заради работата си! После се върна в отдела, за да довърши доклада.

Плъхът в хладилника беше различен от всички останали, които бе виждала. Имаше отпусната, неокосмена кожа, къси, но силни лапи и тяло с цилиндрична форма. Доктор Диксън каза, че е мъжки, и го измери — трийсет сантиметра от главата до опашката. Тежеше килограм и седемстотин грама. На сутринта Таниша щеше да го занесе на ветеринарен лекар и да разбере всичко за гризача. Като дете тя

познаваше добре плъховете, защото бе израснала с тези противни зверчета. Смяташе, че този плъх не е роден в Америка, тъй като не бе виждала подобен на него.

Щеше да разбере откъде е дошъл и дали е купен от магазин за домашни любимци. Издирването вероятно щеше да бъде дълго и изтощително, но всички разследвания на убийства бяха такива. Преподавателят ѝ в академията бе казал, че полицейската работа е като пилотирането на самолет — безкрайни часове на скучен, безинтересен, непосилен труд, разнообразявани от няколко секунди смразяващ кръвта страх. Тя беше свикнала с непосилния труд, но се надяваше, че няма да изпита смразяващия кръвта страх.

Докато доктор Диксън изваждаше неокосмения плъх от утробата на Анджи Уонг, Уилър Касиди носеше багажа на снаха си. Докара куфара до ягуара си и го сложи в багажника. Лиз и Холис явно бяха решили да не разговарят с него. Опита се да утеши дванайсетгодишния си племенник, но Лиз го сряза:

— Той наистина не иска да говори точно сега — заяви тя, насочвайки гнева и мъката си към Уилър, сякаш Прескот не му беше брат и сякаш той не го обичаше.

Двамата със снаха си така и не намериха общ език. Всичко в него я дразнеше. Тя предпочиташе напористи мъже, издигащи се по обществената стълбица, победители, които виждаха бъдещето си в километричните камъни на постиженията — нова къща в Бел Еър или членство в Организацията на младите президенти. Трябваше да си подчетирийсет години и да си президент на фирма с най-малко сто служители, за да членуваш там. Съпругът ѝ отговаряше на изискванията и... миналата Коледа Лиз бе натрила носа на Уилър. Всички се бяха събрали на Бъдни вечер около масата в къщата на Уингейт и приятната топлина на алкохола ги сгръвяше.

— Животът не е само голф, чужди жени и глупави шеги — рече Лиз, превръщайки празничното му настроение в смразяващ хлад. — Откровено казано, Уилър, едно е да пръскаш с бира хората на стадиона, когато си на деветнайсет, но съвсем друго е да го правиш, когато си на трийсет и седем.

Разбира се, тогава той още не беше навършил трийсет и седем, но Лиз постигна своето. Уилър седеше на двестагодишния стол с висока облегалка в стил кралица Ана до дългата елегантна маса на майка си и се чувстваше жалък. Погледна лелите, чичовците и племенниците си — всички до един истински Касиди. Никой не каза нищо. Прескот и майка му не го защитиха. Катрин само побутна с вилицата мидите по флорентински в чинията пред себе си. Уилър бе принуден да изтърпи критиката на снаха си.

— Наистина, Уилър, тъжно е да те гледа човек. Не правиш нищо. Само висиш в онзи клуб и се наливаш с водка.

Не беше водка, а уиски „Ват 69“, но той не я поправи. Лицето му пламна от унижението.

Най-лошото беше, че постъпките му, които на младини му донесоха слава в университета в Южна Калифорния, сега го унижаваха и опозоряваха. От около шест месеца усещаше, че е пред прага на нещо — също като дете, което се е качило на висока скала, гледа морето и събира смелост да скочи. Но той беше в безизходно положение. Не можеше да продължава напред, нито да остане там, където беше. Крепеше се застрашително и чакаше да събере кураж, като се ненавиждаше заради нерешителността си.

Спряха в алеята за коли пред къщата на Прескот, построена във френски провинциален стил, която се намираще в Бел Еър и струваше три милиона долара. Уилър извади куфара от багажника и мълчаливо ги поведе към входа. Започна да изкачва стъпалата и се смрази. Вратата беше разбита като в дома на Анджи Уонг. После чу, че някой се движи в спалнята на горния етаж. Отстъпи назад и остави куфара. Лиз вървеше след него. Той я хвана за ръката и поведе нея и Холис обратно към ягуара.

— Какво правиш, Уилър?

Той ѝ направи знак да мълчи, даде ѝ клетъчния телефон и посочи алеята за коли пред къщата.

— Какво има? — прошепна тя.

— В къщата има някой. Искам да повикаш полицията.

— Но...

— Алармената система не работи. Ченгетата бяха тук. Изключиха я. Ключалката на предната врата е разбита. Чух шумове вътре. Дай ми ключовете за къщичката до басейна.

Лиз бръкна в чантата си и му ги даде. Той хукна по алеята. Сърцето му биеше силно.

„Кой правеше тези номера?“

Стигна до къщичката край басейна, тихо отключи остъклената врата и я отвори. Влезе вътре и безшумно затвори. Там брат му държеше ловджийските си пушки и пистолетите. Уилър се приближи до шкафа, където бяха заключени оръжията, но нито един от ключовете във връзката на Лиз не ставаше на ключалката. Накрая намери ключа за шкафа на перваза над вратата.

Отвори го и взе два деветмилиметрови пистолета „Берета“. Грабна кутия с боеприпаси и провери магазините. Бяха празни. Започна да ги зарежда, изпускайки четири-пет патрона, които силно изтракаха на пода. Ръцете му трепереха. Слагаше петия патрон във втория пистолет, когато чу шум пред басейна. Скърцане на шезлонг. Спря да зарежда, тихо се приближи до вратата и погледна навън.

До басейна седеше млад китаец и спокойно пушеше, сякаш имението беше негово. Беше трудно да се определи възрастта му от това разстояние, но момчето изглеждаше на не повече от седемнайсет-осемнайсет години. Беше мършав и облечен в черно — широки джинси и лъскава мушама, а на главата му бе завързана червена лента.

Уилър затаи дъх, без да откъсва очи от младежа. Сърцето му блъскаше в гърдите.

„Дишай дълбоко“ — заповяда глас с южняшки акцент, скрит дълбоко в паметта му. Кейл Маккой, командирът му в Специалните сили.

С провлачения си говор от Южна Каролина Маккой бе обяснил на взвода, че по време на сражение тялото произвежда големи количества адреналин, в резултат на което кислородът изгаря по-бързо. Ако не дишаш дълбоко, ще ти се завие свят. „А морските пехотинци, които имат световъртеж, свършват като смет на буницето“ — бе ги предупредил той.

Уилър пое дълбоко дъх и се опита да се овладее.

Наблюдаваше китаеца, без да знае какво да направи. От къщата излезе още едно момче. Двамата говореха на китайски —

пронизителна мелодия от думи и смях. После загасиха цигарите и влязоха вътре.

— Какво да направя сега? — измърмори Уилър. Зареди втория пистолет, затъкна го в колана си и стисна другия в дясната си ръка. — Това е безумие.

Твърде дълго се чуди какво да стори. Изведнъж всичко му се изясни. Щеше да разбере какво става, защо бе убита секретарката на брат му и какво правеха китайците в къщата на Прескот. Щеше да разбере кой върти тези номера и най-важното — защо.

След много месеци на душевно вглъбяване и мъчителна нерешителност Уилър Касиди свали часовника от ръката си, за да опази скъпата вещ, и го пусна в джоба си. После отвори остъклената врата на къщичката до басейна и най-сетне се включи в играта.

7.

НОЩНИ МАНЕВРИ

„Това е нощна маневра. Пригодете очите си към мрака!“ — изкрещя командирът в далечния спомен на Уилър.

Той спря и даде възможност на очите си да привикнат с тъмнината, както го бяха учили преди петнайсет години. Изведнъж го заболя коремът. Трябваше да отиде до тоалетната. Вълнения преди сражение. *По дяволите!*

Уилър тръгна бавно, с гръб към стената, както го бяха учили в Специалните сили. Светлината трябваше да бъде пред него, така че сянката да не издаде присъствието му. Сетне в главата му прозвуча друг глас. Шегаджията искаше да се прибере вкъщи и да изпие едно двойно уиски.

„Какви ги вършиш, задник такъв? Какво се опитваш да докажеш? Я стига! Ти не си герой.“

Той се приближи до остъклената плъзгаща се врата, която водеше към кабинета на брат му, и спря, защото си спомни нещо важно.

„Когато минаваш през зона на убийства, ти се превръщаш в змия. Пълзиш по корем и оглеждаш огневата зона, за да изясниш местоположението си.“

Уилър легна по корем и бавно запълзя. Стигна до прага и огледа стаята. Видя краката на масите и столовете, но вътре, изглежда, нямаше никого.

Отвори вратата, като я плъзна бавно, за да не вдига шум. После затаи дъх и се послуша.

Лежеше там, както го бяха учили, и се послушваше да долови всеки звук, който би му подсказал нещо. Стори му се, че мина цяла вечност. Сетне се вмъкна в кабинета, като внимаваше да не закачи катарамата на колана си в металните лайстни на плъзгащата се врата.

Кабинетът беше претърсен из основи. Старинните книги от колекцията на брат му бяха на пода. На килима лежаха разтворени други стари издания на Дикенс и По. Чекмеджетата на големия шкаф

бяха издърпани и опразнени. От горния етаж се чуха гласове, които говореха на китайски. Уилър се вцепени, а Шегаджията в него изкрещя: „Хей, задник, чуй ме! Как би помогнал някому, ако те убият? Та ти вече се провали! Изхвърлиха те от Специалните сили. Или може би си забравил това?“.

Той обаче продължи да пълзи, припомняйки си как го бяха учили да проверява сграда. „Добре обученият взвод се придвижва в разгърнат строй. Пази гърба си!“ — предупреди го командирът.

Уилър се вмъкна в коридора. После изведнъж от кухнята се разнесе шум. Някой отваряше и затваряше чекмеджета и шумно изсипваше съдържанието им на пода. В същото време от горния етаж се чуха още две-три гласа, които говореха на китайски. Мъжът почувства лека паника.

„Намираш се между две огневи зони. Запази си път за бягство. Прегрупирай се!“

Уилър се върна в кабинета и се облегна на стената.

В същия миг натрапникът от кухнята тръгна по коридора и мина покрай вратата на кабинета, зад която се криеше Уилър. Видя маратонките му „Найки“ и черните джинси, когато младежът започна да се качва по стълбите.

„Във вертикално положение!“ — прошепна взводният командир.

Уилър бавно се изправи и се запромъква към стълбището. Внимателно отпусна тежестта си на първото стъпало, благодарейки, че къщата е нова и стълбите не скърцат. Долепи гръб до стената и започна да се изкачва, спомняйки си, че трябва да държи коленете си свити, за да може бързо да се придвижва странично.

„Това е лудост, Уилър. Ще те убият. Използвай шибаната си глава!“

Той бавно се промъкна до площадката. Дотук добре. Неканените гости отваряха и затваряха чекмеджетата в голямата спалня. Уилър се насочи натам, когато от стаята на Холис зад него неочаквано излезе някой. Той се обърна рязко и се озова лице в лице с млад китаец. Младежът беше висок метър шейсет и пет, тънък като вейка, около деветнайсетгодишен. Беше облечен в черно, а на главата му бе завързана червена лента.

Времето сякаш спря, докато двамата се гледаха. После китаецът бръкна в якето си и Уилър се прицели в гърдите му. Младежът извади

пистолета си и изкрещя нещо на китайски. Изведнъж застиналите кадри мълниеносно се превъртяха напред. Китаецът започна да стреля по него с чуждестранен автоматичен пистолет с четвъртито дуло. Неизвестно защо Уилър се поколеба, гледайки тъпо как автоматът в ръката на гангстера бълва огън срещу него. Почувства силна болка в крака. Беретата изхвъркна от ръката му и падна пред него. От ранения му крак потече кръв.

„Доволен ли си? Това ли искаше, задник такъв?“ — ужасен изкрещя Шегаджията.

Китаецът се завтече към Уилър и грабна беретата. От спалнята изскочиха още двама гангстери. Всички насочиха оръжията си към Уилър, като бърбореха нещо на китайски.

— Кой сте вие? — попита той. Гласът му трепереше от притока на адреналин.

Те не му обърнаха внимание и продължиха да разговарят. Изглежда решаваха какво да направят. Дали да го убият. Не... как да го убият.

— Някой говори ли английски? — почти шепнешком попита Уилър.

— Не английски. Ти мъртъв — отговори най-възрастният и най-високият.

Тогава Уилър се надигна на лакти и дясната му ръка незабелязано се плъзна към гърба, където беше вторият пистолет „Берета“.

„Направи го както трябва, войнико!“

Най-възрастният китаец, вероятно водачът, се прицели в него и се приготви да стреля. Тогава Уилър направи нещо, което гангстерът не очакваше. Усмихна се. И спечели няколко секунди.

Тримата бандити се спогледаха, озадачени от поведението му, а той извади беретата и започна да стреля.

Звукът прозвуча оглушително в затвореното пространство.

Първият изстрел покоси най-възрастния китаец. Куршумът мина през шията му и го блъсна назад. Онзи, който бе излязъл от стаята на Холис, се опита да насочи беретата към Уилър. Вторият и третият куршум обаче го уцелиха в гърдите и го повалиха върху перилата. Китаецът падна, като се превърташе, блъсна се в големия полилей във фойето и го понесе със себе си заедно със силен дъжд от кристал.

Оцелелият гангстер изтича в спалнята. Уилър стреля още два пъти, но не го улучи, после, когато вратата на балкона се тресна, чу полицейски сирени.

Бе изстрелял всичките си патрони, но продължаваше да натиска спусъка като обезумял, като още лежеше на пода. Накрая осъзна, че го прави инстинктивно, и спря.

Тишината беше потискаща. Сетне чу викове навън, още два изстрела и отново настъпи тишина. Външната врата се отвори и мъжки глас извика:

— Господин Касиди! Полиция! Добре ли сте?

— Раниха ме, но мисля, че съм добре — опита се да отвърне той, но гласът му не беше по-силен от шепот. Виеше му се свят и чувстваше слабост.

По стълбите се чува стъпки.

„Добра операция“ — гордо рече лейтенант Кейл Маккой.

„Какви ги дрънкаш, селянино с охранен с царевица задник? — изхленчи Шегаджията. — Едва не ни убиха.“

Преди ченгето да стигне до него, Уилър изпадна в шок.

8.

ГРАДИНАТА НА УИЛИ

Ли Си-Тонг не слезе от черната лимузина с червеното знаме. Беше твърде дебел и усилието да се измъкне от колата и да се качи по стъпалата на хотел „Кун Лун“ не си заслужаваше признателността, която би могъл да получи. Остана в лимузината със спуснати червени пердета на прозорците. Коремът му притискаше диафрагмата и той се задъхваше. Беше денят преди китайската Нова година и подходящ момент за срещата, която след малко щеше да се състои. Ли Си-Тонг беше убеден, че тази среща ще определи политическото бъдеще на Хонконг.

Хотел „Кун Лун“ беше голям и с красиви орнаменти. В ъглите му се издигаха изящно изваяни позлатени пагоди. Намираше се в източната част на Пекин. Всеки знаеше, че негласният собственик на хотела е китайската Служба за обществена сигурност — изисканото име на държавната милиция, която печелеше луди пари от хотела.

Водачът на Триадата от Хонконг взе мъдро решение, когато избра „Кун Лун“. Ли Си-Тонг беше принуден да промени мнението си за него, защото изборът показва деликатно разбиране за Гуан-Си. Гостът от Хонконг можеше да предпочете изискания хотел „Палис“ в центъра на Пекин, защото неговият негласен собственик беше Народоосвободителната армия. И в двата хотела щеше да бъде политически престижно.

Срещата, която след малко щеше да се състои, беше с Чен Бода, председателя на Китайската комунистическа военна комисия и следователно шеф на Бюрото за обществена сигурност.

Ли Си-Тонг беше бивш кмет на Пекин. Беше се пенсионирал по здравословни причини, но Чен Бода често го викаше да му възлага специални задачи, включващи придружаването и настаняването на важни гости. Ли Си-Тонг беше забавен или поне по-рано беше такъв, преди чудовищно големият му корем да го направи раздражителен. Прякорът му беше „Петте океана“ заради огромните количества огнен „Мао Тай“, които поглъщаше.

Изведнъж вратата на лимузината с червеното знаме се отвори и Уили Уо Лап Лин се качи в колата.

Лин изглеждаше в изненадващо добра форма. През 1994 година той беше съсухрен старец с нефункциониращи бъбреци и жълтеникавосив цвят на лицето. Сега седемдесет и три годишният водач на триадата изглеждаше прероден, стегнат и имаше грижливо подстригани бели коси и румено лице.

Двамата мъже само се поздравиха. Колата потегли по оживените улици на Пекин и те се заслушаха в смесицата от звуци — приглушеното бръмчене на двигателя, плющенето на червеното знаме и затрудненото дишане на Ли Си-Тонг.

Срещата щеше да се състои в луксозния ресторант на двайсет и петия етаж в сградата на ККМТИ, намираща се на авеню „Чан Ан“, „Вечен мир“. Уили Уо Лап знаеше, че инициалите ККМТИ означават Китайска корпорация за международна търговия и индустрия. ККМТИ имаше множество връзки с „Поли Индъстрис“ — търговската ръка на Народоосвободителната армия — и вършеше доходен бизнес, продавайки оръжие на всеки. Освен това „Поли Индъстрис“ почти сама бе създавала пазара на руско оръжие след разпадането на Съветския съюз. Уили усети, че продажбите на руски ядрени оръжия ще бъдат страшно печеливши, и от няколко месеца чрез „Поли Индъстрис“ се опитваше да купи куфарчета с руски бомби. Носеше се слух, че от руските военни складове са изчезнали стотина от онези леснопреносими ядрени оръжия и той беше на път да сключи сделка за покупката на десет от тях. „Поли Индъстрис“ вече доставяше руските автоматични оръжия, които триадата на Уили продаваше на чернокожите младежки банди в Америка.

Вратите на асансьора се отвориха пред ресторанта, където чакаше Чен Бода. Дребният председател на китайската комунистическа военна комисия изглеждаше безсмъртен. Изминаха четири години, откакто Уили видя през стъклото на стаята за наблюдение как лукавият политик заповяда на хирурга да забие скалпела в гърдите на младия радикал, отнемайки бъбреците му, за да спаси живота на водача на триадата и да го „предпази от бурята“.

Двамата се ръкуваха. Бяха повикали Уили, който знаеше, че както последния път, когато бе поканен в Пекин, отново ще се случи нещо важно.

Няколко войници разпънаха паравани около ъгловата маса до прозореца. Китайските паравани бяха тънки и изящни копринени произведения на изкуството, украсени с избродирани в златисто огнедишащи дракони. През тях се подслушваше лесно, но Уили знаеше, че тази сутрин в ресторанта нямаше да бъде допуснат никой друг. Предложиха му мястото, откъдето се виждаше Пекин, който искреше на лъчите на яркото февруарско слънце. Цареше трескава подготовка за Нова година. На покривите бяха окачени празнични знамена. Няколко пресечки на изток се виждаше американското посолство.

Докато им поднасяха ордъовъра от вдигащи пара гъби, задушени по кантонезийски в сос от джинджирил, почти не разговаряха.

Споразумението, която бяха постигнали в Годината на кучето, беше перфектно. Чен Бода бе подарил на Уили нови бъбреци и в замяна бе получил контрабандните му маршрути. Типично китайско решение. Единият подарък извличаше отровата от кръвта на Уили, а другият я вкарваше в американския враг. Нещо още по-хубаво, Уили бе засилил влиянието си върху американските политици. Китай отново се сдобил със статута на най-облагодетелствана нация в търговията, въпреки протеста на американския Конгрес срещу нарушаването на човешките права. Двамата знаеха, че за това са помогнали парите, които Уили вливаше в американските политически кампании. Конгресът извършваше разследвания за незаконно финансиране на кампаниите и Китай бе обвинен, че се опитва да подрива политическия процес в Щатите, но никой не споменаваше Уо Лап Лин. Напротив, сега той беше член на множество американски управителни съвети и бе получил признание като вицепрезидент на Червения кръст в Азия. Ето че бе настъпил моментът да обсъдят нов план.

Дребният политик предпазливо започна разговор, който се водеше на две нива заради сервитьорите.

— Чух, че личите^[1] в Гуандун са най-сладките в света — рече Чен Бода, говорейки за сладкия плод, срещащ се в изобилие в провинцията, включваща Хонконг. Плодът беше символът на Хонконг, който сега беше в ръцете на Китай.

— Така е — отвърна на мандарински Уили. — Лятната реколта беше особено богата.

Той говореше за предаването на Хонконг на Китай, което бе станало през лятото.

— Разбрах, че и твоята градина процъфтява и много американци купуват плодовете ти.

Чен Бода имаше предвид влиянието му в Америка.

— Да. Когато сполучиш с градинари, нещата растат.

— Но чух, че за да опазиш градината си, е трябвало да изскубнеш бързо и безмилостно няколко плевела — добави Чен Бода.

— Надявам се, че си ги изкоренил добре и няма да пораснат отново.

— Да. Когато пlevиш, много е важно да изтръгнеш корените.

Двамата се усмигнаха на тази безгрижна размяна на реплики, отнасяща се до няколкото американци, които бяха работили за Уили, но бяха убити наскоро, защото ФБР се бе свързало с тях. Той бе преценил, че са опасно уязвими.

Двамата изядоха гъбите. Сервитьорите отнесоха използваните чинии и прибори и сложиха малки керамични подноси с пръчици за хранене от слонова кост.

После други сервитьори в униформи на Червената армия донесоха основното ястие — огромна скарита, наречена Лонг Сиа. Двамата мъже отново започнаха да се хранят. Единственият звук беше тракането на пръчиците от слонова кост по чиниите. Сетне им поднесоха вкусна печена патица по пекински, нарязана на парчета. Чен Бода и Уили увиха месото в тънки палачинки и ги поляха обилно със сос от сливи. Препечената кожа на патицата беше много вкусна. Сервираха им и пилешко, задушено в глинен съд, известно като „Буда прескача оградата“, защото според легендата, когато доловил уханието, Буда прекъснал молитвите си и прескочил оградата на градината, за да опита ястието.

Чен Бода кимна на един от офицерите, давайки знак, че е настъпил моментът да се оттеглят. Сервитьорите затвориха параваните и оставиха двамата сами.

— Време е да изиграеш по-голяма роля — тихо каза председателят на Китайската комунистическа военна комисия. — Американците и британците не ни вярват, че ще управляваме справедливо Хонконг, и вероятно проявяват проникателност в тази своя преценка. Трудно е да се контролират някои от мощните приливни вълни на реформите и докато отваряме родината към външния свят,

понякога е почти невъзможно да управляваме съдбата си. Политиката, подобно на любовта, превръща хората в глупаци.

— Но ако промениш споразумението „Една нация, две системи“, обещано в китайско-британското споразумение, западният бизнес ще избяга от Хонконг. Ще наследиш пуст дом. Така няма да постигнеш нищо — отбеляза Уили, наблюдавайки изпитателно Чен Бода.

— Виждам, че си станал последовател на мъдростта на Учителя — тихо изрече политикът.

— Понякога страничните наблюдатели виждат разположението на фигурите на шахматната дъска по-добре от играчите — отговори Уили, съзнавайки, че е наближил моментът да научи повода за срещата им.

— Враните навсякъде по света са черни — рече Чен и леко въздъхна. — И само плъховете познават живота на плъховете.

Той говореше за човешката природа и Уили се изненада, че чува такъв откровен скептицизъм от политик, направил кариера, защото бе отхвърлил тесногръдието.

— Ти имаш голямо влияние сред американците — продължи Чен Бода. — Западът ти вярва. Ценят мнението ти, макар че незаконно внасяш оръжие, наркотици и имигранти в тяхната страна. Ти играеш умело ролята си.

Уили скромно наведе глава, приемайки комплимента.

— Имаш право... Задължително е да спазим споразумението и в средата на 1998 година да проведем свободни избори в Хонконг. Така обещахме на госпожа Тачър, когато подписахме документа. Както ти каза, ако не изпълним ангажиментите си, това би се отразило пагубно на икономиката на Хонконг. — Чен Бода се поколеба, после се усмихна. — Но знаеш, че водата може да крепи кораба, но може и да го потопи. Номерът е да внушим убеждението, че не се отмятаме от споразумението. Ето защо най-сетне успях да убедя Централния комитет, че свободните избори трябва да се състоят на всяка цена.

— Но изборите вероятно ще бъдат спечелени от Демократическата партия на Хонконг. И ще изхвърлят в морето вашия губернатор и назначената от Пекин законодателна власт.

— Не и ако ти се кандидатираш за губернатор. Ти си най-подходящият кандидат за лидер на колонията. Ти ще бъдеш първият свободно избран губернатор на автономната област Хонконг. Това ще

бъде майсторски удар в световната дипломация. Ще накараме всичките ти нови приятели в американското правителство — онези, на които помогна да бъдат избрани — да те подкрепят. Бил Клинтън ще те подкрепи, както ти подкрепи него. Вече не е нужно да бъдеш водач на триадата „Чин Ло“. Не можем да поемем риска криминалното ти минало да бъде разкрито. Трябва да предадеш триадата на Бялото ветрило. След изборите ще управляваш само правителството на Хонконг. Това е идеалната заблуда, защото ти си от Новите територии и имаш двойно гражданство. Роден си в Цзюлун, имаш здрави връзки със Запада, но дължиш живота си и оттам предаността си на майка Китай... и на мен.

— Мога да управлявам и триадата. Още никой не е разкрил принадлежността ми към нея. И никой няма да го направи. Взел съм предпазни мерки.

— Носят се слухове... Вече няколко полицаи от Хонконг трябваше да бъдат изкоренени от градината ти. Ще те наблюдават отблизо. Трябва да направиш своя избор. Човек не може да седи на два стола.

— Това е бил планът ти през цялото време — отбеляза Уили, осъзнавайки, че е бил умело манипулиран от лукавия политик, за да заеме този пост.

— Ти се оказа човекът, когото търсех.

— Не се стремя към политическа кариера.

— Ще ти хареса. Ние с теб много си приличаме. Ще видиш... Повече няма да говоря по този въпрос. Всичко е решено. Вече си много богат. Колко пари може да похарчи човек? Предлагам ти истинския еликсир на живота — неограничена власт.

— Парите означават власт — рече Уили. Още се съмняваше в перспективата за живот в политиката.

— Ще ти дам повече власт, отколкото си мечтал.

— Как мога да бъда сигурен?

— Имаш думата ми.

— И двамата познаваме удоволствието на дълголетието. Но и най-дългата река накрая стига до морето. Какво ще стане, ако загубя личната ти подкрепа? Моето Бяло ветрило, Хенри Лиу, е избухлив и силен. Вкуси ли от сладкия нектар на властта, той ще изплюе само семена на отмъщение, ако му противореча. Ще преживея опасни

мигове, ако се опитам отново да заема поста си. Може да загубя труда на целия си живот заради четиригодишния мандат на губернатор. По всяка вероятност ще остана само с титлата.

— Тогава ще подпишем споразумение. Обещавам, че условията ще те удовлетворят. Понякога човек трябва да откликва по важни поводи или да се изправи пред болката от разочарованието на приятел.

Заплахата беше недвусмислена. Чен Бода вече бе взел решението. Уили се вгледа в очите му и след минута кимна.

На другата сутрин лимузината отново взе Уили. Този път „Петте океана“ не беше в колата. Уо Лап Лин пътува сам. Автомобилът мина през внушителната яркочервена порта на градината „Зон Нан Хай“ и покрай четиримата войници от Червената армия, които постоянно я пазеха.

Посрещна го Чен Бода. Дватама тръгнаха по моравата в двора към съвършено оформеното езеро. В средата имаше остров, на който се издигаше скромна, но елегантна пагода, където под стража бе живял император Куанг-Су след неуспешния опит за преврат, така наречените „Стоте дни“ през 1898 до смъртта си през 1908 година. Куанг-Су се бе опитал да демократизира Китай и бе заплатил жестока цена. Съветниците му бяха обезглавени или избягаха от Китай. Той бе затворен като птица в клетка до края на живота си.

Уили и Чен Бода минаха по дървения мост и се приближиха до пагодата. Там на една пейка ги чакаше новият президент на Китай. Беше облечен в черен костюм, колосана бяла риза и черна вратовръзка. Уо Лап Лин знаеше, че с разрастването на китайската икономика един ден този човек ще стане най-могъщият мъж в света, но сега му се виждаше странно безличен. Беше висок, с безизразно лице, изпъкнало чело и носеше тежки очила с черни рамки. Чен Бода изостана и направи знак на Уили да пристъпи напред. От полегатите покривни греди на пагодата висяха два красиви ръкописа, изработени от самия император Куанг-Су по време на изгнанието му тук. На единия пишеше: „Свел покорно глава пред небето, аз гледам Синьото езеро“ — метафора на надеждата и свободата, които ще дойдат с благословията на Буда. На другия ръкопис пишеше: „Десет хиляди години не са достатъчни, за да покажеш уважението си към добрия

родител“. Това беше безуспешен опит да спечели благосклонността на ужасната възрастна вдовица императрица Цу-Хси, която бе предотвратила опита за преврат и бе затворила императора.

Президентът на Китай се изправи и се случи нещо странно. Той изведнъж стана по-едър и властен, сякаш олицетворяваше ново начало. Уо Лап Лин осъзна, че е бил глупав да не забележи това. Новото му обществено положение го порази с величието си, когато се озова пред държавния глава на най-могъщата страна в света, каквато скоро щеше да стане Китай. Въпреки богатството и влиянието си досега Уо Лап Лин бе само престъпник. Гризеше краищата на света и откъсваше малки парчета плът. Хранеше се добре, но се криеше от истинската си съдба. Когато Китай поемеше ролята си на световен лидер, той можеше да се издигне високо. Политиците бяха вечният му враг... Британските власти бяха предприели атака срещу триадата му Хонконг. Но сега британците ги нямаше и господстваха нови правила. Уили вече можеше да организира атаките. Той усети как тигърът под него трепна, изгарящ от желание да подгони новата жертва. Погледна властния мъж пред себе си. Знаеше, че този човек може мигновено да го преобрази от просяк в принц. Откакто беше момче от улиците на Цзюлун и могъщият Бяло ветрило го покани да стане член на триадата, Уили не бе изпитвал такъв респект пред друго човешко същество. Той стоеше с наведена глава и чакаше.

— Няма прогрес без стабилност и единство — каза президентът, намеквайки, че настоящите политически системи на Китай и Хонконг трябва да останат непроменени.

— Жълтата река тече хиляди километри, но накрая стига до морето — рече Уили. Гласът му потъна във величието на мига. Жълтата река беше символ на мощен Китай.

Политикът кимна и добави:

— Но не забравяй, че в твърде чистите води не се лови риба.

Уили отдавна мислеше така. Корупцията беше торът в градината му.

Президентът на Китай протегна ръка на Уо Лап Лин, сетне отстъпи назад, показвайки, че срещата е приключила.

Уили беше роден в смърдящото гето на Цзюлун. Сега се намираше на остров, някога бил дом на император. Той се обърна и тръгна. Двамата с Чен Бода спряха за миг от другата страна на моста.

Уили не искаше този миг да отлита. Сега имаше нови амбиции и цели. Накрая Чен Бода го хвана за лакътя и го поведе из великолепната градина.

До вечерта уговориха условията на споразумението. Китайската Нова година бе започнала, когато Уили се качи в частния си самолет и отлетя за Хонконг. Бе променил посоката, но не и целта си... Властта, както бе загатнал политикът, беше тор за почвата. Караше нещата да растат.

В градината на Уили вече нямаше плевели. А в реката му щеше да се завъди много риба.

[1] Личи — вечнозелено китайско дърво с черупчести плодове, чиято месеста част се яде изсушена или консервирана. — Б.пр. ↑

9. ПОСЛЕДИЦИ

В деня след китайската Нова година служителите в отдел „Азиатска престъпност“ още не бяха изтрезнели. Детективите работеха с обичайното темпо, но разговорите бяха няколко децибела по-тихи от обикновено. Таниша се приближи до таблото със съобщенията, за да се увери, че случаят Анджи Уонг още е поверен на нея. Рей Фонг можеше да ѝ го отнеме, ако убедеше лейтенанта да се съгласи. Таниша се оказа права, че убийството ще бъде водещата новина. В „Таймс“ имаше статия и всички местни телевизионни станции го показаха сутринта.

Докато стоеше пред таблото, тя забеляза съобщение за престрелка, състояла се през нощта в Бел Еър. Опит за грабеж, при който са били застреляни трима китайци. Разследването беше възложено на Рей Фонг. Практиката в Силите за борба с азиатската престъпност беше, ако е възможно, случаите да се поверят на детективи от същия етнически произход като извършителите. Това улесняваше разследването, особено ако детективът говореше свободно езика. Таниша се върна на бюрото си и извади от чантата си бележника, в който бе записала адреса на Уилър Касиди. Беладжио Роуд 1243. После се обърна към компютъра и вкара номера на случая с тройното убийство. Разбра, че престрелката е станала не на Беладжио Роуд, а на Каниън Драйв. Тя се приготви да го изключи, когато видя, че името на собственика на къщата е Прескот Касиди.

— Виж ти — промълви жената.

Това беше домът на покойния адвокат. Тя прочете целия доклад и удивлението ѝ нарасна. Екранът показва подробния и безпристрастен разказ на Рей Фонг. Таниша се втрещи, когато видя името на стрелеца — самодоволния, изцапан с повръщано Уилър Касиди.

— Какво става тук? — измърмори тя и подаде команда на компютъра да направи разпечатка, после го изключи.

Седна на стола си, вторачи се в тъмния екран и се опита да свърже нещата. Подреди ги в хронологичен ред.

Прескот Касиди бе починал от сърдечен удар. *Може би*. Таниша записа в бележника си да прочете доклада за аутопсията му. След смъртта му бяха започнали да падат китайски глави. Първо Анджи Уонг бе получила Куклата на смъртта от улична банда на тонгите, сетне я бяха убили за назидание и бяха пъхнали жив плъх в утробата ѝ. Върху трупа ѝ бяха оставили снимка на млад китаец. Самоличността му още не бе установена. На местопрестъплението не бяха открити никакви отпечатащи и следи. Извършителите грижливо бяха почистили всичко. Таниша бе наредила на дежурните ченгета да разпитат съседите дали са видели нещо необичайно, кола или непознати хора. Никой не бе видял нищо. Засега убийството на Анджи Фонг беше пълна загадка. Къщата ѝ основно бе претърсена. После трима китайски гангстери бяха хванати да обират дома на Прескот Касиди. Уилър, който бе взел снаха си от летището, ги бе открил. Взел от къщичката край басейна пистолетите на брат си. Оправил се изненадващо бързо в ситуацията и изпратил двама от тримата бандити в моргата. Дежурните ченгета очистили третия, докато се опитвал да избяга. Според подробния доклад на Рей Фонг Уилър бил ранен в крака и бил настанен в болница „Сидър-Синай“ в Бевърли Хилс.

Твърде много съвпадения.

Тук ставаше нещо много по-голямо. Тя погледна Рей Фонг, който се бе облегнал на стола, вдигнал крака на бюрото, и четеше китайски вестник. Таниша се запита как да изкопчи нещо повече. Имаше само един начин да разбере. Тя стана и се приближи до колегата си.

— Добре ли прекара снощи — попита Таниша, като глуповато се усмихна на китаеца.

— Повикаха ме веднага щом излязох оттук. Тройно убийство в Бел Еър. Братът на собственика на къщата застрелял двама гангстери. Цяла нощ се занимавах със случая — оплака се той. — Не мога да установя самоличността им. Нямаше информация за тях. Може би са членове на тонгата. Разследването ще бъде адски тежко.

— Откъде знаеш, че са членове на тонгата?

— Имаха повече рисунки по телата си, отколкото стените на подлез в Южния централен район. Съдейки по татуировките, бих казал, че са от бандата „Бамбуковия тигър“.

— Мисля, че случаят може да е свързан с убийството на Анджи Уонг.

— Така ли? — попита Рей и остави вестника. — Защо?

— Мъжът, който я е намерил, е Уилър Касиди, братът на онзи, чиято къща са ограбвали. Същият, който е пречукал двама от бандитите.

Той се надигна и свали краката си от бюрото.

— Никой не ми е казал, че Уилър е намерил тялото на Анджи Уонг. Той не спомена нищо снощи. Разбира се, беше изпаднал в шок.

— И не беше записано в компютъра — отбеляза Таниша.

— Това е още една основателна причина да ми дадеш случая Уонг.

— Виж какво, Рей, не искам да се караме за това. Според указанията на отдела всичко, което произлиза от едно убийство, е под прекия контрол на първия детектив, отишъл на местопрестъплението. И това съм аз.

Рей стана и я погледна в очите.

— Да, така е, но ако случаите наистина са свързани, имаме два обира, трима застреляни и едно убийство за назидание, извършени за двайсет и четири часа. Няма да стигнеш доникъде, защото никой няма да иска да говори с теб. Снощи се опитах да ти го кажа, а ти ме нарече едва ли не расист. Мястото ти не е в този отдел. И двамата знаем защо те прехвърлиха тук. Вината не е моя. Но ако си научила нещо от книгите за азиатските култури, които постоянно четеш, би трябвало да знаеш как стоят нещата.

— Съжалявам за снощи, Рей. Онзи плъх наистина ме разстрои. Знам, че ми е нужна помощ, но трябва да ми позволиш поне да работя с теб. Двата случая са свързани. Не можеш да ме изолираш. — Тя знаеше, че ако тримата убити китайци в къщата на Прескот Касиди са нелегални имигранти и бандити от „Бамбуковия дракон“, информацията ще бъде оскъдна. Беше й необходим човек като Рей, който свободно говори десетките китайски диалекти. Таниша виждаше, че той е на път да се съгласи, затова реши да му каже нещо, с което да му помогне да го стори по-бързо. — Занесох плъха в кварталния магазин за домашни любимци. Собственикът Дон разбира от редки видове. Каза ми, че това е неокосмен плъх къртица. Родината му е Етиопия и Сомалия. Научното му име е *Heterocephalus glaber*.

— Звучи като венерическа болест.

— Е, за Анджи Уонг наистина е било така. Повечето са били пренесени в Съединените щати от Хонконг... Нелегален износ за магазините за домашни любимци. Тези плъхове живеят в тесни тунели под земята, и могат да издържат дълго време почти без въздух, което ги прави идеални за този вид мъчение.

Рей си записа всички тези данни.

— А що се отнася до факта, че са го сложили във влагалището й... Снощи прочетох, че това е древно китайско мъчение. Било е забравено, но наскоро са започнали да го практикуват отново. Ченгетата от Кралската полиция в Хонконг са виждали такива случаи в стария Град на стените в Цзюлун през последните няколко години, преди Хонконг да бъде върнат на Китай. По всичко личи, че в Града на стените е царяло пълно безвластие, докато е бил британска собственост. Станали са някои доста странни неща.

Рей вдигна глава и я погледна, но не каза нищо. Лицето му беше безизразно като на закоравял покерджия, в очите му се четеше незаинтересованост.

— Къщата на Касиди явно не е била ограбена — продължи Таниша, — а претърсена като дома на Анджи Уонг. Онези типове са търсели нещо. Съпадението е твърде очебийно.

— Добре, Тиша, ще работим заедно по случая. Но засега, за да не смесваме нещата, ще ги разследваме поотделно. Щом реши, че са свързани, лейтенантът ще трябва да информира отдел „Тежки престъпления“ и тук ще нахлуе цял взвод от каубои от Паркър Сентър, които ще оберат лаврите, а ние с теб ще останем с пръст в устата.

— Съгласна съм — каза тя.

Рей неочаквано й протегна ръка и Таниша без колебание я стисна.

И така, в десет сутринта Таниша Уилямс и Рей Фонг се озоваха в болничната стая на Уилър Касиди и го завариха да се кара с майка си. Тя беше на около шейсет и пет години и невероятно красива. Беше облечена в официална рокля на Живанши и носеше огърлица от перли. Току-що бе взела от Уилър плоско сребърно шише и го държеше обвинително, когато детективите влязоха.

— Стаята е частна — заяви възрастната жена. — Разговорът ни е личен.

— Детектив Фонг и детектив Уилямс. Имаме въпроси за снощния инцидент — каза Рей и ѝ показа полицейската значка и картата си за самоличност.

— Кога ще свърши всичко това? — възмутено въздъхна жената, остави плоското шише на нощното шкафче, приближи се до прозореца и погледна навън.

Таниша разбра, че жената е много напрегната. А от приликата ѝ с Уилър се досети, че е майка му.

После Уилър се усмихна и потвърди предположението ѝ.

— Позволете да ви представя майка ми, Катрин Касиди — с пиянска словоохотливост изрече той.

— Господи, Уилър, брат ти почина, секретарката му е убита, а ти застреля двама души. Как можеш да се напиваш? Не можеш да...

Тя не се доизказа, нито се обърна да погледне присъстващите в стаята.

— Вероятно съм се напил заради всичко това, майко — изфъфли той.

Катрин се обърна и гневно го изгледа.

— Вчера сте имали много работа — рече Таниша, опитвайки се да разведри атмосферата.

— Да — ухили се Уилър.

Когато се вгледа, тя забеляза в очите му отчаяние. Беше го видяла и предишната нощ, когато се подигра със себе си.

— Страхотна стрелба — отбеляза тя.

— Провървя ми. Беше адски шибано да го направя. Прощавай за израза, майко.

— Господин Касиди — започна Рей, — смятаме, че хората, които сте застреляли, са нелегални имигранти и членове на местната банда „Бамбуковия дракон“. Всъщност те са претърсвали къщата на брат ви. По всяка вероятност са претърсили и дома на Анджи Уонг, но най-важното е, че са я убили. Всичко това стана веднага след смъртта на брат ви. Имате ли представа какво може да са търсили?

— Не.

— Може да е свързано с работата на брат ви.

— Какво се опитвате да кажете, за бога? — избухна Катрин. — Че Прескот е бил замесен в нещо незаконно?

— Още не знаем нищо, госпожо Касиди — отговори Рей. — Фактът, че секретарката беше убита веднага след смъртта му и двете къщи са били претърсени, показва...

— Сигурно не говорите сериозно — прекъсна го тя. — Имате ли представа какви клиенти и какви политически връзки имаше той? Прескот ръководеше новата предизборна кампания на Клинтън. Бил и Хилъри го поканиха два пъти в Белия дом. Той беше член на Комисията по международни търговски връзки към президента.

— Похвално — с раздразнение отбеляза Рей.

— Госпожо Касиди, искам да ми кажете името на лекаря, който ще прави аутопсия на Прескот — обади се Таниша.

— Няма да има аутопсия — отговори Катрин. — Дежурният лекар в болницата, който е приел тялото, е преценил, че смъртта е настъпила следствие на сърдечен удар. Мнението му беше потвърдено и от личния лекар на Прескот. Той имаше високо кръвно налягане. Не виждаме причина да обезобразяват тялото преди погребението, затова отказахме да правят аутопсия.

— При дадените обстоятелства не смятате ли, че би било добра идея да се уверите, че смъртта е настъпила по естествен път? — попита детективката.

— Не. Прескот почина от сърдечен удар. Ако обичате, напуснете стаята, иначе ще вдигна скандал — заплаши ги възрастната жена.

— Налага се да поискам аутопсия — настоя Таниша. — Госпожо Касиди, знам, че сте разстроена...

— Нима? Знаете ли какво е да загубите син? Син, който имаше прекрасно бъдеще? Син, който показва отлични умения в професията си и в живота... — Катрин всеки момент щеше да избухне в сълзи. — Знаете ли какво е да ви го отнемат ей така, изведнъж? И сетне полицията да намеква, че има нещо непочтено?

Таниша си спомни ъгъла на улицата в родния си квартал. В главата ѝ отекнаха нейните викове, докато гледаше как животът гасне в очите на сестричката ѝ. Гласът на Катрин Касиди я накара да се върне в настоящето.

— Веднага излезте оттук — нареди тя.

Разпитът се провали. Уилър беше полупиян, а майка му — изпаднала в истерия. Таниша реши да разговаря с Уилър по-късно. Кимна на Рей и докато двамата се извиняваха, раненият лениво им махна. И точно тогава тя се сети къде го бе виждала. Беше последна година студентка по криминология в университета в Лос Анджелис. Колегите ѝ я убедиха да отиде на футболен мач между отбора на университета на Южна Калифорния и отбора на техния университет. Имаха един билет повече, пък и тя се нуждаеше от почивка след всекидневния дванайсетчасов марафон на учене, затова се съгласи. В полувремето някакъв откачен докара боядисания си в яркочервено и златисто фолксваген в южния сектор на стадиона и ги заля с бира. Изцапа синята ѝ копринена блуза. Сетне охраната го подгони, изкара го от колата и го арестува.

— Кучи син — измърмори тя, когато тръгнаха към асансьора.

— Какво каза? — попита Рей.

— Нищо.

— Е, какво мислиш?

Таниша мислеше за футболния мач преди петнайсет години. Спомни си как пияният шегаджия се смееше, докато обикаляше с колата в средата на терена, а двайсетина ченгета тичаха подир нея. Беше съсипал най-хубавата ѝ копринена блуза. Тя нямаше пари да си купи друга. Тогава не можеше да разбере хора като Уилър Касиди и още продължаваше да мисли, че шегата му беше твърде безвкусна. После обаче се сети за болката в очите му преди няколко минути, когато майка му възхваляваше покойния си син и изразяваше презрението си към живия.

— Нищо чудно, че пие — каза тя.

10. ОБНОВЕН КИТАЙ

Зан Фу Хай се върна на централната гара в Пекин. Изчака да мине десет вечерта, после крадешком тръгна по релсите, търсейки товарен влак, който ще тръгне на юг. Откри дълга редица вагони в глух коловоз, на които имаше табелки, отбелязващи направлението. Не бяха прикачени за локомотив, но щяха да пътуват транзитно за Шанхай. От другите работници във фабриката за коприна Фу Хай беше чувал, че триадата, която организира прехвърлянето на имигранти, е „Чин Ло“ и китайският ѝ клон се намира в Гуанджоу или Кантон, главния град на провинция Гуандун. Вагоните щяха да тръгнат на юг, за Шанхай, не точно в необходимата му посока, но трябваше да замине. Мъдростта на Учителя учеше: „По-добре да направиш мрежа, отколкото да стоиш на брега на езерото и да мечтаеш за риба“.

Вагоните бяха заключени и той се чудеше как да влезе вътре, когато някой извика на развален мандарински, примесен с кантонезийски.

— Хей, ти, махай се оттам!

Фу Хай се обърна и видя снажен мъж с гневно изражение, който вървеше към него. Беше в мръсен работен комбинезон и без риза, макар че февруарската нощ беше много студена.

— Какво правиш тук? — изръмжа мъжът, когато се приближи до него. Беше трийсетина сантиметра по-висок и много по-тежък.

— Аз... Търся...

— Опитваш се да разбиеш вагона, нали? Ще трябва да повикам милицията.

— Не. Моля те, недей. Нямам документи. Разрешителното ми беше отнето безпричинно от домоуправителката.

Фу Хай знаеше, че трябва да избяга. Човекът беше твърде едър и силен, за да се бие с него.

Мъжът протегна ръка и неочаквано го хвана за ризата. Фу Хай долови миризмата на въглища и масло от дрехите му.

— Имаш ли пари? — попита непознатият.

— Защо?

— Може да сключим сделка. Да ти позволя да се качиш. Работата ми е да пазя някой да не открадне нещо от вагоните или да не се опита да се вмъкне вътре, но ключовете са у мен — ухили се мъжът и оголи зъбите си, които бяха станали кафяви от дъвченето на захарна тръстика.

— Аз... аз... Колко ще ми струва? — попита Фу Хай, като се зачуди дали да вярва на този човек.

— Колко имаш?

— Мога да ти платя петнайсет юана.

— Ще ми дадеш сто, иначе веднага ще те заведе в милицията.

Сто юана беше цяло състояние. Два месеца работа във фабриката за коприна. Фу Хай имаше само около шейсет юана. Тези пари трябваше да му стигнат чак до Гуанджоу. Но тъй като бе уплашен, извади парите и ги даде на пазача, който бързо ги преброи.

— Това ли е всичко?

— Да — отговори Фу Хай.

Мъжът сгъна банкнотите и ги пхна в джоба си. Приблужи се до товарния вагон, извади ключ и отключи катинара, извади веригата и отвори вратата, за да може Фу Хай да влезе.

— Сега ще я заключа, защото преди влакът да потегли, проверяват вагоните. Но ще се върна и ще отключа.

Фу Хай се качи в товарния вагон. Беше убеден, че не може да вярва на този човек, но преди да успее да каже нещо, вратата се затвори и големият катинар изщрака.

Фу Хай се ядоса на себе си. Бе допуснал мъжът да вземе всичките му пари и да го заключи във вагона. Сега беше съвсем безпомощен. Пазачът можеше да повика милиция. Беше постъпил глупаво и необразованият грубиян го надхитри. Съдейки по акцента му, Фу Хай разбра, че човекът не е ходил на училище. Подобно на мнозина китайци, мъжът явно е бил принуден да работи, за да помага за издръжката на семейството си, преди да научи мандарински, както повеляваше Културната революция. Сигурно щеше да предаде Фу Хай на милицията. Щяха да го изпратят в трудов лагер. Щеше да умре там ей така, за нищо. Никога нямаше да отиде в Америка, нито да измъкне любимата си сестра от ужасната портиерска стая.

Той огледа вагона и видя, че е пълен с дървени сандъци с батерии. После седна на пода и се хвана за главата. Замисли се за семейството и за живота си като дете, преди баща му да бе обвинен като враг на революцията.

Спомни си деня, в който Червените войници за пръв път дойдоха в калиграфското ателие на баща му. Фу Хай беше шестгодишен. Те обвиниха Зан Уей Дон, че е пренебрегнал едно от „Четири големи“, изисквани задължително от революцията. Това включваше свободно изразяване на мнението, открито споделяне на възгледите, участие в големи дебати и писане на лозунги. Червените войници казаха, че на един от лозунгите баща му не е написал името на председателя Мао с големи червени букви, както изискваше правителството. Зан Уей Дон заяви, че лозунгът не е писан от него. Опита се да им обясни, че никога не би нарушил правилата на революцията. След грубо блъскане и викове, заповядващи му да признае вината си, капитанът каза, че е решил да прояви снизходителност. Няма да арестува Уей Дон. Вместо това той накара подчинените си да сложат ръцете му на дървената маса. Докато Фу Хай гледаше, червените войници удряха с дървените си палки ръцете на баща му. Уей Дон викаше и молеше за милост. Въпреки болката се опитваше да им каже, че е калиграф и ръцете му трябва да изхранва семейството си. Но те не му обърнаха внимание и го биха, докато той загуби съзнание.

„Мама е скъпа и татко е скъп, но председателят Мао е най-скъп от всички.“

Ръцете на баща му заздравяха, но станаха безполезни. Той вече не можеше да държи четката. Това беше началото на края на хубавия живот на семейство Зан в Пекин. Тяхната „купичка с ориз“ се счупи. Нямаха препитание. Оттогава всичко тръгна наопаки и лошият късмет неотлъчно преследваше Фу Хай.

Фу Хай спеше дълбоко на дървения под на товарния вагон, когато усети, че влакът се разтресе. Сепна се, събуди се и веднага разбра, че локомотивът се е закачил за вагоните. Зачака снажният мъж да отключи вратата, но онзи тип не се върна. След пет минути влакът бавно потегли от огромната сива гара.

Час по-късно Фу Хай още стоеше прав. Влакът излизаше от Пекин, оставяйки зад гърба си новите строежи и широките улици. Той се чудеше как ще излезе от вагона, докато колелата тракаха на път за Шанхай. Накрая седна, облегна се на сандъците с батерии и заплака.

Когато слънцето изгря, през процепите на стария вагон Фу Хай видя, че минават през поля, засети с памук, царевица и дини. Той долови миризмата на влажна почва и съзря насекоми, кръжащи над окъпаните от росата зелени лехи.

Времето, прекарано в заключения вагон, започна да му харесва. В известно отношение затворничеството беше успокояващо. Не можеше да излезе, но пък и никой не можеше да влезе. Скриваше се зад укрепението от дървени сандъци всеки път, когато влакът спреше. Знаеше, че щом пристигнат в Шанхай, излизането от вагона ще бъде трудно, затова започна да мисли как да се измъкне. Накрая реши да опразни един от големите сандъци с батерии и да се скрие вътре, но те бяха заковани. Нещо повече, нямаше как да изхвърли батериите навън. Той се замисли отново, после легна по гръб и започна да рит дъските на вагона. Работеше трескаво. Краката го заболяха от ударите. Тънките платнени обувки не му осигуряваха почти никаква защита, но процепът стана достатъчно широк. Сетне близо час Фу Хай вади гвоздеи от един от сандъците. Започна да рит капака с подутите си крака, разхлаби го и го натисна надолу, после стисна със зъби главата на гвоздея. Дръпна с всичка сила и успя да го извади. За два часа махна още шест гвоздея. Когато приключи, няколко от зъбите му бяха счупени. Оголените нерви изтръпваха от студения въздух. Устата му се разкървави. Най-сетне успя да махне капака и бавно започна да изхвърля батериите през дупката, която бе направил в дъските на вагона. Опразни сандъка и се скри вътре.

В четири следобед влакът стигна до река Янцзъ или Чанцзян, известна като Безкрайната река. Фу Хай погледна през процепа и видя огромното ѝ корито и буйните кафяви води. Няколко часа пътуваха по течението.

Фу Хай гледаше със страхопочитание покрайнините на Шанхай, докато влизаха в този исторически град. Забеляза, че цели квартали от града са разрушени. Къщите в колониален стил от началото на века бяха съборени, за да отстъпят място на нови строежи. Покрай релсите бяха струпани чакъл и стара мазилка. По-нататък строяха високи,

бетонни сгради. Сякаш Китай изяждаше миналото си, сдъвкваше старото и изхвърляше модерни паметници от бетон и стъкло.

Влакът се носеше през зелените оризища на провинция Цзянсу, където хората насила бяха принуждавани да се преместват, за да освободят пространство за новите строежи.

Фу Хай познаваше един нещастник от тази провинция, който бе изпратен в Хотан, защото през 1952 година поставил под съмнение преразпределението на земята. Правителството взело къщата му. Останал без дом. Не му платили нищо за отнетата собственост. Когато заявил, че е притежавал повече от четири декара, му казали, че е „земевладелец“ и „класов враг“. В онази част на Цзянсу четири декара бяха максималната площ земя, която човек можеше да притежава. И заради това провинение мъжът бе изпратен в Хотан. В Китай решенията не се обжалваха. Най-добре беше да разбереш това и да не се изправяш срещу сила, която лесно може да те смачка.

Влакът най-сетне намали и спря на шанхайската гара. Празненствата по случай китайската Нова година вече бяха започнали. В далечината небето беше озарено от фойерверки. Фу Хай се надяваше, че веселбата ще му помогне. Знаеше, че трябва да смени влака. Това беше рисковано. Беше чувал, че на гарите по крайбрежието патрулира народната въоръжена милиция, която трескаво търси бегълци. Не ги искаха в Източен Китай и ги арестуваха веднага щом ги видеха. Натоварваха ги на автобуси и ги закарваха в центрове за задържане.

Уплашен, Фу Хай чакаше в дървения сандък. Най-сетне отвори вратата на вагона. Някакъв човек преброи сандъците с батерии, като потропваше върху тях, за да се увери, че са пълни. Във вагона се качи друг мъж и Фу Хай го чу да казва, че трябва да побързат, защото новогодишните празненства вече са започнали. Двамата слязоха, без да заключат. Пътникът се измъкна от сандъка, отвори вратата на вагона и скочи между релсите. Трябваше му влак, който да го закара в Гуанджоу. Знаеше, че не може да се разхожда насам-натам. Окъсаните му дрехи и платнените му обувки щяха да го издадат. Нямаше пари, за да подкупи някого, ако го хванеха. И тогава видя влак, на който можеше да се качи. На вратата пишеше, че е за провинция Гуандун. Беше натоварен с железни пръти — твърде тежки, за да бъдат

откраднати, затова веригата не беше сложена на вратата. Фу Хай успя да се вмъкне в товарния вагон.

В десет часа прикачиха локомотива, а малко след полунощ влакът потегли на юг, далеч от фойерверките, озаряващи небето на Шанхай.

На железните пръти бяха залепени етикети, на които пишеше, че са произведени в стоманодобивния завод в Шанхай. Несъмнено щяха да бъдат използвани в строителството. Бяха дълги около шест метра и бе невъзможно да се лежи на тях. Фу Хай беше свикнал с неудобствата и успя някак да се настани, като често трябваше да се подпира с крака, защото се свличаше надолу. Влакът се тресеше, скърцаше и продължаваше напред.

Минаваха покрай оскъдно осветени гари. Фу Хай едва разчиташе табелите. Сутринта видя красивия, залесен с върби град Ханчжоу в провинция Чжецзян, където, обграден в разкош, Мао Дзедун беше прекарвал летата. Провинция Чжецзян беше центърът на производството на ориз, мляко и мед. Докато ръцете на бащата на Фу Хай бяха счупени в името на революцията, Мао и незаконните му съпруги живееха на километър и половина от мястото, където минаваше влакът, във вила със зелен покрив, охлаждавана от мощни руски климатични инсталации, намираща се край опасно с върби езеро.

„Мама е скъпа и татко е скъп, но председателят Мао е най-скъп от всички.“

На другата сутрин влакът спря в Кантон или Гуанджоу. Фу Хай изтръпна от страх, когато стражите на Народната въоръжена милиция тръгнаха покрай вагоните, удряйки по дървените врати с палките си.

— Отвори! Знаем, че си там — викаха те.

Фу Хай нямаше къде да се скрие. Сви се в ъгъла, опитвайки се да се дръпне далеч от слънчевата светлина, процеждаща се през процепите. Чу, че вратата се отвори и някой се качи във вагона. Изведнъж се озова лице в лице с мъж в униформа. Вгледа се в него и видя, че войникът не е на повече от осемнайсет години. Младежът посегна към електрошоковата си палка и Фу Хай изскочи от укритието си, хвърли се върху него и го повали на пода. Дватамата се претърколиха

на дъските и войникът започна да крещи. Фу Хай измъкна палката от ръцете му и го удари по главата, врата и слабините. Младежът изохка и се сви на кълбо. Беше зашеметен, но не бе изпаднал в безсъзнание.

— Тихо — изсъска Фу Хай.

Не искаше да го удря отново, но не желаше и заради мекото си сърце да прекара в затвора остатък от живота си. Хвърли палката и хукна да бяга. Не знаеше накъде се е отправил, нито имаше план за бягство. Тичаше напосоки. Задъха се. Евтините му платнени обувки изобщо не предпазваха подутите му крака.

Накрая видя две дървени сгради, разделени от тесен път. Мина между тях и като по чудо излезе от гарата и хукна по тясна, прашна улица с тухлени стени от двете страни. Отгоре беше опъната бодлива тел.

Съзря малка постройка, направена от бетон и стари тухли, една от „стоманодобивните пещи“, останали от катастрофалния „Огромен скок напред“ през периода 1958 — 1960 година. Поредната налудничавя идея на Мао Дзедун, който искаше да индустриализира Китай за една нощ. Вместо това трийсет милиона души умряха от глад.

Фу Хай се умори. Не можеше да тича повече. Вмъкна се в стоманолеярната. Сърцето му лудо биеше. Устата му кървеше и счупените зъби го боляха. Още усещаше електрошоковата палка в ръката си. Спомни си как Сяо Жи, любимата му сестра, която сега изглеждаше два пъти по-възрастна, отколкото беше, шепнеше: „Трябва да тръгваш. Те ще дойдат за теб“. „Не се тревожи, сестричке. Ще отида в Америка и ще изпратя хора да те доведат там. Ще започнем нов живот“ — бе обещал той.

11. КИТАЕЦЪТ

Те лежаха по гръб върху стоманени маси, голи и студени като мрамор. От съседната стая, помещението за аутопсии в моргата, се разнасяха противни миризми. Тримата млади китайци бяха вторачили в тавана невиждащи очи, докато Рей Фонг и Таниша Уилямс разглеждаха разноцветните татуировки на змии, дракони и китайски символи върху безжизнените им тела. Таниша забеляза саморъчно направена татуировка на дясната ръка на най-възрастния от тях. Избледняло „1414“. Беше същата като на челото на Анджи Уонг.

— Какво е това, по дяволите? — попита тя. — Какво означава?

— 14К е тонга — отговори Рей.

— Знам. Създадена е в Тайван по времето на Чан Кайши. Антияпонска политическа организация. По-късно стават тайно братство, наречено Хун Фат Шан. След десет години се преместват в Хонконг и започват да се занимават с хероин, контрабанда на оръжие и изнудване. Казват се 14К, защото това е бил адресът на централата им в град Кантон. „К“ означава карат, мярката за злато.

Таниша отново се перчеше, опитвайки се да докаже на Рей Фонг, че разбира от работата си и заслужава да бъде с него. Тя се прокле наум заради желанието си да смайва хората. Защо винаги трябваше да се изсилва само за да бъде допусната в играта. Никога не я бяха взимали на сериозно. Докато не уби двамата гангстери.

Те бяха членове на бандата „Първа кръв“ от гетото „Хауайън Гардънс“, известно като Джунглата, защото строителните предприемачи бяха озеленили долнокачествените апартаменти там с папрат, за да прикрият безвкусната им архитектура. Таниша беше едва шестнайсетгодишна, когато очисти двамата бандити. Това стана само два месеца, след като убиха Кенета. Тя пазаруваше за майка си в денонощния магазин. Двамата неочаквано се появиха там. Бяха отрупани със златни бижута и облечени в червено, цветът на „Първа кръв“. Бяха въоръжени с автомати „АК“ и „Трей 57“ и първо убиха касиерката, после двама клиенти. Едната невинна жертва беше

госпожица Бродли, учителката ѝ по гимнастика. Гангстерите тръгнаха из магазина и видяха Таниша. Дръпнаха я в задната стая и започнаха да разкъсват дрехите ѝ.

— Хайде да се поразкършим! — каза единият.

Двамата дърпаха циповете ѝ и не я гледаха какво прави.

Гневът от смъртта на Кенета ѝ даде сили.

Таниша заби ножа, който от четвърти клас носеше в джоба си, в корема на единия. Той падна на колене. Приятелят му спря да дърпа панталона ѝ и я сграбчи. Първият гангстер започна да вика за помощ. В същия миг тя преряза гърлото на втория. После, когато другият я сграбчи, Таниша го уби по същия начин. Бандитите се строполиха на пода. Кръвта им изтече, а лицата им станаха восъчнобледи. Полицията пристигна след десетина минути. Тя си бе тръгнала. Бяха я видели в магазина и сетне ченгетата я разпитваха, но не я арестуваха.

И до ден-дневен сънуваше кошмари. Още усещаше тясното острие в ръката си и разкъсването на плътта, докато слагаше край на живота на двамата дрогирани боклука, които се бяха опитали да я изнасилват, след като бяха обрали магазина и убили трима човека. Тя мразеше спомена, но в квартала най-после бяха започнали да я ценят заради онзи ужасен акт на насилие. Чудовището каза, че Таниша е произлязла от „реброто на кръвопийците“ — това беше най-големият комплимент. А Злия рече, че била „халка около вратовете на онези смотаняци“.

И от онзи ден започнаха да я наричат Халката. Оттогава минаха седемнайсет години и всеки път, когато се замислеше за това, Таниша се чувстваше неловко.

Погледна тримата мъртви бандити от „Бамбуковия дракон“ и се запита какво ли изпитва Уилър Касиди към двамата, които бе убил. Зачуди се дали се чувства като пропаднал тип и дали до края на живота си ще си спомня за това.

— Не мисля, че „1414“ означава триадата 14К. Не съм чувал такова нещо — каза Рей Фонг, прекъсвайки мислите ѝ.

— Ами трябва да разберем какво означава. Явно е нещо важно, щом този тип го е татуирал на ръката си, а убийците на Анджи Уонг са го изрязали на челото ѝ. Ще проверя в „Символи и йероглифи“.

Имаше една друга татуировка, която вероятно можеха да идентифицират. На десните ръце на тримата гангстери пишеше „Китаец“.

Когато се върнаха в Отдела за борба с азиатската престъпност, капитан Рик Верба ги чакаше там.

— Какво ви става, по дяволите? — попита той, гледайки Рей, но не и Таниша.

— Какво имаш предвид? — попита китаецът.

Верба им направи знак да го последват. Тримата прекосиха стаята, съпроводени от любопитните погледи на дежурните детективи. Отидоха в кабинета на капитана, Верба затвори вратата и дръпна завесата.

— Какво има, шефе? — попита Рей.

— Изненадвате ме. Получих оплакване от някаква баровка от Бевърли Хилс на име Катрин Касиди. Двамата сте били в болница „Сидър“. Госпожа Касиди ви обвинява, че сте опетнили името на покойния ѝ син Прескот. Нещо по-лошо, оплакването ми беше връчено лично от заместник-шефа Матсън. Чак тогава разбрах, че другият ѝ син, Уилър Касиди, е намерил тялото на Анджи Уонг и е застрелял гангстерите в къщата на брат си. Двата случая са свързани по някакъв начин. А вие не ми казахте нищо. Да не сте се побъркали?

— Не искахме да се намесва отдел „Тежки престъпления“. Ние имаме много по-добри шансове да разкрием случая. Става дума за азиатци — отговори Рей, после със страхопочитание добави: — Заместник-шефът Матсън? За пръв път чувам заместник-шеф да предава оплакване.

— Би ли почакал навън? — обърна се Верба към него. — Не изчезвай. След минута ще ми трябваш.

Рей излезе от кабинета, а капитанът гневно се вторачи в Таниша. Той беше мъж на средна възраст, със сиви очи и почти плешив. Препаратът против косопад, който ченгетата от отдела му бяха подарили за Коледа, явно не му помагаше. Коремът му бе изскочил над колана. Верба не беше мъжът, с когото Таниша би искала да си има неприятности, особено след като Отделът за вътрешно разследване се

занимаваше с нея. Струваше си да се отбележи обаче, че двамата бяха единствените неазиатци в отдел „Азиатска престъпност“.

— Възлагам ти административна работа, Тиша. Трябва да те отстраня от разследването.

— Защо? Защото се захем сериозно с тези два случая? Помислихме, че ако ги свържем, ще...

— Знам какво мислиш — прекъсна я той. — И имаш право. Вероятно няма да ги дам и на отдел „Тежки престъпления“. Но Отделът за вътрешно разследване се занимава с теб. Не те искат в разследването. Ако беше умна, щеше да се откажеш. Но ти продължаваш да ровиш около труповете. Тази сутрин ми се обадиха, че ще ти правят досие. Мисля, че трябва да потърсиш юридически съвет.

— Това са глупости, капитане.

— Детективите от Отдела за вътрешно разследване казват, че в събота и неделя ходиш в старата си махала. Ходиш при баба си. А къщата ѝ е известна като склад за наркотици. Посещаваш и една друга къща, на юг от Креншо. Всяка проклета събота.

Това беше вярно. Племенникът ѝ бе станал пласьор на дрога, но Таниша го гонеше от къщата. Всяка събота тя си запазваше час в „Задел“ — нелицензиран фризьорски салон с два стола, помещаващ се в гаража на Задел Фолк. Нямахме смисъл да обяснява на капитан Верба, че чернокожите жени не могат да правят прическите си при бели фризьорки. Работата с косите на чернокожите беше изкуство. Повечето чернокожи жени, които Таниша познаваше — от прокурори до съдии — имаха чернокожи фризьорки. Някои още посещаваха салоните в гетото. Преди да стане ченге, тя чакаше заедно с танцьорките и слушаше разговорите им за бебетата, които имаха от трима-четирима квартални рокзвезди. На юг от Манчестър авеню рокзвездите не бяха певци, а безделници, мошеници и жигола, които продаваха хероин и кокаин и те гледаха с премрежен поглед. Таниша постепенно се бе отчуждила от хората в своя квартал. Това започна, когато не стана член на „Льохманите“ и взе да споделя мечтите си, характерни за средната класа. Приятелите ѝ не я разбираха. Казваха, че е самонадеяна и високомерна. После, когато Кенета умря и Таниша започна да получава отлични оценки в училище, съвсем я отритнаха. Решението ѝ да стане ченге беше окончателното предателство. Тя отиде да живее в Болдуин

Парк, но всяка седмица посещаваше фризьорския салон на Задел. Не знаеше защо продължава да ходи там. Предполагаме, че причината е гордостта ѝ. Нямахме намерение да се оставя да бъде изгонена. Разговорите между танцьорките винаги спираха внезапно, когато Таниша седнеше на стола, за да сложат на косите ѝ гел, който да отпусне африканските къдрици. Танцьорките ѝ хвърляха убийствени погледи, или се взираха в краката си, докато тя не излезеше. Таниша беше Полицайката. Ходеше при Задел от шестнайсетгодишна, но сега се чувстваше неудобно и искаше да се измъкне оттам колкото е възможно по-скоро.

Капитан Верба погледна бележника си.

— Онзи гангстер и убиец Парнъл Дейвис, наречен Злия... Отделът за вътрешно разследване смята, че си му предавала информация от отдел „Наркотици“. Когато отишли там да правят обиск, къщата му била чиста като аптека.

— Капитане, това беше много нескопосан обиск. Отдел „Наркотици“ обработваше половин дузина информатори, за да изтръгне сведения. Всеки един от тях би могъл да издаде операцията. Признавам, че от десетгодишна познавам Парнъл. Бяхме съученици в прогимназията. Сестра ми почина в ръцете му, но аз не съм му казвала нищо. Пък и в случая съвсем не става дума за това.

— А за какво? — тихо попита той.

— Лейтенант Холи от отдел „Наркотици“ не можа да ми смъкне гащите, Затова ме предаде на Отдела за вътрешно разследване.

— Ако е така, съжалявам. Но това не е мой проблем. Те искат да отнема пълномощията ти, докато съберат достатъчно информация за теб. Смятат, че им е дошло до гуша. Трябва да потърсиш помощта на полицейския профсъюз. И в двата случая си отстранена от разследването на убийството на Анджела Уонг.

— Кой ще го поеме?

— Предай всичко на Рей Фонг.

Явно полицията в Лос Анджелис я бе набелязала за изчезнал вид.

Таниша и Рей отидоха да хапнат нещо. Чувстваха се неловко и почти не разговаряха. Фонг ѝ каза, че са се отнесли несправедливо с

нея. После я изпрати до дома ѝ и тя му даде плъха.

— Убеден съм, че ще спечелиш слушането пред Отдела за вътрешно разследване — неуверено изрече той.

— Имам приятелка, която е лейтенант от отдел „Убийства“. Омъжена е за патрулиращ полицай, който я пребива от бой. Една нощ преди около месец той съвсем загубил контрол и на нея най-сетне ѝ писнало. Извикала ченгетата. Семейството живее в Санта Моника, затова дошла местната полиция. Когато разбрали, че съпругът ѝ е полицай, те не го арестували, макар че тя стояла пред тях окървавена от побоя с палката. На сутринта я извикали пред Отдела за вътрешно разследване и я наказали за това, че се е обърнала към ченгетата от Санта Моника и е опозорила полицията. Простотиите спрямо мен са само протоколни.

— Знаеш ли, бих искал да те виждам от време на време — неочаквано каза Рей. — Може да разсъждаваме заедно по случая. Ще те държа в течение и когато свърши онази история с отдела, ще бъдеш във форма да продължиш работа.

— И кой ще купува виното? — иронично подхвърли тя.

— Виж какво, Тиша... Няма да е толкова лошо.

— Ти си добър човек, Рей. Да не разваляме нещата.

Накрая той се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Успех — каза. Качи се в колата си и потегли.

В два часа след полунощ телефонът на Таниша извънтя. Тя вдигна слушалката.

— Добре ли си? — попита Рик Верба.

— Да, капитане. Защо?

— Само проверявам... Хайде, заспивай.

— Капитане...

Но той затвори. Таниша се замисли. Шефът на отдела не ти се обажда в два часа през нощта само за да провери дали спиш дълбоко. Седна и провеси крака от леглото. После се обади в отдела.

— Силите за борба с азиатската престъпност — отговори дежурната телефонистка от централата.

— Обажда се Таниша. С кого разговарям?

— С Елън.

Елън беше една от четирите азиатки, които отговаряха на телефоните в отдела. Беше цивилна служителка, която говореше седем източни езика, включително три от най-популярните китайски диалекта — мандарински, кантонезийски и фукиенизийски.

— Наред ли е всичко? — попита детективката.

— Не съвсем...

— Какво става?

— Някой е очистил Рей Фонг... Мъртъв е. Застрелян в главата.

— По дяволите!

На Таниша започна да ѝ се гади.

— Трябва да затварям, Таниша. Тук всички са обезумели.

Детективката набързо се облече. След двацет минути беше в отдела.

Колата на Рей бе намерена на Хил стрийт, на една пресечка от Китайския квартал. Бяха я забелязали патрулиращи ченгета. Рей седял прегърбен над волана. Когато повдигнал главата му, полицаят видял, че челото му е отнесено.

Случаят бе поверен на Ал Катсукура. Той нямаше много време да разговаря с Таниша. Само спомена, че куршумът изглежда е проникнал през страничното стъкло от страната на шофьора. Рей явно е смъкнал стъклото, за да разговаря с убиеца си и е бил застрелян в лицето. Тя му каза, че Рей е работил по следа, свързана с единия от убитите бандити от „Бамбуковия дракон“. Вероятно прякорът му беше Китаеца. Ал кимна, записа информацията и излезе. И това беше всичко. Рей Фонг бе приключил кариерата си.

Таниша стоеше в стаята. Един след друг пристигаха детективи със сънени лица и разрошени коси. Беше три и петнайсет през нощта, но те се въртяха в коридора. Тя бе виждала такова нещо и преди, когато загиваха ченгета. Всички идваха на работа и чакаха с надеждата, че на някого ще му провърви и ще доведе убиеца. Всеки си представяше как ще влезе тайно в килията на задържания, докато пазачите като по магия ще отидат да пият кафе и после бавно и мъчително ще смачка топките на извършителя.

И Таниша беше една от тях, но в същото време беше различна. Затова, след като стоя там половин час и си разменя погледи с другите ченгетата, тя излезе, качи се в колата си и потегли към Хил стрийт. Знаеше, че лесно ще намери мястото на престъплението. Районът

щеше да е отцепен и охраняван. Вероятно щеше да има пет-шест съдебномедицински експерти и няколко телевизионни екипа.

Таниша мина покрай мястото, където Рей Фонг бе срещнал смъртта. Там наистина имаше много полицаи и въпреки късния час кипеше трескава дейност. Бавно навлезе в Китайския квартал. Неоновото осветление беше угасено и улиците бяха тихи и зловещи. Запита се какво е правил Рей тук.

На две преки от мястото, където беше убит, удари спирачки. Намираше се пред китайския „светски клуб“, местната централа на триадата „Чин Ло“ в Лос Анджелис. Заведението се помещаваше в безлична сграда с гипсова мазилка и червена врата. Таниша бе проучила нещата и знаеше, че тук е свърталището на лосанджелиския клон на огромна международна триада, известна в Китайския квартал като Дружество за взаимопомощ. Целта на „Чин Ло“ със сигурност не беше взаимопомощ. И отново, както я бяха учили да прави в академията, Таниша се опита да подреди фактите.

Известни факти: тримата младежи, които Уилър Касиди бе изненадал в къщата на брат си, несъмнено бяха нелегални имигранти. Триадата „Чин Ло“ организираше един от най-големите незаконни канали за прехвърляне на хора от Китай в Хонконг и после в Америка. Освен това те използваша влиянието си върху уплашените китайски бизнесмени в Китайския квартал, за да ги принудят да наемат на работа нелегални имигранти. После триадата събираше надниците на имигрантите като отплата за оказаните пътнически услуги. Единствената улика, с която Рей разполагаше, беше думата „Китаеца“, татуирана на ръката на мъртвия гангстер.

Предположения: Таниша се запита дали Рей се бе добрал до някакво име в компютърните база данни. Ченгетата от отдел „Наркотици“ вкарваха в програмата имената на уличните бандити, за да открият истинската самоличност, скрита зад колоритните прозвища. Силите за борба с азиатската престъпност също имаха база данни. В главата ѝ се въртяха множество въпроси. Зачуди се дали Рей е разбрал кой е Китаеца. Дали триадата „Чин Ло“ бе довела Китаеца в Америка и младежът бе разбрал, че никога няма да може да изплати дълга си за пътуването, работейки в ресторант? Със спечеленото там той едва би се изхранвал. Дали подобно на мнозина преди него Китаеца бе станал член на бандата „Бамбуковия дракон“ и бе започнал да върши опасни

престъпления, за да върне парите? Дали това беше причината за появата на Китаеца в мазето на Анджи Уонг и в спалнята на Прескот Касиди? И накрая бе станал почетен гост във „фабриката за канута“ на доктор Смърт. Таниша се запита дали Рей бе дошъл тук, за да задава въпроси и бе научил нещо — достатъчно голямо и страшно, за да го проследят до колата му и да го изпратят при свещените му прародители.

Тя седеше в колата и си задаваше въпроси, докато гледаше обикновената врата на сградата на лосанджелиския клон на най-опасната криминална организация в света.

12. ЗАПИСЪТ

Когато сутринта излезе от болницата, Уилър отиде право в грил бара на клуб „Уестридж“. За това имаше две причини — първо, нуждаеше се от пиене и от компания, за да се успокои, и второ, бе влязъл в новините на всички станции, като често го наричаха „кварталния герой“. Смяташе, че няма да е зле за несигурното му положение в клуба да се покаже там и да бъде обсипан с комплименти. Последната причина беше незначителна, но все пак шансът беше на негова страна.

В десет и трийсет сутринта той влезе в заведението, като се подпираше на патериците. Левият му крак беше бинтован. Махна с ръка и се усмихна на хората, които го мразеха. Отпусна се на канапето, подпря патериците в ъгъла и каза на Рамон да „даде гориво“.

Час по-късно още приемаше комплименти.

Доктор Клей Колинс и Лутър Харисън поздравяваха героя, пиеха бира и му изказваха съчувствията си.

— Казвам ти, Уилър, така както вървят нещата в Лос Анджелис, не можеш да караш колата си, без някой да не насочи пистолет срещу теб, за да ти я вземе, нито да се преместиш в другата лента на магистралата, без да избегнеш престрелка. Съпругите и дъщерите ни не са в безопасност. Ченгетата са толкова корумпирани, че вече не си правят труда да хващат престъпниците. Съдилищата са смехория, а затворите — препълнени. Лос Анджелис се е превърнал във военна зона.

Тая ужасяваща картина бе описана от доктор Колинс, пластичен хирург. Неговото оръжие беше скалпелът, с който вманиачено боравеше, оперирайки носовете, гърдите и коремите на жените от Бевърли Хилс.

— Случайно се озовах на неподходящото място в подходящия момент — скромничеше Уилър.

— Господи, и при това веднага след смъртта на брат ти. Прескот беше прекрасен човек... Талантлив, скромен, умен. Първо той, сега

пък тази история. Труден период, Уилър — обади се Лутър.

— Да — съгласи се Уилър, изпитвайки едновременно тъга и облекчение от смъртта на брат си.

„Защо изпитваше облекчение?“

— Още едно шотландско, Рамон — каза, опитвайки се да удави в алкохол самопрезрението си.

По обяд седеше сам до масата в ресторанта. Получи много покани да обядва с членове на клуба, но вече му бе писнало да се прави на герой, пък и кракът ужасно го болеше. Въздействието на болкоуспокояващите, които бе взел сутринта, премина, а като пълен глупак Уилър бе забравил в болницата шишенцето.

И точно там го намери Таниша. Тя пристигна в клуба, облечена с блуза от изкуствена коприна и къса пола. Тези дрехи успя да грабне в два и петнайсет през нощта, когато научи, че Рей е убит. Носеше чанта от изкуствена кожа и бе обула старите си червени обувки. Възрастните жени със скъпи рокли и огърлици от перли, които играеха бридж във фойето вляво от вратата, се обърнаха да огледат привидението.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо? — попита помощник-управителят на клуба и се втурна към нея, за да препречи пътя ѝ. Беше слаб, противен и с очила.

Таниша се обърна към него. На продълговатото му лице се изписа ужас.

„Внимание, момиче от гетото! Във фойето има негри!“

— Аз съм детектив Уилямс. Трябва да говоря с Уилър Касиди. Разбрах, че е тук — каза тя и показа полицейската си значка.

— А, разбирам... Естествено... заради престрелката.

— Точно така — отвърна Таниша. Съжали, че не се бе прибрала вкъщи, за да се преоблече, преди да дойде в клуба. Имаше няколко страхотни рокли, с които щеше да изглежда поразително.

— Господин Касиди е в ресторанта. Позволете да ви съпроводя — учтиво предложи помощник-управителят, но в гласа му прозвуча обвинителна нотка, сякаш подозираше, че Таниша ще събори някой пепелник, ако не я придружи.

Докато вървяха към ресторанта, тя видя, че Уилър седи сам на маса в ъгъла. Помощник-управителят я заведе при него и после се

отдалечи, а тя сложи чантата си на свободния стол.

— Бих станал, но кракът ми не ми позволява. Заповядайте, седнете, детектив.

Таниша се огледа. Повечето от присъстващите се бяха обърнали към нея.

— Нещо нередно ли направих? — попита тя.

— Да — отговори той. — Имахте смелостта да влезете тук, без да си сложите слугинската престилка.

Забележката беше расистка, но Таниша не долови злоба. Уилър беше по-обиден и от нея. За белите хора обикновено беше невъзможно да пристъпят в този изпълнен с емоции терен. Само онези, които наистина не изпитваха предразсъдъци към цвета на кожата, можеха да не отбягват тази деликатна тема. В думите му отново прозвуча самопрезрение, което я накара да се запита дали Уилър не е обременен с чувства, дължащи се на алкохола.

— Съжалявам, че се натрапих в този анклав на американско спечелване на състезанието чрез психическо въздействие, но имам още няколко въпроса — каза тя.

— Подигравате ми се — отбеляза той, вдигна глава и я погледна. В очите му нямаше укор.

Таниша направи справка в бележника си.

— Господин Касиди, и двамата знаем, че тук става нещо много странно. И докато разбере какво е то, ще задавам въпроси.

— Така ли?

— Да.

— Не мисля, че тримата гангстери в къщата на Прескот са свързани с убийството на Анджи Уонг, ако говорите за това.

— Така казахте и за смъртта на Анджи, и на брат си. Наредих да направят аутопсия. Майка ви се опитва да ми попречи. Но аз ще надделея. Убийството на Анджи Уонг е тежко и е широко отразявано от медиите. Онзи от отдела, който е забранил да направят аутопсия на брат ви, е допуснал голяма грешка. Щом пресата се занимава със случая, този човек ще трябва да се скрие под бюрото си. Въпреки това никой няма да спечели от публичния дебат по убийството. Може би ако поговорите с нея...

Това бяха глупости. Таниша бе отстранена от разследването. Единствената причина да бъде в клуба беше, че според нея Уилър

Касиди вероятно не им бе казал всичко, а Ал Катсукура щеше да го разпита едва след ден-два. Тя рискуваше да загуби работата си, занимавайки се със случая, след като са я отстранили. Не знаеше защо го прави. Вероятно се дължеше на отчаянието от онова, което се бе случило с нея, и на потресаващата смърт на Рей Фонг. Изпитваше и силен гняв. Дали това беше заради неизпълненото обещание, което бе дала пред покойната си сестра, или пред обезобразения труп на Анджи Уонг? Не беше сигурна.

Управителят се приближи до масата. Беше висок, хубав мъж с великолепна усмивка, която привлече вниманието им към него.

— Най-сетне успях да запазя сепарето, което искахте, господин Касиди. Ако вие и гостенката ви желаете да се преместите там, ще прехвърля поръчката ви.

— Чудесно — каза Таниша. — Бихте ли ни извинили, ако обичате?

— Моля? Какво казахте? — тихо попита той.

Тя сложи на масата полицейската си значка.

— И аз ви моля. Хайде, разкарайте се.

Управителят се поколеба, размисли, после се отдалечи. Таниша прибра значката в чантата си.

— Никога няма да ви предложат да станете член на нашия клуб, ако се държите така — безучастно отбеляза Уилър.

— Вижте какво, не съм в настроение да слушам остроумията ви — каза тя, изливайки гнева и угризенията си върху него. — Или ще отговорите на въпросите ми, или ще проведем разговора в отдела.

Още една лъжа.

Гледаше го изпитателно. И тогава той се усмихна. Хубава, приятна усмивка.

— Детектив Уилямс, кракът ме боли адски силно. Мисля, че дори няма да мога да шофирам. Предлагам ви сделка. Ако ме закарате до „Сидър-Синай“ и намерите болкоуспокояващите, които забравих там, ще ви сътруднича с каквото мога. Но дотогава не съм в състояние да мисля за нищо поради болката.

— Да тръгваме.

Таниша започваше да го харесва.

Уилър се надигна с усилие, взе патериците и двамата излязоха от ресторанта.

След няколко минути малката ѝ мазда забръмча по улицата и те потеглиха сред облак черен дим и озадачени погледи.

По пътя за болницата не разговаряха. Тя спря на паркинга на отсрещната страна на улицата, влезе вътре и взе лекарството, което беше оставено на рецепцията. Върна се в колата и му подаде шишенцето. Уилър глътна една таблетка без вода, сетне я погледна и попита:

— Мислите ли, че Прескот се е занимавал с нещо незаконно?

— Не знам, господин Касиди. Тримата застреляни са били нелегални имигранти. Разполагаме с улика срещу единия. На ръката му беше татуирано прозвището „Китаеца“. Според индекса на имената на бандитите в компютъра той е или Боб Чин Китаеца, или Луис Лий Китаеца. Съдейки по предварителното описание в доклада за ареста, мисля, че е Боби Чин. Поисках да ми изпратят снимката му. Започнаха да издирват и отпечатъците от пръстите. Може би ще научим адреса, ще претърсим дома му и ще разберем какво са си били наумили онези тримата. След час и нещо би трябвало да знам повече.

Таниша предполагаше, че Рей вече бе направил всичко това, и затова го бяха убили. Пък и знаеше, че Ал Катсукура ще води разследването в тази посока и бе решила да стои настрана от него, за да избегне подозрение. Лий и Чин имаха криминални досиета и бяха арестувани за изнудване на китайски търговци.

— Нито Лий, нито Чин имат документи за имиграция или за гражданство и след като са били арестувани, са поискали политическо убежище, което им е било дадено за двацет и четири часа. И на двамата им е било разрешено да останат.

— Как така?

— Ами в Китайския квартал се вършат големи измами. Ако имате време някой път, ще ви обясня как го правят. В основни линии нелегалните имигранти имат силна подкрепа в средите на американските политици. Това се дължи на триадата „Чин Ло“, която всъщност ги притежава. Някои служители на имиграционната служба подписват заявленията им за политическо убежище или ги снабдяват с фалшиви зелени карти. Цялата система на имиграция от Китай е подкупна и корумпирана.

Уилър изведнъж стана неспокоен.

— Имиграционната служба? — попита той и когато Таниша кимна, тихо добави: — Майка ми ще ме убие.

— Защо, господин Касиди? — попита тя, вглеждайки се изпитателно в него.

Мерцедесът на Прескот беше на мястото си. Още бе паркиран на третото ниво в паркинга на Сенчъри Сити, където го бе оставил. Слязоха от маздата на Таниша и тя изумена видя как, непохватно подпирайки се на патериците, Уилър извади джобното си ножче, махна хромираната дръжка на вратата, бръкна в отвора и отключи.

— И крадец на коли ли сте? — попита тя.

— Навремето крадах колите на приятелите си и ги паркирах на странни места, като например във фоайетата на общежитията или във фонтани — без да се усмихва, отговори той.

После седна зад волана и отвори другата врата. Таниша се настани на предната седалка и Уилър отново извади жичките на стартера и запали двигателя. Моторът забръмча и радиокасетофонът се включи. Той посегна да извади касетата, но Таниша го спря.

— Ще оставите отпечатъци.

Погледна я скептично.

— Колата е на Прескот. Тук има само негови отпечатъци. Той инсталира микрофон, за да диктува писма, докато шофира. Не губеше нито минута.

— Господин Касиди, това е разследване на убийство, Оставете нещата в мои ръце.

Тя превъртя касетата до началото и я пусна.

Анджи, искам съобщението незабавно да замине за Хонконг — чу се гласът на Прескот. — Напечатай го и унищожки лентата. Писмото ще бъде закодирано с шифър десет, заключено в пощенски контейнер и предадено на ръка от сигурен куриер.

— Какви се тези изпълнения в стил Джеймс Бонд? — измърмори Уилър.

От тонколоните се разнесе изсвирване на клаксон, последва изщракване, сетне записът продължи. Този път нямаше странични шумове.

Драги 16-10/15-2/12-1... Сбъдват се най-лошите ми страхове. 12-2/15-6/11-9 пак се свързаха с мен. Този път бяха много по-настойтелни. Предупредих те за обема, с който се занимаваме през последните две години. Мога да контролирам само това, преди да съм напълно компрометиран. Нямам намерение да отговарям за федерално престъпление, ако се стигне дотам. Изясних подробно позицията си на 16-9/16-16/11-5 в Лос Анджелис, а той продължава да ме заплашва. Не е необходимо да ти напомням, че съм един от малцината в тази страна, които са разобличени и не възнамерявам да потъна сам. Точка. Нов ред, Анджи. Установих всичките си преки контакти с 12-9/17-7/15-23. Много се страхувам. Не съм очаквал заговор в такива големи мащаби. Ако това се разчуе, с нас е свършено. Изброявам съгласно кода последната група животни, които бяха нахранени. Следните получиха каквото им се полага: д 34-13/66-9/12-5 (22), д 88-12/12-8/22-6 (12), д 66-15/3-55/8-22 (8), д 1-88/9-77/ 7-6 (71), р 77-8/99-20 (12), р 78-88/5-3/22-6 (16), р 22-4/ 5-33/2-9 (53). Нов ред, Анджи. Плащанията от Хонконг се увеличиха, но още не съответстват на потока. Точка. Нашият приятел трябва да бъде информиран, че 9-2/6-15/12-1 е дал сигнал, че ще продължи да обработва документите. Точка. Всичките ни връзки в имиграционната служба ще останат непокътнати и Джон ще продължи да обработва сметките там при вас. Но трябва да предупредя нашия приятел в Хонконг да не увеличава потока и в трите му направления. С тази скорост сигурно ще предизвика политически скандали в най-висшите етажи на американското правителство. Точка. Нов ред, Анджи. И накрая, съжалявам, но искам да те информирам, че от тази дата преустановявам участието си. Точка. Обясних гореспоменатите аргументи на Бялото ветрило тук, но не бях удостоен с внимание. Нямам друг избор, освен да се оттегля. Нов ред, Анджи. Желая ти късмет и се надявам, че всичко ще бъде наред и онова, за което работихме, ще се случи в средата на 1998 година. Моля те, не се опитвай да се свържеш с мен, защото решението ми е окончателно. Напиши обичайните заключителни думи, Анджи, и незабавно го изпрати. После изтрий записа и скъсай листа.

Двамата седяха в колата и гласът на Прескот отекваше в ушите им.

— Какво става, по дяволите? — попита Уилър, без да поглежда Таниша. — Какви са тези цифри?

— Не знам. Ще накарам някой от отдел „Криптография“ да ги види.

— Чакайте малко... Какво да види?

— Касетата.

Тя посегна да я вземе, но той я спря.

— Не ви ли е необходима официална заповед?

Таниша го погледна.

— Нали няма да се превръщате в проблем за мен, господин Касиди?

Уилър не каза нищо, само я гледаше, загрижен за репутацията на брат си.

— Прескот е мъртъв. И Рей Фонг е мъртъв. Вече не можем да сторим нищо лошо на брат ви. Трябва да разбере каква е тази история.

— Може би не е нищо особено — каза той.

— Това, изглежда, е обичайната ви реакция към всичко. Позволете да изкажа няколко предположения. Може би писмото не е унищожено. Може би бандитите в дома на Анджи Уонг и в спалнята на брат ви са търсели точно него. Или те, или Рей са го намерили и той е бил убит заради това. Може би са се случили десетки други неща. Не ме карайте да пиша подробен доклад, защото ако го направите, няма да положа усилия да скрия онова, което съм научила. Ако ми помогнете и се окаже, че брат ви се е отклонил от правия път, ще се опитам да потуля участието му.

Таниша отново блъфираше. Ако Уилър или майка му се обадеха на Рик Верба, Отделът за вътрешно разследване щеше да ѝ отреже главата.

Уилър седеше и слушаше как касетофонът съска. Сетне протегна ръка и го изключи.

— Дали Прескот наистина е вършел нещо незаконно? — изрече той. Гласът му беше толкова тих, че Таниша се изненада.

Тя го погледна и се опита да прецени дали моментът е подходящ.

— По всичко личи, че е така.

— Но какво е правел? Как мислите?

— Струва ми се, че се е занимавал с нелегална имиграция. Вероятно е подкупвал служители на имиграционната служба. Не

можем да бъдем сигурни, докато не разгадаем кода с цифрите.

Той обърна глава и я погледна.

— Тогава всичко това... богатството му... успехите му са били незаконни?

— Вие ми кажете. Нали сте му брат.

Двамата седяха и слушаха бръмченето на двигателя.

— Мога ли да взема касетата? — попита тя.

Уилър протегна ръка и натисна копчето. Касетофонът се отвори и касетата се показа. Таниша извади кърпа, взе касетата и я уви, после я пусна в страничния джоб на чантата си.

— Той беше малкият ми брат. Когато бяхме деца, ме гледаше с уважение. Трябваше да се грижа за него. Вместо да се напивам, трябваше да му обръщам повече внимание — каза Уилър.

Двамата дълго седяха в луксозния мерцедес, без да разговарят и се чудеха с какво ли се бе занимавал Прескот.

13.

ЗМИЙСКАТА ГЛАВА

Фу Хай стоя в малката бетонна леярна, докато настъпи нощта, после излезе и предпазливо тръгна по улиците на Гуанджоу. Февруарската нощ беше много студена, а дрехите му бяха тънки. Реши да не спи, а цяла нощ да се движи. Беше чувал, че полицията в Кантон претърсва парковете и входовете на сградите за селяни от провинциите. Нямаше да позволи да го хванат и да го изпратят в друга адска дупка като Хотан.

В града кипеше трескава дейност. Макар да беше късно вечерта, по улиците ревяха европейски и японски коли и се чуваха клаксони. Милиционерите в яркозелени униформи патрулираха навсякъде. Фу Хай се удиви на новия архитектурен стил. Видя богатството и властта и осъзна икономическия растеж. Знаеше, че с външния си вид прави впечатление. Един-единствен поглед върху дрипавите му дрехи и разрошените му коси щеше да бъде достатъчен за ченгетата да преценят, че мястото му не е тук.

Един милиционер го забеляза и извика нещо. Фу Хай хукна да бяга и ченгето го подгони, надувайки позлатената си свирка. Фу Хай побягна към огромната Бисерна река. На половината път видя количка, пълна с човешки изпражнения. Нощният чистач бе отишъл до тоалетната, за да я почисти, и Фу Хай мигновено осъзна, че тъй като е облечен в провинциални дрехи, лесно можеше да мине за работника с количката. Хвана дръжките и я забута нагоре по хълма към преследващия го милиционер, който профуча покрай него, без дори да го погледне.

Фу Хай заряза количката, мина по моста и отиде на остров Шам-Ян. Смеси се с тълпата и се отправи към огромния пазар „Чин Пин“. Макар че беше почти полунощ, тържището гъмжеше от хора. Фу Хай гледаше в захлас всичко, което му се изпречеше пред очите. На куките висяха обезглавените трупове на одрани кучета, от които още капеше кръв. Котки мяукаха от тесни клетки. Амбулантните търговци бяха боядисали павилионите си в един и същи тъмнозелен цвят и Фу Хай се

зачуди на разнообразните стоки, които се продаваха там — всичко от язовци до маймуни и редки видове питони. Имаше мравояди с твърди люспи като черупки на броненосци. Смяташе се, че люспите им лекуват ревматизъм. Клетките с безобидните зверчета бяха широки едва няколко сантиметра. Фу Хай видя аквариуми, пълни с разноцветни рибки. Очите им се намираха в краищата на дълги, въртящи се стълбчета, излизащи от главите. Той продължи да се удивлява, без да е сигурен какво търси. Бяха му казали, че на пазара може да намери „Змийска глава“, но не знаеше към кого да се обърне. На кои от тези хора можеше да се довери и да каже, че е предател на революцията и иска да избяга от Китай?

Фу Хай видя каменни стъпала, водещи надолу към ужасно замърсената Бисерна река. Слезе до половината, седна на студения камък и се вторачи в амбулантните търговци, които миеха краставици и корени от джинджифил във вонящата вода.

Нещастният младеж не знаеше какво да прави. Погледна към отсрещния бряг на реката, където имаше огромна сграда, осветена като за китайски фестивал. Когато единият търговец на зеленчуци взе кошницата си и я понесе по стъпалата, Фу Хай се обърна към него на мандарински.

— Каква е онази красива осветена сграда на другия бряг?

— Кой си ти, че не знаеш каква е онази сграда? — попита човекът. После се вторачи в дрехите му, в платнените обувки, в тънкия ленен панталон и в уплашените му очи.

— Аз... аз съм...

— Селянин от провинцията. Искаш да отнемеш работата на гражданите от Гуанджоу.

— Не, аз... искам да отида на изток, в Америка — отвърна и стана, в случай че се наложи да избяга, ако мъжът повика милицията.

— Разбирам — рече търговецът и изражението му омекна. — И аз много пъти съм мечтал да се махна от това място... но сега вече съм женен и имам дете. Съдбата ми е решена.

Фу Хай не знаеше какво да каже. Страхуваше се да попита как да намери „Змийска глава“.

— Сградата, за която питаш, е хотел „Бисерна река“ — продължи мъжът. — Най-люксовият и най-красивият в Китай.

Фу Хай кимна.

— На твое място не бих стоял тук, облечен с тези дрехи. Ще те арестуват.

— Къде да отида?

— Върви в католическата катедрала. Потърси Джон Уайт. Той ще ти помогне. — Търговецът взе кошницата със зеленчуците и започна да изкачва стъпалата. Преди да стигне догоре, той се обърна и погледна Фу Хай. — Ако търсиш „Змийска глава“, бъди внимателен. Тигрите и елените не се спогаждат.

После, без да дочака отговор, мъжът продължи пътя си и скоро се скри от погледа на Фу Хай.

Фу Хай лесно намери католическата катедрала. Застана на стъпалата и се загледа в сградата. Повечето прозорци на първия етаж бяха обковани с дъски, а няколко от религиозните статуи в нишите на стените бяха разрушени.

Влезе в огромното студено помещение. Седна на последната пейка и погледна разпятието на олтара в далечния край. Катедралата беше великолепна, с висок сводест таван. Мракът я правеше страшна. Единствената светлина идваше от мъждукащите свещи. Фу Хай беше изтощен. Главата го болеше от безсъние. Краката му бяха подути от усилията и от тичането. Счупените му зъби пулсираха. Ужасно му се спеше, но беше твърдо решен да остане буден.

Събуди се, когато една ръка леко го разтърси. Скочи и видя възрастен китаец, който не носеше расо.

— Кой си ти? — попита мъжът. Гласът му беше тих и любезен.

— Аз съм... Аз... — Фу Хай се боеше да каже името си, дори да говори. Сетне неусетно добави: — Дойдох да се срещна с Джон Уайт.

Отец Джон Уайт упорито използваше християнското си име въпреки преследванията. Той беше няколко години по-възрастен от Фу Хай. Двамата седяха на твърдите дървени столове без тапицерия. Отец Джон беше облечен в черно расо с бяла якичка. Беше много слаб и носът му явно бе чупен многократно.

— Идваш отдалеч — каза той.

Старецът, който го бе намерил заспал на пейката, се върна, носейки поднос с димящ ориз и пиле.

— Чувствам се странно тук — рече Фу Хай, без да знае как да започне. — Не съм вярващ.

— Това не означава, че не си добър човек — отвърна отец Джон, сетне протегна ръка и бутна подноса към Фу Хай, който умираше от глад, но не погледна храната.

В същия миг младият мъж забеляза, че ръката на свещеника е обезобразена и съсухрените пръсти са свити като нокти на хищна птица. Костите бяха счупени като на баща му.

— Бил си класов враг по време на културната революция, нали? — попита Фу Хай и започна да се храни.

Отец Джон вдигна двете си ръце и му ги показа.

— Културната революция не беше лек период. Червените войници нападنا това красиво място и изпочупиха цветните стъкла и статуите отвън. Тогава бях осемнайсетгодишен и току-що бях станал свещеник. Бях още наивен и се опитах да ги спра. Те сложиха ръцете ми на каменните стъпала на катедралата и удряха, докато не остана здрава кост. Сега не мога да давам причастие. Дори не мога да държа разпятието на Христос.

— Същото се случи и с баща ми. Обвиниха го, че е нарушил „Четири големи“ — каза Фу Хай. Веднага почувства близък свещеника, щом разбра, че имат почти една и съща ужасна съдба. Разказа му за баща си. Когато свърши, отец Джон кимна.

— Хората вършат странни и грозни неща в името на политиката и културата — каза. — Но това не може да бъде избегнато. Разбрах, че по-лесно можеш да промениш реките и планините, отколкото хората.

Фу Хай знаеше, че това е истина, и реши да сподели желанията си с този мил отец.

— Трябва да намеря „Змийска глава“ — каза, — но нямам пари. А съм сигурен, че ще ми трябват.

— Необходимо е да дадеш предплата, но това може да бъде уредено. Имам известно влияние сред онези хора.

— Тогава познаваш „Змийска глава“? — попита Фу Хай. Сърцето му заби по-силно.

— Познавам човек, който се занимава с тези неща. Наричат го Тоу Клепоухия. Работи за Хенри Лиу, могъщият Бяло ветрило на

триадата „Чин Ло“ в Хонконг.

— Трябва да отида в Америка. И да намеря начин да заведа там любимата си сестра и семейството й.

Фу Хай се опита да си спомни Сяо Жи като дете и да прогони спомена за преждевременно състарената жена с пожълтели зъби и мършаво тяло, която го бе погледнала в очите и се бе разплакала.

— Ще поговоря с едни хора. А през това време ти трябва да поспиш. Изглежда, много дни и нощи не си почивал.

Най-сетне Фу Хай се почувства в безопасност. Нахрани се, легна на твърдата пейка, на която седеше, и мигновено заспа. Имаше чувството, че лакираното дъбово дърво е меко като дюшек от облаци.

Когато се стъмни, отец Джон го събуди и го изведе навън. Там чакаше грозно момиче с големи зъби и сплескан нос. Говореше на фукиенизийски, диалект, който Фу Хай не разбираше. Отец Джон поговори с нея, после се обърна към младия мъж:

— Тя ще те заведе при „Змийската глава“. На добър час.

Свещеникът се помоли на Бога за Фу Хай. Мълвеше на странен език. Той не го разбра, но предположи, че е латински.

Без да го поглежда грозното момиче го поведе по широките стъпала на катедралата. Отидоха пак на остров Шам-Ян, минаха по множество тесни улички и накрая водачката му спря, обърна се, сложи ръце на раменете му и го бутна да седне на каменна пейка. Не му каза нищо, но той разбра, че трябва да чака. Момичето го остави там.

След час се върна и отново поведе Фу Хай по тесните улички. Влязоха в препълнен ресторант на пазара „Чин Пин“. Момичето посочи мъж, който седеше сам на маса в тъмен ъгъл. Той имаше огромни месести уши, вдлъбната брадичка и големи зъби. От грамадната брадавица на брадичката му стърчаха три черни косъма и мъжът ги приглади. Фу Хай се приближи до него. Предположи, че мъжът е бащата на грозното момиче. Застана до масата на „Змийската глава“ и почтително зачака.

— Искаш да яхнеш Змията, така ли? — допита на мандарински Тоу Клепоухия, без да се представя.

— Твърдо съм решил да замина за Америка.

— Много е скъпо.

— Така ми казаха.

— Повече от трийсет и пет хиляди американски долара. Имаш ли достатъчно пари? — попита Тоу, като се усмихна и оголи големите си зъби.

— Не, но ще направя всичко, за да платя пътуването.

— А би ли убил човек? Би ли отмъстил на враговете ми? Би ли извършил жестоки престъпления? — попита Клепоухия, взирайки се изпитателно във Фу Хай.

— Никога не съм убивал, нито съм правил такива неща.

— Но ти каза „всичко“. Човек, който е готов на всичко, може да бъде много ценен, освен ако това не е само хвалба.

— Бих направил всичко, за да отида в Америка — повтори младият мъж и отново се замисли за сестра си и окаяния ѝ живот.

— При други обстоятелства щях да ти поискам заложник, за да съм сигурен, че ще върнеш заема. Някой от семейството ти, който ще стане мой роб и ще работи за мен, ако избягаш. Но отец Джон Уайт е мой земляк. Той каза много добри думи за твоята честност и почтеност и има влияние над мен, затова ще разчитам на думата ти. Трябва да работиш седем дни в седмицата, докато изплатиш дълга си. Но ако се отметнеш от задълженията си към мен, ще се разделиш с живота си. Съгласен ли си?

— Сделката е справедлива.

— Аз съм много търпелив и разбран човек — заяви грозният гангстер от триадата. — Правя тази услуга не толкова за пари, колкото заради обичта си към моя земляк.

— Това е много благородно.

— Тогава ето каква е сделката. Аз ще те закарам в Америка, а ти ще вършиш каквото поискам.

„Змийската глава“ направи знак на сервитьора, който се приближи до масата. В ръката си държеше гърчеща се черна змия.

Гангстерът кимна. Сервитьорът отрязва главата на змията и я хвърли в емайлиран леген. От гърчещото се тяло рукна кръв. После сервитьорът одра кожата на влечугото и оголи розовото месо. Зарови пръсти във вътрешностите, извади малък черен орган с формата на таблетка и го сложи в чаша с оризово вино до лакътя на Тоу Клепоухия. Гангстерът изпи на един дъх виното и жлъчката на змията, без да откъсва очи от Фу Хай.

— Трябва много да внимаваш да не глътна и теб — грозно се ухили той.

14.

ЩЕ ГО НАПРАВИШ ЛИ? БИ ЛИ ГО СТОРИЛ? МОЖЕШ ЛИ?

Беше сряда следобед. Уилър се намираше в кабинета на брат си и помагаше на снаха си да оправи бъркотията. Той стоеше до библиотеката, подпирайки се на патериците и нареждаше книгите, а Лиз и Холис пълзяха по пода и събираха безценните томове, подвързани с кожа. Първите издания на Емили Дикинсън, По и Хърман Мелвил, които брат му бе колекционирал. Някои струваха десет хиляди долари. Идеалният подарък за най-преуспяващия млад адвокат в Лос Анджелис.

В момента Уилър подреждаше дванайсетте тома на „История на Калифорния“ от Джон Стодард, който бе доминикански монах, публикувал историческото си изследване през 1898 година и несъмнено беше предубеден към разврата и смъртта по време на Треската за злато. На лавицата щяха да бъдат сложени и „Пълна история на света“ от Хенри Смит Уилямс, двайсет и пет тома, покрити с прах, първо издание, публикувано през 1904 година. Прескот обожаваше историята. Всъщност Уилър му бе подарил три от поредиците. Коледно намаление, по петстотин долара парчето. В семейство Касиди парите, похарчени за историческа литература, не се смятаха за претенциозен разход и книгите се ценяха много повече от пръстените и часовниците.

Бе започнал да подрежда томовете на Хенри Смит Уилямс, когато майка му дойде.

„Дойде“ не беше най-точната дума, защото тя по-скоро нахлу в стаята. По страните ѝ се стичаха сълзи. Катрин веднага започна:

— Как могат да кажат, дори да намекнат, че той... е бил...

Тя не можа да довърши изречението и се разплака. Уилър и Лиз се втурнаха към нея и ѝ помогнаха да седне на канапето.

— Какво има, майко? Какво се е случило? — попита той, предполагайки, че сълзите ѝ са свързани със смъртта на Прескот. Брат

му бе починал преди три дни, а тази истерия беше заради нещо по-скорошно, нещо, което се бе случило току-що.

— Какво има, Кей? — попита Лиз.

Двете изглеждаха измъчени и изтерзани. Уилър се държеше по-твърдо.

— Полицията. Казват, че... Прескот бил... че бил убит!

— Убит? — учуди се Уилър.

— Аутопсията. Току-що се обадиха. Казаха, че някой забил в сърцето му игла за акупунктура. Искат показанията ни. Искат да разберат какво е бил намислил Прескот.

Катрин най-сетне погледна към двамата, сякаш те знаеха как да избегнат този проблем.

— Но това е смешно — разгорещено изрече Лиз. — Какво бил намислил? Нищо!

Уилър мълчеше.

— Как е възможно дори да е мъртъв? — ридаше майка му. — А сега казват, че е... убит. Няма да позволя да ме разпитват като обикновен престъпник. Онази негърка, детективката... тя би се зарадвала да намери нещо ужасно. Личи й.

— Майко — започна Уилър, — мисля, че трябва да им окажем съдействие.

Отдавна се бе научил да не обръща внимание на леко расисткото южняшко отношение на майка си.

Тя се обърна към него. На лицето й бяха изписани злоба и гняв, примесени със скръб по загубата на сина й.

— *Ти* мислиш... *Ти*...

Това беше достатъчно. За всички, дори за Холис, беше ясно какво иска да каже Катрин. „Ти нямаш думата. Ти не ставаш за нищо. Само пиеш и излагаш семейството си.“

— Майко, полицията мисли...

— *Разговарял* си с тях? — изкрещя тя. — *Разговарял* си с полицаите за нашето семейство? Господи, Уилър, сега е моментът да се обединим и да окажем съпротива. Трябва да поставяме семейството над всичко. Нима искаш да прочетеш цялата история в „Лос Анджелис Таймс“?

— Майко... Нямах избор...

— Човек винаги има избор.

— Аз намерих тялото на Анджи Уонг. Тя беше убита. Обезобразена. Това е някакво китайско убийство за назидание. Полицаяте ме разпитваха. После застрелях двама китайски гангстери точно тук, в тази къща. Полицаяте смятат, че двата случая са свързани. Как бих могъл да не разговарям с тях?

— Свързани? С какво?

Катрин бе престанала да плаче и беше готова ожесточено да защитава паметта на починалия си син. Сега не полицията, а Уилър беше проблемът. Отново бяха на позната територия.

— Ами свързани — измънка той.

— По какъв начин...

— Престани, майко.

— Не, ти престани. Искам отговор. Кажи ми какво мислят. Онази цветнокожа детективка не ми харесва. Изгаря от нетърпение да създава неприятности. В болницата... Тя даде да се разбере, че Прескот е бил замесен в нещо. *Защо мислят така?*

— Мамо...

— Какво мислят, Уилър? Поне това ни кажи, за бога!

— Смятат, че Прескот... може би е бил... че е бил замесен в нелегална имиграция на китайци. И вероятно е уреждал визи от имиграционната служба. Подкупвал е политици.

Той наблюдаваше лицето на майка си. В стаята настъпи неестествена тишина.

После Лиз направи няколко крачки към свекърва си. Холис я последва и Уилър остана сам в средата на помещението, за да отстоява предателската си позиция.

— Толкова много ли мразеше брат си? — прошепна Катрин.

— Не, майко, не го мразех. Невинаги съм го разбирал и понякога ми се искаше той да ме разбере или да промени отношението си към нещата. Но не го мразех. Как бих могъл? Аз го обичах. Той беше малкият ми брат.

— Да промени отношението си към нещата? — попита майка му, хващайки се за това изречение. — Да постъпва като теб? Да не излиза от бара. Слава богу, че решението му беше съвсем различно.

— Не, майко, не исках Прескот да прави това. Исках да... ме разбере. Той беше единственият, който виждаше нещата по същия начин като мен. Ако са го въвлекли в някакъв заговор за подкупи, за да

спечели влияние и да отговори на изискванията на татко, тогава може би вината не е изцяло негова.

Долната челюст на Катрин увисна. Тя стана и се приближи до Уилър.

— Бъди проклет — тихо изрече. — Ако се опиташ да оправдаеш окаяното си съществуване, като опетниш името на покойния си брат, никога няма да ти простя.

— За теб няма значение, че Прескот е бил убит, нали? И че някой е забил игла в сърцето му? Убили са го и сега заради някаква погрешна представа за семейна лоялност ще ги оставим да се измъкнат безнаказано? Не трябва ли да го защитим? Можем ли да позволим да го убият и сетне да обърнем гръб само за да спасим фамилното име?

— Да спасим *неговото* име. Да спасим репутацията на *брат ти!* — изкрещя Катрин.

— Той е мъртъв! Няма го. Нека да се занимаваме с онова, което е тук.

— Ти искаш да принизиш Прескот до твоето ниво, Уилър. Искаш да намериш някакво измислено престъпление срещу него, за да опетниш паметта му и да не си такъв колосален *шибаняк!*

Уилър беше наблюдавал майка си по време на дълбоки кризи и познаваше добре противоречивата ѝ южняшка личност... но този следобед за пръв я чу да ругае.

Той излезе, без да каже дума... Погледите, които си размениха, бяха изгарящи. Младият мъж застана на предната веранда на хубавата къща на брат си и се вгледа в кленовете от двете страни на улицата със скъпи жилища. Чувстваше се като предател към малкия си брат. Имаше усещането, че се бе обърнал срещу него. И все пак някой бе убил Прескот. Той започна да изпитва гняв и потребност да отмъсти. Чувстваше и нещо друго. Отначало не можа да осъзнае точно какво, после разбра. В тази трагедия имаше шанс. Втора възможност за него. Може би това беше последната му надежда да осмисли своя живот. Вероятно Прескот бе умрял, за да се прероди Уилър.

Уилър, ще ме научиш ли да хващам топката?

Можеш ли да убедиш онова момиче да излезе с мен?

Ще унищожис ли всичко, което представлявах?

Ще го направиш ли? Би ли го сторил? Можеш ли?

15. ПАРИ ЗА ЧАЙ

Таниша направи копие на касетата от мерцедеса на Прескот Касиди. Напечата текста, после излезе от разхвърляния си апартамент на Болдуин Парк и тръгна към Паркър Сентър. Там остави оригиналната касета в отдел „Символи и йероглифи“ с указания да вземат отпечатъци и да я анализират. Отдел „Криптография“ се намираше в осветеното от неонов светлини мазе с бели стени в Паркър Сентър. Там имаха компютърна връзка с ФБР, които притежаваха огромна база данни с нумерологични и криптографични знаци. Таниша бе изучавала дешифриране на кодове в академията и знаеше, че някои букви в английския език се срещат по-често от другите. Беше възможно да се установи индекс на честотата на употребата на всяка една от двайсет и шестте букви в азбуката. На всяка буква можеше да се определи цифра. Проблемът се състоеше в това, че диктовката на Прескот беше твърде кратка. Процесът беше сложен, отегчителен и без големи изгледи за успех. Тя подаде заявка да се опитат да открият значението на „1414“.

Написа доклада си и се върна в отдел „Азиатска престъпност“, за да провери какво става. Отключи вратата с магнитната си карта за самоличност, качи се на третия етаж със стария асансьор и влезе в безлюдната стая. Беше шест часът вечерта. След малко дойде Ал Катсукура. Носеше изненадващо обемиста папка, която сигурно съдържаше информация по разследването на убийството на Рей. Дебелите папки невинаги означаваха напредък, а само че отделът е хвърлил много сили в разследването и двайсетина ченгета разпитват всеки, който се е намирал в радиус от километър и половина от местопрестъплението. Ал се приближи до бюрото си и я погледна безучастно. Беше ясно, че присъствието ѝ е нежелано, затова тя стана и отиде при него.

— Научи ли адреса на Китаеца? — попита го.

Изражението му сякаш говореше: „Я ми се разкарай от главата“. Сетне Ал погледна към кабинета на шефа им. Щорите още бяха

спуснати.

— Мислех, че утре ще се явяваш пред Отдела за вътрешно разследване.

— Нищо не са ми казвали — отговори Таниша и това беше истина, но тя не се учуди.

Вероятно щяха да я изненадат. Беше се срещнала веднъж със съветника по юридическите въпроси на полицейския профсъюз, но тъй като единствената ѝ вина беше, че ходи на гости у баба си и си прави косата в Южния централен район, двамата решиха да отиде на слушането и да разбере в какво я обвиняват.

— Научи ли някакъв адрес? — повтори тя.

— Виж какво, Таниша, предполага се, че си отстранена от случая.

— Само се интересувам. Рей ми беше приятел. Работихме заедно. Не ме изолирай, Ал. Кажки какви слухове се носят.

След минута японецът кимна.

— Добре, но не си го чула от мен. Адресът в досието за ареста на Боби Чин беше фалшив, но, изглежда, на Рей му е провървяло, преди да умре. В ресторанта в Китайския квартал, където Боби Чин някога е работил, имаше адрес. Те са казали на Рей къде наистина живее Боби. Това трябва да е станало вчера следобед, скоро след като Рей е излязъл от дома ти.

— Бързо е стигнал дотам.

— Той имаше връзки в Китайския квартал. Както и да е. На адреса, който са му дали, има стар риболовен шлеп, закотвен в пристанището. Ходихме там. Шлепът е мръсна дупка, но нямаше никого. Всички бяха изчезнали. Явно е приютявал много хора. Смърдеше невъобразимо. Пилешки кости, буркани от майонеза, пълни с пикня. Накарах половината свободни ченгета да разпитат хората, живеещи на двете улици край доковете. Никой не бил виждал Рей, нито колата му в четвъртък вечерта.

— Мисля, че след като в ресторанта са му дали адреса, той вероятно е отишъл там. Нещо се е случило... Видял е нещо или някого. Или е попаднал на нещо. Сетне са го проследили до централата на „Чин Ло“ на Хил стрийт и някой от гангстерите го е очистил. Познаваш ли някой от имиграционната служба, който би ми предал малко информация?

— Зарежи това, Тиша. Върба ще пощурее, ако разбере, че се бъркаш в разследването.

— Това „не“ ли означава, Ал?

— Стой настрана и бъди спокойна. Ще разследваме всичко. Не се меси, само ще объркаш нещата.

Разумен съвет от опитен професионалист, но Таниша имаше други намерения. Той я погледна. Явно нямаше да ѝ каже нищо повече. Тя се приближи до бюрото си, взе си нещата и се върна в градската библиотека. Беше решила да събере информация за триадата „Чин Ло“.

Таниша се прибра вкъщи и същата нощ прегледа книгите и компютърните разпечатки, които бе донесла от библиотеката. В полунощ се зачете в доклада на човек на име Уилард Дж. Викърс от Кливланд, шеф на частен мозъчен тръст, наречен Център за изследване на престъпността по тихоокеанското крайбрежие. Беше го намерила в компютъра. Викърс бе ходил пет-шест пъти във Вашингтон, за да свидетелства пред долната камара на Конгреса и пред Сената. Тя направи разпечатка на изказванията му и не повярва на очите си.

Според господин Уилард Викърс китайските престъпни синдикати се намираха предимно в творящите фукиенизийски области в Азия — части от вътрешността на Китай, целия Тайван и Хонконг. Триадите носеха отговорността за невероятната престъпност в Съединените щати. Това беше престъпен заговор, дирижиран от най-високо ниво в китайското правителство в Пекин. Печалбата от вноса на престъпност в Съединените щати се бе увеличила от осемдесет милиарда през 1994 година на повече от триста милиарда долара. Викърс бе заявил пред стъписаната комисия по въпросите на организираната престъпност, че китайските триади са успели да се внедрят във всички сфери на американския делови и политически живот и да заграбят този огромен дял от икономиката, внасяйки наркотици, оръжие и имигранти, и изнасяйки интелектуална собственост, ценни книжа и крадени стоки. От една страна, те крадяха милиарди, а от друга — криминализираха обществото на Съединените щати.

Викърс бе казал на конгресмените, че подставени лица или посредници са се внедрили в целия политически спектър на Америка,

купуват правителствени служители и инвестират незаконно в политическите кампании, като мрежата стига чак до президента на Съединените щати. Посредниците бяха станали богати и властни и имаха политическо влияние. Таниша си спомни какво бе казала Катрин Касиди за политическото влияние на Прескот и се запита дали и той не е бил посредник.

Викърс бе дал показания, че тази огромна кражба от Съединените щати се осъществява безнаказано и без да се отразява от медиите. Докладът беше пространен и разказваше как проблемът с китайската престъпност напълно е засенчил италианската мафия и колумбийските наркокартели, печелейки два пъти повече годишно, отколкото тези две организации.

Според него безпрецедентното разпространение на хероин в Съединените щати се дължи почти изцяло на китайските триади. Китай беше най-големият производител на хероин. Тъй като маковото семе беше евтина стока в Китай и струваше милиарди в Съединените щати, китайците го внасяха, без американското правителство да се намесва, и определяха такива цени, които да подбиват латиноамериканския кокаин. По този начин американските училища и градове бяха наводнени с китайски „бял прах“. Китайските нарколордове бяха изградили мрежа, която ежегодно захранваше Америка с тонове чист хероин.

Викърс бе разказал на Конгреса и за нелегалната имиграция. Само в Калифорния триадите вкарваха незаконно над сто хиляди човека годишно, при това без почти никакви съдебни дела — изумително постижение. Триадата „Чин Ло“ в Хонконг прекарваше с кораби онези селянци почти през половината земно кълбо, хранеше ги, обличаше ги, даваше им подслон и ги снабдяваше с фалшиви документи под носа на американските правителствени институции, създадени да предпазват страната от същото това проникване. Изводът на Викърс беше, че това очевидно не би могло да стане, без хората от тези агенции да си затварят очите и да извържат глава. Още по-смайващо беше, че мнозина от нелегалните имигранти се продаваха на триадите в замяна на пътуването до Америка. За да върнат дълга си, те започваха да се занимават с престъпна дейност в Съединените щати. „Проблемът с китайската престъпност — бе казал той на шокираните конгресмени, — се засили драстично след 1994, Годината на Кучето.“

Таниша Уилямс четеше всичко това и недоверието ѝ нарастваше. Струваше ѝ се невероятно. Уилард Викърс дори разделяше престъпленията по категории: чистата печалба от контрабандата на наркотици беше над пет милиарда долара годишно, кражбите на луксозни автомобили, яhti и стоки — около дванайсет милиарда, фалшивата валута, кредитните карти, патентованите стоки и ценните книжа — над сто милиарда, интелектуалната собственост в разрастващата се компютърна сфера — сто милиарда, незаконната търговия на фондовия пазар — още два милиарда и нелегалната имиграция — десет милиарда. Списъкът беше изумителен. И въпреки това в пресата нямаше дори намек за всичко това. Нито Конгреса, нито Белия дом говореха за тези неща. Според Викърс причината беше очевидна — „парите за чай“, както азиатците наричаха подкупите на правителствени служители.

Не бе чувала тези въпроси да се обсъждат в отдел „Азиатска престъпност“. Всички знаеха, че престъпленията, извършвани от азиатци, се увеличават, но явно по-голямата част от тях не се докладваха. Тя най-после остави разпечатката.

Или Уилард Дж. Викърс беше напълно откачен, или това беше най-голямата и най-добре организирана престъпна конспирация в света. Реши да разбере кое от двете е истината.

Тя го събуди в четири сутринта. Чу го да мърмори и да се суети със секретната брава от другата страна на вратата на хубавото си жилище на десетия етаж на Беладжио Роуд в Бел Еър.

Най-сетне вратата се отвори и Уилър застана на прага. Беше в зелени болнични дрехи и се подпираше на една патерица. Косите му бяха разрошени.

— Имате интересни похвати, детектив — каза той, поглеждайки часовника си „Ролекс“.

— Може ли да вляза, господин Касиди?

Уилър кимна и ѝ направи път да мине. Таниша влезе в красиво обзаведената със старинни мебели мансарда. Домакинът запали лампите във фойето и я заведе в хола. Тя погледна през прозореца, от който се виждаше игрището за голф на клуба.

— Хубаво жилище — отбеляза, мислейки за разхвърляния си апартамент до железопътната линия в Болдуин Парк.

— Да — отвърна той, гледайки я изпитателно.

— Нужна ми е помощта ви.

— Вече вбесихте майка ми. Тя не е свикнала да ходи в полицията за разпит.

— Не бях аз. Но това не означава, че не съм съгласна. Брат ви беше убит. Вероятно е споменал нещо пред майка ви или пред съпругата си. Кажете на майка си да престане да се съпротивлява и да ни помогне. Не я предизвикваме, нито я обвиняваме. Само се опитваме да открием убиеца на сина й.

Уилър реши да не й казва, че майка му няма никакво намерение да сътрудничи на полицията.

— Отстраниха ме от случая на брат ви. И от убийството на Анджи Уонг — добави Таниша.

— Защо?

— Шефовете проучват миналото ми.

— Сега ми харесват повече.

— Господин Касиди, мисля, че вероятно съм попаднала на нещо. Не знам колко е сериозно, но трябва да отида в Кливланд и да проверя.

— И решихте да дойдете тук в четири сутринта, за да ме информирате за това?

— Трябва да взема пари на заем за самолета. Билетът за отиване и връщане струва четиристотин долара. Отделът няма да покрие разходите, а аз нямам толкова пари, но ако се окаже права, може да разкрия убийството на брат ви. Ще ви се издължа в края на месеца.

— Искате на заем четиристотин долара?

— Да. Мисля, че и вие искате случаят да бъде решен. Ще ви дам маздата си като залог.

Изгарям от нетърпение да седна зад волана на онази таратайка. — Той се приближи до барчето, извади кристална чаша и сребърна щипка и пусна две кубчета лед. После взе бутилка „Ват 69“ и си наля. — Желаете ли питие?

— Не — отговори тя и се отдалечи от прозореца.

— Защо Кливланд? — попита Уилър.

— Полицейска работа. Трябва да проверя един източник.

— Щом наистина е полицейска работа, няма да плащам. Пък и нали току-що казахте, че сте отстранена от случая?

Той отпи от чашата си, а Таниша наведе глава.

— Какво има? — попита Уилър.

— Нищо.

— Той беше мой брат и аз наистина искам да знам защо беше убит. Но щом ще ви дам четиристотин долара, трябва да ми кажете за какво са.

Тя се поколеба за миг, после каза:

— Мисля, че брат ви е бил посредник за триадата „Чин Ло“, могъща китайска престъпна организация. Давал е подкупи на политици или на агенции като имигрантската служба. Използват посредници, така че китайското правителство, или в случая триадата, стояща зад подкупите, да остане извън подозрение. Възможно е Прескот да се е занимавал с подкупи на политически лица в Америка, за да улесни престъпната дейност на китайците. Вероятно не е случайност, че секретарката му е била китайка. Мисля, че наред с другото тя е била и негова преводачка. Проверявам миналото ѝ. Анджи Уонг е родена в провинция Фу-Киен, мястото, където е била създадена триадата „Чин Ло“. Говорела е свободно мандарински, кантонезийски и фукиенизийски, както и редица редки диалекти като Хака, Чин Чоу и Хой Пин.

— Днес следобед вече казахте, че вероятно Прескот се е занимавал с подкупи. Кое е различното сега?

— Тази вечер прочетох за един човек в Кливланд, шеф на Център за изследване на престъпността по тихоокеанското крайбрежие. Занимава се с азиатската престъпност. Изглежда, той е най-добрият специалист в тази област. Мисля, че ще може да ни обясни някои неща.

— Защо не му се обадите по телефона?

— Този човек знае всичко за триадата „Чин Ло“ и за другите китайски престъпни организации. Той е правил проучвания, има материали, компютърна база данни, но... може да възникнат проблеми. Трябва да го видя лично.

— Проблеми?

— Проучих биографията му. Той е лишен от права адвокат, радикал от шейсетте години. Дългокос, особняк и либерал. Отгоре на всичко няколко пъти е арестуван за притежаване предимно на ганджа.

— Страхотно...

— Но е признат експерт по китайската престъпност. Три пъти е давал показания пред Конгреса.

— И не можете ли да му се обадите?

— Мога, но ако е шарлатанин, трябва да го гледам в очите, за да преценя.

Уилър пресуши чашата си. Обърна се към барчето и отново я напълни. Таниша се намръщи.

— Пиенето ми ли ви притеснява?

— Вие не пиете, господин Касиди, а се наливате. Мислили ли сте някога да ограничите алкохола?

— Аз... Не. Аз... — Той остави чашата. — Искам да знам защо правите това. Щом са ви отстранили от случая, защо не зарежете тази история?

Таниша го погледна гневно и отчаяно.

— Искате да ви помогна да опетните репутацията на брат ми. Какъв е мотивът ви? Защо го правите? Ще бъде ли отмъстен Прескот?

Тя се вгледа изпитателно в него. Не виждаше очите му, защото осветлението беше оскъдно.

— Правя го заради Рей Фонг. Той беше моят партньор. Убиха го. Имам дълг към него.

— Глупости.

— Глупости?

— Да. Наблюдавах ви двамата с детектив Фонг в болницата. Виждам съм повече сътрудничество на съдебни дела по банкови фалити. Вие съвсем не си помагате.

— Четете мисли, така ли?

— Аз съм проникателен, особено по отношение на жените. Така ги свалям. Вие не харесвахте Рей Фонг. Само го търпяхте. Както понасяте мен. Защо държите да се занимавате със случая на брат ми?

Уилър, разбира се, имаше право, но Таниша не можеше да му каже истинската причина. Не можеше да признае, че ако се провали сега, това би сложило край на десетгодишната ѝ кариера. Макар че престоят ѝ в полицията на Лос Анджелис не беше онова, което си бе представляла, тя не можеше да признае грешката. Поне още не. Този отчаян опит да разкрие тежко двойно убийство щеше да бъде начинът да им покаже, че са сгрешили. Трябваше да я приемат по-сериозно.

— Засега да речем, че е заради приятелството ми с Рей, макар да мислите, че това са глупости — отвърна тя.

— Тогава ще дойда с вас.

— Няма да ми е нужна помощ.

— Мислите, че брат ми може да е бил замесен в нещо престъпно... Майка ми е на път да ме лиши от наследство. Ако ви помогна и тя разбере, ще ме обеси на оградата на имението. Залогът е голям. Но главното е, че се заклях пред себе си да се опитам да разбера кой уби Прескот. За мен това е много важно. Но не съм сигурен във вашите мотиви, детектив Уилямс, и тъй като не знам каква е целта ви, ще дойда с вас, иначе няма да ви дам пари.

— Това е лудост.

— Може и да е така, но не искам брат ми да бъде обвинен в нещо, което не е извършил.

16.

ЦЕНТЪР ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА ПРЕСТЪПНОСТТА ПО ТИХООКЕАНСКОТО КРАЙБРЕЖИЕ

Пристигнаха в Кливланд в четири и трийсет следобед. Нямаха багаж, затова веднага излязоха от сградата на летището. Таниша включи клетъчния си телефон и докато Уилър търсеше такси, се обади в отдел „Криптография“ в полицията в Лос Анджелис. Свърза се с Марк Уотсън, очилат научен технократ, който сякаш бе лишен от индивидуалност. Поне тя не забелязваше нищо такова.

— Не мога да го дешифрирам — каза той, след като попита как върви работата. — Прилича на код по книга и без книгата не можем да го разгадаем.

Тя го помоли да ѝ обясни как се дешифрира код по книга.

— Това е най-лесният за употреба и най-трудният за разгадаване код — въздъхна Уотсън. — Разработен е от германците и е използван от шпионите по време на Втората световна война. Двете общуващи страни трябва да имат книгата. После само използваш номера на която и да е страница и броиш до буквата, която ти трябва на тази страница. Например, ако търсиш „Ц“, обръщаш на коя да е страница, да речем на двайсет и втора, сетне броиш до първото „Ц“. Да кажем, че това е петнайсетата буква на тази страница... Така, първата буква е 22–15. Убеден съм, че Прескот Касиди е използвал такъв код. Но няма да можем да го дешифрираме без книгата. Съжалявам.

Уотсън говореше така, сякаш бързаше да затвори.

— По дяволите — измърмори Таниша. — А нещо за „1414“?

— Няма го в базата данни, с която разполагаме, но китайците обожават нумерологията, затова ще попитам външен човек да провери дали цифрите имат някакво значение.

Докато пътуваха в самолета за Кливланд, Уилър прочете доклада на Уилард Дж. Викърс. Върна го на Таниша, когато се качиха в таксито

и се отправиха към Центъра за изследване на престъпността по тихоокеанското крайбрежие.

Оказа се, че сградата е дървена и се намира на забутана улица в район със смесено население в Южен Кливланд. Двамата се вторачиха неспокойно в небоядисаната къща и надрасканите стени на квартала.

Шофьорът на таксито ги гледаше гневно. И той не беше доволен от мястото.

— Ето, тук е! — изръмжа с някакъв акцент от Близкия изток.

— Това не може да е Център за изследване на престъпността — каза Таниша.

— Очакваше нещо с фоайе и въртящи се врати, а? — размишляваше на глас Уилър, докато слизаха от колата.

Шофьорът потегли, преди да успеят да го спрат.

— Може би трябваше да задържим таксито — каза Уилър.

— Малко закъсняхме — въздъхна тя.

Двамата тръгнаха по обраслата с трева пътека, водеща към разнебитената веранда.

Пред вратата имаше дървена табелка, която бе паднала от металната рамка. Уилър я взе. Там с избледнели печатни букви пишеше:

ЦЕНТЪР ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА ПРЕСТЪПНОСТТА ПО ТИХООКЕАНСКОТО КРАЙБРЕЖИЕ

— Не знам за теб — рече той, — но аз току-що изпитах вълнение.

Таниша се намръщи и потропа на вратата. Сетне натисна звънеца, който изсвири края на известно парче от седемдесетте години.

— Песента не е ли „Давай така“ на „Грейтфул Дед“? — попита Уилър.

— Господи! — измърмори Таниша.

Бяха отишли чак в Кливланд, за да посетят Центъра за изследване на престъпността, а институцията се оказа дървена къща в предградията на града със звънец, чиято мелодия беше наркоманска музика от седемдесетте години. Тя отново позвъни и красива млада

китайка отвори вратата. Беше облечена в къса тясна фланелка и скъсани джинси и ги гледаше с нефокусиран поглед.

— Да — каза. — Познаваме ли се?

— Уилард тук ли е? — попита Таниша.

— Уилард лети с Мексиканските въздушни линии. Ще се приземи едва след час.

— Не е ли в града? — попита Уилър и момичето премести отегчените си очи към него.

— Дрогиран е — въздъхна Таниша. — С мексиканска марихуана. Ще се оправи след час. Нали така?

Китайката кимна. Младата жена извади полицейската си значка и я показа, без да я задържа твърде дълго, така че момичето да не види, че не е валидна за Кливланд.

— По дяволите, ченгета ли сте?

— Имаш ли име, скъпа? — попита Таниша и се намръщи.

— Кели Чин.

— Добре, Кели... Искаме да говорим с Уилард, затова се дръпни.

Тя бутна вратата и двамата с Уилър влязоха в разхвърляната, напълно занемарена къща.

Подобно на звънеца си, Уилард Дж. Викърс беше спомен от седемдесетте години, едър и босоног, с дълги, сплъстени, посивели коси и брада и окичен с индиански бижута от сребро и тюркоази. Беше облечен в работнически комбинезон и се бе проснал на канапето, вторачил изцъклените си очи във видеоигра, която повтаряше началното си съобщение. На екрана електронен войник галопираше насам-натам и унищожаваше разни предмети, които приличаха на португалски бойни кораби. Уилард Викърс ги забеляза, широко се усмихна и с премрежен поглед попита:

— Какво става, хлапета?

След три часа те седяха в неугледната трапезария на Центъра за изследване на престъпността по тихоокеанското крайбрежие. Уилард Дж. Викърс се бе приземил. Беше слязъл от пътуването с ганджата, но изпитваше силен въглехидратен глад.

— Кели, виж дали в кухнята има някое шоколадче. Във второто чекмедже, вляво от мивката — каза той.

Кели послушно отиде да търси кръвна захар за шефа си.

Таниша му подаде напечатания текст от касетата в мерцедеса на Прескот. Тя не очакваше кой знае какво от този рошав и раздърпан наркоман и го наблюдаваше недоверчиво, докато той прелистваше страниците, сложени пред него на масата, която явно не се използваше за хранене. Беше отрупана с доклади за азиатската престъпност. Викърс внимателно прочете текста.

— Очевидно авторът на това писмо не желае да знаем за какво говори. Но да изкажем няколко предположения. Той споменава Бялото ветрило, който е заместник водач на китайска триада, нещо като съветник в италианската мафия. По всяка вероятност човекът, който го е писал, е посредник за триадата „Чин Ло“, но вие вече го знаете, иначе нямаше да сте тук. Това ми харесва — каза той и започна да чете на глас: — „Изброявам, съгласно кода, последната група животни, които бяха нахранени. Следните получиха каквото им се полага: д 34-13/66-9/12-5 (22), р 78-88/5-3/22-6“ и така нататък.

Таниша му обясни какво е научила за кода по книга.

— Кой са животните? — попита Уилър. Ръцете му леко трепереха. Нуждаеше се от питие.

— Само предполагам — отговори Викърс, — но през 1994 година, когато Китай за пръв път посочи Америка като свой единствен враг в световен мащаб, китайците решиха да инвестират в млади американски политици, като правят дарения за кампаниите им. Ръководството на Китай осъзна, че ако купи амбициозни политици, стремящи се към върха, след като бъдат избрани, те ще станат важни играчи в Конгреса и влиянието на Китай ще нарасне заедно с целите им. Планът е дългосрочен, затова „д“ може да означава „демократи“, а „р“ — „републиканци“. Животните може да са магарета и слонове. Китайците обожават символите с животни. Змии, тигри и други. Моите уважения към кода по книга, но цифрите може да са инициали. Хей, Кели, какво стана с шоколадчето?

Кели Чин се върна и донесе парче шоколадов десерт. Викърс отхапа и продължи:

— По-нататък в писмото той говори за нарастване на потока в три направления. Това може да са производствените линии на триадата. Например оръжие и наркотици.

— По дяволите — прошепна Уилър.

Викърс изяде шоколада и избърса ръце в панталона си.

Уилард не беше онова, което Таниша бе очаквала. Тя не можеше да си представи, че този огромен, немарлив мечок с дълги, сиви коси, брада и два килограма бижута с тюркоази е седял зад лакираното бюро пред сенатската комисия. Нищо чудно, че те не бяха предприели действия след тревожната му статистика. Но някак усещаше, че онова, което той безуспешно разказва на всички, е истина.

— Защо проявявате такъв интерес към азиатската престъпност?
— попита тя.

— Стана случайно. През шейсетте години, преди да ме лишат от адвокатски права за пушене на марихуана през почивката във федералния съд, се занимавах с радикали. Тогава вършех много доброволна работа. Специализирах се в делата на фалшификатори на документи, които бяха заловени за престъпления в Канада и очакваха екстрадиране в Съединените щати. Запознах се с няколко „Змийски глави“, бивши дисиденти в Китай. Мао щеше да ги убие, ако се върнеха, затова подадох петиция до американското правителство за политическо убежище. Много ме биваше да печеля такива дела. После триадата „Чин Ло“ се свърза с мен. Искаха да работя за тях. Нещо в онези престъпници от триадата наистина ми подежда. Колкото повече виждах, толкова повече осъзнавах, че Щатите са под атака.

— Мислех, че сте настроен срещу правителството — отбеляза Таниша.

— Вие, ченгетата, все не схващате правилно! — разгорещи се Викърс. — Аз съм патриот. Обичам страната си. Но мразя тъпотииите. Виетнам беше голяма тъпотия. Уако също. А да крадат по триста милиарда долара годишно от данъчната хазна на Щатите — пари, които биха изхранили гладуващите деца — това също е тъпотия... По онова време ме лишиха от адвокатски права и създадох този Център за изследване на престъпността. Работя предимно с доброволци като Кели. Колкото повече се ровя, толкова по-силно смърди. Тук се води широкомащабна тайна война срещу Съединените щати, а президентът се страхува, че ще ядосаме китайците и ще загубим онзи огромен пазар. Бои се, че приятелчетата му като Бил Гейтс и Стивън Спилбърг няма да могат да изнасят продукцията си в Китай. Затова никой не прави нищо. — Последва дълго мълчание, после Викърс стана. — Ако

питате мен, това писмо се отнася за изборите в Хонконг през 1998 година.

— Какви избори? — попита младата жена.

— Първите демократични избори, провеждани някога в комунистическа провинция.

Обадиха се да им донесат пица и започнаха да се хранят, а Викърс продължи да разказва:

— Споменаването на средата на 1998 година в писмото ме кара да се запитам дали голяма част от онова, което става в Лос Анджелис, не е свързано с изборите в Хонконг. За да разберете всичко това, трябва да знаете заплетената история на Хонконг. Начинът, по който хората се държат сега, е свързан с тази история.

Те се хранеха и слушаха забележителната политическа лекция на Викърс.

— Цялата работа е започнала през 1839 година. Знаем, че това е било преди век и половина, но за да разберете как стоят нещата в Китай, трябва да знаете два факта — те почитат историята и никога не забравят нищо. — Уилард нави ръкавите на ризата си и показа космати, снежнобели ръце. — През 1839 година Китай нанася голям удар в далаверата с наркотици на британците, които от години търгуват с опиум срещу сребро в Кантон. Това поставя началото на първата китайско-британска опиумна война, която китайците бързо загубват. Когато на 29 август 1842 година подписват мирния договор, част от придобивките, получени от Британия, е един неплодороден малък остров с отворително пристанище, близо до югоизточния бряг на Китай. Тогава там живеят само три хиляди души, предимно рибари и производители на тамян. Заради тамяна наричали острова Уханното пристанище. Китайците го дали на британците „за вечни времена“. Това бил Хонконг.

— Точно така — каза Таниша, която бе извадила бележника си и записваше всичко, макар Уилър да не разбираше как опиумните войни могат да имат нещо общо с убийствата на Прескот и Анджи Уонг.

— После започва втората опиумна война. От 1856 до 1858 година. Конфликтът избухва, когато китайците се качват на британския търговски кораб „Стрела“. Разбира се, китайците отново претърпяват

поражение. Този път трябва да дадат полуостров Цзюлун, който се намира срещу пристанището на Хонконг, а после — и това е най-важното — голямо парче земя зад Цзюлун — за деветдесет и девет години. И точно този договор, подписан през 1898 година, изтече в полунощ на 1 юли 1997 година.

— Защо са им върнали всичко? — попита Уилър. — Току-що казахте, че британците са получили Хонконг и Цзюлун „за вечни времена“.

— Да, но Хонконг не може да функционира без Новите територии, островите и водното пространство около тях. Отнемеш ли Новите територии, лишаваш Хонконг от икономическа база. Остава съвсем малко. И така, през 1983 година, когато Китай заявява, че иска всичко, Британия съзира зловещо предзнаменование и се съгласява.

— Ясно. Разбрах — каза Таниша, като трескаво пишеше.

— По време на Втората световна война японците превземат Хонконг, но после, на 16 септември 1945 година, връщат колонията на британците. Това е важно само за нашия случай, защото по време на японската окупация триадите си спечелват нова политическа слава. През Втората световна война те се сражават срещу японските нашественици. Стават национални герои и спечелват уважение и почести заради опитите си да освободят страната от омразните японци. Това е една от причините дори сега триадите още да имат някакво чувство за отговорност, въпреки факта, че са се превърнали в престъпни организации. — Викърс стана и хвърли в кошчето за отпадъци остатъците от пицата, сетне започна да обикаля стаята като хищник. — И така, после идва Мао Дзедун. На 1 октомври 1949 година председателят Мао основава Народна република Китай, а през 1966 година започва Великата пролетарска културна революция. Много хора пострадаха. Всички трябва да се обличат като Мао, да ходят като зомбита и да цитират „Червената книга“. Дори когато през шейсетте години бях социалист, мислех, че тази работа мирише на гнило. През петдесетте и шейсетте години мнозина китайци избягаха и скоро станаха богати бизнесмени в Хонконг. Те обичаха Китай, но искаха да се спасят от политическите преследвания. Знаят, че сегашното комунистическо правителство не проявява по-голяма толерантност от бандата на Мао, затова, макар да се усмихват на публични места,

фактът, че комунистите си възвръщат контрола над Хонконг, никак не им харесва.

— Ясно, продължавайте по-нататък — каза Таниша, докато бързо записваше всичко.

— През 1966 година в Хонконг избухват антиколониални бунтове срещу увеличаващите се такси за ферибота. Това, разбира се, е само повод и протестите са насочени срещу британското господство. Подкрепяните от комунистите профсъюзи искат да управляват колонията. Ето защо изборите са толкова важни. Но аз се отклоних от същността на въпроса — ухили се той. — И така, да се спрем на събитията днес. През 1984 година Маргарет Тачър подписва в Пекин съвместна китайско-британска декларация, която според мен е чиста глупост, защото мисля, че никога няма да бъде изпълнена. В споразумението се казва, че след като през юли 1997 година китайците поемат контрола над Хонконг, ще има „една страна, две системи“. Едната страна, разбира се, е Китай. Двете системи са свободна пазарна икономика за Хонконг и репресивна комунистическа диктатура за останалата част на червен Китай. Тези две противоположни идеологии не могат да съществуват рамо до рамо и дълбоко в себе си всеки го знае, затова всички са толкова нервни. Съединените щати и другите световни сили се опитват да повярват в тази безумна идея, защото не искат да ядосат Китай и да загубят онзи огромен пазар, нито Хонконг като банков и пристанищен център, свързващ Изтока и Запада. Освен това съвместната декларация постановява Китай да не променя капиталистическата система в Хонконг в продължение на петдесет години от датата на присъединяването.

Сега и Уилър се беше навел напред и слушаше внимателно.

— През юни 1989 година китайците плашат до смърт гражданите на Хонконг, когато се развихрят на площад „Тянанмън“. Убийствата са последвани от масово изтичане на мозъци. Богатите бизнесмени напускат Хонконг като ято гълъби, отлитащи след изстрел. Китайците не желаят Хонконг да бъде празна черупка сега, когато най-сетне е в ръцете им, затова се преструват, че ще изпълнят условията на декларацията и няма да променят нищо през следващите петдесет години, както са обещали. Пък и британците направиха нещо, което наистина ядоса китайците. Малък подарък на раздяла, така да се каже.

— Какво? — попита Таниша.

Викърс се ухили.

— Демокрацията. Можете ли да повярвате? В продължение на сто и петдесет години британците са управлявали Хонконг като монархия. Държали са се с гражданите като с крепостни селяни и роби. Забравете за британското поданство! Единствените изборни длъжностни лица, за които жителите на Хонконг можели да гласуват, са били градските съветници, отговарящи за амбулантните търговци, събирането на боклука и имената на улиците. Говоря сериозно! После, шест години преди да си оберат крушите, британците решават да проведат свободни избори за законодателен съвет. Представете ли си как са се вбесили комунистите в Пекин! Те никога не са имали намерение да спазват съвместната декларация. И сега, само осем години след убийствата на площад „Тянанмън“, те трябва да продължат и да се оправят с новото хонконгско демократично движение пред очите на целия свят. Ако сгазят лука в Хонконг, китайците ще изложат на риск статута си на най-облагодетелствана нация в търговията. Ето защо трябва да действат предпазливо. През декември назначиха Тун Чи Хуа, корабостроителен магнат от Шанхай, за пръв губернатор на Хонконг. Два часа след полунощ на 1 юли 1997 година изритаха избрания законодателен орган и го замениха със свои марионетки. На сутринта изпратиха две механизирани подразделения да охраняват региона. Сега Хонконг е специална автономна област на Китай. „Автономна“, и още как! Хонконг още е златната гъска, която произвежда четирийсет процента от китайския валутен обмен. Комунистите не могат да се държат с Хонконг твърде грубо. Двайсет и девет процента от жителите на колонията са избягали. Целият свят седи и чака, питайки се какво ще стане. През лятото на 1998 година трябва да се състоят първите демократични избори. Гражданите на Хонконг трябва свободно да гласуват за нов губернатор и законодателна власт. Комунистите в Пекин очевидно не желаят шайка прозападно ориентирани социалдемократи, но ако не проведат изборите, всички ще разберат, че не спазват съвместната декларация и банките, и бизнесмените, останали в Хонконг, ще избягат. Ето защо мисля, че може да се е случило нещо много лошо, пък и чувам разни предположения и слухове.

— Какви? — попита Таниша.

— Човек на име Уили Уо Лап Лин наскоро е посетил Пекин. Съобщиха го по Си Ен Ен. Никой не знае защо е ходил там, но аз имам своите подозрения.

— Кой е той? — попита детективката, като спря да пише и погледна Викърс.

— Уо Лап Лин е опасен мошеник. Непрекъснато се натъквам на името му. Засега играта му не ми е съвсем ясна, но мисля, че е замесен в големи далавери. Според непотвърден доклад той дори търгува на черно с руски ядрени бомби — опитва се да купи куфарчета с бомби, изчезнали от руските оръжейни складове. Каза ми го един таен агент на ЦРУ на име Картър Дехавиланд, който е надежден източник. Той е в Лос Анджелис, където сте вие. Дехавиланд смята, че Уили вече е сложил ръка на онези ядрени оръжия. Ако това не е достатъчно, за да ви уплаши до смърт, носят се също така слухове, че Уо Лап Лин е замесен и в широкомащабна контрабанда на наркотици и нелегална имиграция в Съединените щати. Някои ченгета от Хонконг, които познавам, мислят, че той е свързан по някакъв начин с триадата „Чин Ло“, една от най-могъщите престъпни организации в света. Бил съм адвокат на неколцина „Змийски глави“, които шушукаха по адрес на Уили. Няколко хонконгски детективи, които започнаха да го разследват, умряха от насилствена смърт. Никой обаче не може да го докаже. До голяма степен триадата е причина за процъфтяването на престъпността и на политическата корупция в Съединените щати. Затова защо Уили Уо Лап, уж бизнесмен от Хонконг, отива в Пекин да разговаря с важните клечки? Мисля, че го гласят за губернатор на Хонконг. Ако се окаже прав и такава сделка наистина е била сключена, и ако Уили е свързан с триадата „Чин Ло“, това означава, че Хонконг, третият по големина банков център в света, е продаден на престъпна организация с клонове из целия свят.

— И американското правителство ще допусне всичко това да се случи — отбеляза Уилър.

— Онези престъпници не са глупави. Уили има голямо влияние върху американското правителство. Той е в управителния съвет на Червения кръст. Всяка година дава милиони за благотворителна дейност в Хонконг и в Съединените щати. Устройват приеми в чест на този тип. Той вечеря с Клинтън в Белия дом, спи в спалнята на Линкълн и щедро финансира кампаниите на всички. И демократите, и

републиканците получават пари от него. Уили строи кухни за бедните и болници. Американците го обичат, защото е роден в Цзюлун, а не в комунистически Китай. Уо Лап е привърженик на свободната пазарна икономика и има стабилни връзки на Запад. Може и да сте забелязали, че американското правителство вижда само зеления цвят.

— Но вие не можете да докажете нищо от това — рече Таниша.

— Не. Но да предположим... — Викърс размаха разпечатката, която тя му беше донесла. — Да предположим, че подкупите в това писмо имат нещо общо с измамата на изборите в Хонконг през 1998 година. Тогава вероятно ще може да се докаже нещо.

17.

МЪЖЪТ С ХУБАВИТЕ ОБУВКИ

Грозното момиче изведе Фу Хай от ресторанта. Протегна ръка назад и го задърпа, за да не се изгубят сред тълпите на пазара. Той я последва послушно, загледал в очертаната на задника ѝ под плата на широкия панталон. От месеци не бе спал с жена. Запита се какво ли би изпитал, ако се люби с грозното момиче. Това му напомни, че баща ѝ е опасен престъпник и „Змийска глава“, който ще го закара в Америка. Само глупак би опитал да извърши такова безразсъдно нещо.

Грозното момиче го заведе в някакъв склад до Бисерната река. Зад металната сграда се виждаха стари китайски плоскодънни лодки и ръждясал товарен кораб, на който се качваха работници от провинцията. Момичето извади ключ от чорапа си и отвори вратата на склада.

Вътре беше влажно и миришеше на изгнили плодове и моторно масло. Стигнаха до задната част и грозното момиче отново сложи ръце на раменете му и го бутна да седне на дървената платформа. После се обърна и си тръгна.

Фу Хай седеше неподвижно и се чудеше какво ще стане по-нататък. Замисли се за онова, което се бе случило по пътя към Пекин. Най-много се изненада от промените, настъпили в Китай. Страната вече не беше спящ гигант, а се бе събудила. Навсякъде имаше нови сгради и пътища. Във всички източни провинции и градове нещата се променяха. В Китай вече имаше модерна архитектура, нов начин на живот и нови идеи. Дали не бе избрал неподходящ момент за бягство? Щеше ли да пропусне възможността, която събуждащият се великан щеше да предостави на народа си? Какво го очакваше в Америка?

Той бе чувал поразителни разкази за Америка, за имигранти, които бяха отишли там без пукнат грош и след няколко години се бяха сдобили с огромни къщи и няколко коли. Но как ставаше това? Ами ако не беше вярно? Вероятно бе направил грешка? Обаче Фу Хай знаеше, че Китай не го иска. Китай може и да се бе променил, но въпреки новото си лице не го бе посрещнал гостоприемно. Той нямаше

да бъде щастлив тук. Решимостта му да замине за Америка се засили. Мечтите му щяха да се сбъднат. Конфуций е казал: „Хубавото лекарство често е горчиво на вкус“. Фу Хай стисна зъби. Щеше да преглътне горчивото лекарство на промяната и да напусне завинаги родината си.

След три часа грозното момиче се върна. С нея дойде човек, който говореше мандарински. Мъжът беше висок и с хубави обувки.

— Ял ли си? — попита той, без да се представи.

— Да. А ти ял ли си? — отговори Фу Хай.

В Китай поради дългогодишния недостиг на храна традиционен поздрав бе станало да попиташ някого дали се е нахранил. Означаваше нещо като „Как си?“, „Благодаря, добре“. Китайците не досаждат на събеседника си с дълъг списък от оплаквания.

Мъжът с хубавите обувки му каза, че „Ездата на Змията“ ще започне с кораб по Бисерната река. Фу Хай щеше да пътува в ковчег до Хонконг. Китайската армия патрулираше по границата, пазейки Хонконг от имигрантите, които се опитваха да отидат там и да се възползват от „другата система“. Пекин строго забраняваше това, но Фу Хай трябваше да прекоси Новите територии, за да напусне Китай.

— Хонконг е на около шейсет и пет километра по течението на реката — каза мъжът с хубавите обувки. — Трябва да скочиш във водата, когато товарният кораб заобикаля канал „Ийст Лама“. Ще доплуваш до брега и ще отидеш в село Уа Фу. Там трябва да се изкатериш по клисурата, и да стигнеш до Уон Чук Хан, където ще видиш скални рисунки от епохата на неолита, които приличат на спирали. Те са най-малко на пет хиляди години. Чакай там и братовчедката на Тоу Клепоухия ще те намери.

През нощта мъжът с хубавите обувки заведе Фу Хай на пристанището при малък ръждясал товарен кораб, наречен „Велик мир“.

Фу Хай се качи на борда и мина покрай членовете на екипажа, които дори не го погледнаха. После влезе в тъмен трюм, където имаше дванайсет ковчези, направени от хубаво бяло дърво, предпочитания

материал за ковчези в Китай. Доставяха го от Лючжоу в автономната област Гуанси-Чжуан в Югоизточен Китай. Ковчезите приличаха на малки лодки с високи, заоблени краища. Фу Хай знаеше, че са скъпи, може би около десет хиляди американски долара. Мъжът с хубавите обувки отвори капака на най-отдалечения от тях и каза на Фу Хай да влезе вътре. Той с нежелание се подчини, опасявайки се, че престоят в ковчег носи нещастие.

— Ако се качат и претърсят кораба, войниците няма да отворят ковчег. Те се боят от смъртта — рече мъжът с хубавите обувки.

Фу Хай кимна. И той се страхуваше. Затвори очи и мъжът спусна капака.

Младият мъж прекара часове в горещия, влажен трюм. От време на време чуваше, че по металната стълба слизат хора или преместват тежки кашони, но не разбираше какво говорят. После мощният мотор на товарния кораб забръмча.

Скоро потеглиха по реката. Времето минаваше бавно за Фу Хай, жив труп в ковчег от бяло дърво. Той се запита дали войниците ще се качат на борда и дали наистина се боят от ковчезите, както бе казал мъжът с хубавите обувки. Знаеше, че хората са различни. Древната мъдрост казваше, че за различните очи цветята изглеждат различно. Надяваше се мъжът с хубавите обувки да се окаже прав.

След малко чу патрулния катер и сърцето му едва не спря. Моторът ръмжеше като разгневен звяр. Разнесоха се викове и Фу Хай отмести леко капака на ковчег, за да чува по-добре. В задушния, горещ ковчег нахлу влажен въздух. По металните стълби отекнаха стъпки. Някой слизаше долу. През пролуката на вдигнатия капак Фу Хай съзря войници в зелените униформи на Народоосвободителната армия. Той безшумно спусна капака. Сетне чу как войниците удрят с дулата на пушките си по някои от ковчезите, несъмнено оставяйки грозни, мазни резки в лакираното дърво. Накрая излязоха от трюма. Явно бързаха да избягат от царството на смъртта.

Катерът забръмча и потегли. Мъжът с хубавите обувки му бе казал, че след проверката ще бъде безопасно да излезе от ковчег. Фу Хай отмести капака и се измъкна навън. Целият беше облян в пот, а дрехите му бяха влажни и лепкави.

В трюма имаше малък отвор. И Фу Хай се приближи до него и погледна навън. Студеният речен вятър го блъсна в лицето. Той се

усмихна, като видя буйните, разпенени води на Бисерната река. В далечината се виждаха светлините на Хонконг.

Приближаваха се към канал „Ийст Лама“, когато мъжът с хубавите обувки слезе в трюма. Двамата се качиха на палубата на товарния кораб.

— Трябва да скочиш колкото можеш по-надалеч от кораба, за да не попаднеш в огромното витло — каза мъжът.

После му направи знак да скочи. Фу Хай не умееше да плува добре, но без да мисли, скочи колкото можа по-надалеч, падайки в опасна близост до задната част на товарния кораб. Усети силния водовъртеж от витлото и започна да ритя, за да се изтласка на повърхността. Главата му се показа над водата и той заплува към брега.

Бързото течение го понесе и той едва държеше главата си над водата. Колкото по-усилено плуваше, толкова по-далеч му се струваше брегът. Опари го медуза.

Започна да се паникьосва. Нямаше да успее. Животът му щеше да свърши тук, на километър и половина от Хонконг. Устата му се напълни с блудкава вода. Фу Хай я глътна, закашля се и се задави. Отчаяно размахваше ръце, опитвайки се да стигне до сушата, но течението го носеше надолу като тънка вейка след пороен дъжд. Изведнъж съзря оранжева метална шамандура, която бързо се носеше към него. Ако можеше да се хване за нея, щеше да живее. Течението стана по-силно. Шамандурата плаваше към Фу Хай. Той посегна към нея и се чу силно издрънчаване, когато металът се удари в главата му. Ръцете му се плъзнаха по хлъзгавата повърхност, а мидите, полепнали по нея, раздраха плътта му. Сетне напипа вдлъбнатина близо до основата и се задържа. От устата и от ръцете му потече кръв. Задави се. Течението го подмяташе към тъмната планинска част на остров Хонконг.

Полагайки свръхчовешки усилия, Фу Хай успя да задържи главата си над водата. Течението стремглаво го понесе напред. Беше на път да загуби съзнание, когато се блъсна във вълнолома, предпазващ брега от приливите. Фу Хай беше изтощен. Направи няколко опита да се изкатери по твърдите, покрити с водорасли гранитни скали, но всеки път се хлъзгаше и падаше във водата. Накрая, когато почти не му бяха останали сили, той направи един последен опит и прехвърли

половината си тяло на скалите. Започна да диша дълбоко, докато събере сили да изтегли и краката си от буйното течение. Сърцето му преливаше от радост. Беше успял.

Фу Хай най-сетне беше в Хонконг.

18.

ПЪТИЩАТА СЕ ПРЕСИЧАТ

В единайсет часа вечерта за Уилър и Таниша всичко придоби смисъл и яснота. Викърс им разказа за едно хонконгско ченге, което познаваше. Кралската полиция беше реорганизирана. Китайците бяха довели подкрепления от Пекин, но бяха запазили неколцина британци, за да има приемственост. Уилард предположи, че приятелят му може да им помогне. Използвайки кредитната карта на Уилър, те му се обадиха.

Той говореше с английски акцент и се казваше Джулиан Уинслоу. Обясни им, че от шест години се опитват да свържат Уили Уо Лап Лин с триадата „Чин Ло“, но Уили е много предпазлив и хитър. Двама информатори и двама детективи от Хонконг били убити заради слухове, че той е замесен с триадата. Никой друг не искал да говори за него.

Уилър и Таниша бяха запазили две стаи в „Риц Карлтън“ в центъра на Кливланд.

Таниша не бе отсядала в такъв луксозен хотел. Тя обиколи стаята, гледайки със страхопочитание старинните мебели. Докосна кристалните лампи и прокара пръсти по красивия хавлиен халат, на който с копирени конци бе избродирана емблемата на „Риц Карлтън“.

След час двамата се срещнаха долу, в бара. Тя пиеше газирана вода, а той — уиски. Таниша събу обувките си и тъкмо се чудеше какво да измисли, когато Уилър неочаквано изтърси:

— Хайде да отидем в Хонконг.

— Какво?

— Щом онова хонконгско ченге мисли, че Уили Уо Лап Лин е член на триадата, и Викърс смята, че Уили ще се кандидатира за губернатор, може би ще разберем какво става... Не вярвам, че Уо Лап ще предприеме политическа кампания, без да си е осигурил достатъчно пари. Ами ако успеем да организираме полицейска акция или нещо подобно?

— Това не е полувремето на мача между университета в Южна Калифорния и университета в Лос Анджелис. Поливаш ги с бира и бягаш, а те не могат да те стигнат.

— Това от полицейския компютър ли го научи? — попита той, изненадан, че Таниша знае тази история.

— Не... не е в компютъра.

— Тогава откъде знаеш?

— Ами бях там. Следвах криминология в университета в Лос Анджелис. И ти ме заля с бира.

— Беше страхотно изпълнение, нали? — ухили се той, сгрят от спомена.

— Голяма работа си — каза тя и двамата се засмяха.

Този инцидент, който преди петнайсет години я бе настроил срещу него, сега сякаш ги сближи.

— Обичах брат си, но в същото време го мразех — призна Уилър. — Нещо ми нашепва, че ако разбере защо е бил убит, може би... Знаем ли. Вероятно за пръв път за мен нещата са различни. Не знам дали в това има логика, но... така смятам.

Същата мисъл минаваше и през главата на Таниша.

Той неочаквано я погледна и всеки прочете мислите на другия.

— Аз ще платя за пътуването до Хонконг — продължи Уилър. — Да отидем и да помолим ченгетата там за помощ. Кой знае? Може да научим нещо. Какво ще ти струва, освен два дни от живота? Пък и ще видиш един от най-екзотичните градове в света.

Таниша седеше, гледаше го и се питаше защо идеята я привлича. Защо изобщо ѝ пукаше за Прескот Касиди, за Анджеला Уонг... или за Уилър с неговата хлапашка усмивка и дъх на уиски. Светът, от който тя идваше, беше мрачен и ужасяващ. Надеждата рядко ги спохождаше. Приятелите ѝ нямаха планове за бъдещето. Да доживеят до следващия ден беше най-голямата награда. Те бръмчаха като пчели, обзети от безцелна паника, застигнати от здрача, докато загинеха случайно или трагично или отидеха в затвора заради гнева и безпомощността си. Тя нямаше почти никакви приятели в махалата. Момчетата не ѝ вярваха, а момчетата бяха или мъртви, или зад решетките. Още по-лошо, Таниша не бе изпълнила обещанието си пред мъртвата си сестричка. С нищо не бе допринесла животът им да се подобри.

Говореше се, че всеки чернокож в Америка има по един роднина, който или е в затвора, или се занимава с наркотици, без значение какво е общественото му положение. Всички свършваха по един и същи начин, тласкани от обстоятелствата или от обич. Миговете, оставащи до смъртта, бяха ценни. Тогава защо да не обмисли това предложение?

Таниша погледна Уилър, който долови безпокойството ѝ и поне този път прояви здрав разум и не каза нищо. И той беше черна овца като нея. Беше се превърнал в същия проблем за хората в неговия клуб, както и тя за фризьорския салон на Задел. Наистина ли беше толкова лесно? Или ѝ се струваше така, защото когато я погледнеше, Уилър сякаш виждаше жена, при това не чернокожа? Таниша знаеше, че е опасно да повярва в тези неща. Подобни мисли винаги те обсебват и те пречупват. Но въпреки всичко тя мислеше за тях и ги отхвърляше. Познаваше се по-добре.

Най-важното беше демонът на вината, че е оцеляла, който я измъчваше. Таниша си припомни дните в детската градина. Как бе възможно онази група от някога сияещи лица да се окаже такъв развъдник на провалени очаквания? Всъщност вината ѝ се състоеше в това, че бе напуснала квартала, бе отишла другаде и се опитваше да бъде различна. Защото дълбоко в душата си тя мразеше Халката, онова малко момиче с тъмни бадемови очи, и искаше да бъде друга. Но не знаеше как.

Дали търсеше избавление, или бягство?

— Запази билети — каза Таниша на Уилър, после стана и излезе от бара, за да се обади на Верба, преди да е променила решението си.

— Съжалявам, капитане, знам, че е късно, но трябваше спешно да замина при роднините си в Кливланд — излъга тя. — В понеделник ще бъда на работа.

— Виж какво, Таниша, онези хора от Отдела за вътрешно разследване не се шегуват. Ще те разпънат на кръст. Поисках да видя доклада, но ми отказаха. Пазят всичко в тайна. Но гангстер на име Синия е казал, че предаваш информация.

И така, Синия бе заявил, че тя е предател. Та той изобщо не беше в старото ѝ обкръжение, нито се движеше с кварталната ѝ банда. Синия беше дребен гангстер от бандата „Шеметните шейсет години“.

Тази шайка и старите ѝ приятели често се караха за територии. Тя се срещаше с двама от главатарите на „Льохманите“, а Синия се опитваше да я свали. Той явно бе излъгал. Детективите от Отдела за вътрешно разследване не можеше да са толкова неадекватни, че да повярват на гангстер от противникова банда.

— Чуваш ли какво говоря? — прекъсна мислите ѝ Верба.

— Разбирам, капитане.

— Добре. Ще кажа на Отдела за вътрешно разследване десет часа в понеделник. Да бъдеш там. Иначе никой няма да те защити.

— Никой никога не го е правил — тъжно изрече тя.

Капитан Верба затвори. Таниша се запита дали не допуска ужасна грешка.

Фу Хай седеше на една скала в Уон Чук Хан под петхилядолетните рисунки от епохата на неолита, които вече не означаваха нищо, и чакаше. Падна мрак. Той заспа и се събуди едва сутринта.

Отвори очи и видя голяма черна *наджа*. Беше допъзляла до него, за да го разучи. Езикът ѝ се стрелкаше, а праисторическите очи блестяха, разкривайки злоба, трупана с векове. Фу Хай не помръдна. Беше ужасен. Знаеше, че качулатата кобра е една от най-отровните змии в света. Сърцето му едва не спря да бие, докато гледеше смъртоносното влечуго. Изведнъж змията се обърна и запълзя по скалата.

Фу Хай стана и пое дълбоко дъх. Помисли, че това вероятно е предзнаменование. Той „яздеше Змията“ и онази отровна кобра го бе пощадила, за да отиде в Америка.

В десет и нещо дойде братовчедката на Тоу Клепоухия. Тя беше висока, слаба и много красива. Беше облечена в старинно китайско кимоно с цепка, излязло отново на мода заедно с присъединяването на Хонконг.

— Ще те заведа на едно място, където ще отседнеш. Не е много хубаво, но там ще бъдеш в безопасност, докато приготвят документите ти. — Младата жена му даде малкия куфар, който носеше. — Облечи тези дрехи, за да не се различаваш от останалите.

Той се скри зад скалата и отвори куфарчето, откъдето извади син костюм. Не беше добре ушит и кройката не беше стилна, но това беше най-хубавата дреха, която бе обличал. Фу Хай измъкна и нова бяла риза и вратовръзка. Преоблече се и накрая взе чорапите и евтините нови обувки. Бяха два номера по-големи, но той пристегна връзките, сложи в куфара старите си дрехи от фабриката за коприна и се приближи до красивата жена.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря за тези прекрасни подаръци — каза той.

— Ще можеш — отговори тя.

Нещо в начина, по който младата жена произнесе това, го обърка, сякаш в думите ѝ се съдържаше някаква мрачна тайна. Сетне му даде клетъчен телефон. Фу Хай го погледна изумен.

— Не работи — обясни жената, — вътре няма механизъм, но го закачи за колана си, за да изглеждаш като всички в Хонконг.

После го поведе надолу по хълма. Взеха такси и младата жена каза на шофьора адрес в Новите територии в Цзюлун.

Минаха по странични улички, но Фу Хай бе изумен от великолепието на колонията. По широките булеварди се движеха ролс-ройси, фордове и мерцедеси. Хората бързаха по задачи. Със своите рикши, плоскодънни лодки, небостъргачи и неоновии реклами градът смесваше Изтока със Запада.

Влязоха в тунела под пристанището и излязоха от остров Хонконг. Красивото момиче мълчеше. Не поглеждаше Фу Хай и сякаш дори не забелязваше, че той се усмихва на новите си западняшки дрехи.

Накрая спряха на улица, която приличаше на стена от порутени сгради. Тя плати на шофьора, слезе от таксито и направи знак на Фу Хай да я последва. Странно, но пред неугледните сгради беше паркиран красив ролс-ройс.

— Това е Града на стените в Цзюлун — обясни момичето. — Гето е, но се контролира от нашата триада.

Той кимна и погледна луксозния автомобил. Не беше виждал отблизо такава хубава кола.

— Ролс-ройсът е на новия Шан Чу на триадата — каза тя, когато видя, че Фу Хай разглежда колата. — Името му е Хенри Лиу. Той е кльощав, много зъл... и куц. Викат му Лиу куция. Щом влезеш вътре, той ще ти каже какво да направиш, за да се отплатиш за пътуването. Трябва да се съ согласиш с всичко, което ти каже.

Двамата пресякоха улицата и Фу Хай забеляза, че вървят по стотици човешки зъби.

Момичето забеляза, че той ги гледа ужасен, и се усмихна.

— От нелицензираните стоматологични кабинети са — обясни тя. — Зъболекарите обичат да се хвалят с майсторството си.

Двамата стояха пред високите сгради, когато изведнъж над Града на стените прелетя огромен реактивен самолет на „Юнайтед Еърлайнс“. Беше спуснал колесника и бе готов да се приземи на международното летище в Хонконг, което се намираше два километра по-нататък. Фу Хай се стресна от звука и погледна реактивния самолет, който ревеше над главата му и хвърляше тъмна сянка над него. Той се зачуди дали сянката не е предзнаменование.

— Полет от Америка — усмихна се момичето.

Сетне влязоха в един от стоматологичните кабинети. Измъкнаха се през задната врата и се озоваха сред мрачните и усойни улички в Града на стените. Вонята от боклуците беше невъобразима. Момичето отвори някаква врата. Влязоха и тя се обърна към Фу Хай:

— Ти стой тук.

Той огледа мрачното помещение. На стената, над малкото златисточервено светилище на Буда, беше окачено осмоъгълно огледало.

— Пази от зли духове — обясни момичето. — Те не могат да гледат грозните си лица.

После тя се обърна и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Фу Хай се облегна на влажната стена и въздъхна с облекчение. Бе прекосил почти цял Китай, от Купола на гнева до Южнокитайско море. Щеше да направи всичко, което поискаха от него, за да спечели свободата си.

Младият мъж не знаеше, че се намира в гетото, където е роден Уили Уо Лап.

Не знаеше също така, че в огромния самолет, хвърлил сянка над него, седяха двама американци, които щяха да променят живота му

завинаги.

ВТОРА ЧАСТ
ГРАДЪТ НА ВЪРБИТЕ

19. ХОНКОНГ

Хотел „Пенинсюла“ се извисяваше на нос Ша Цуй като самотен император. Панорамните прозорци на последния етаж гледаха към пристанище „Виктория“. Каменният му гръб бе обърнат към бльсканицата и какофонията на Солзбъри Роуд.

В онзи вторник световноизвестният хотел, познат на гостите си само като „Пен“, беше почти пълен. Уилър обсъди това с учтивата жена на рецепцията и накрая нае Мандаринския апартамент с две спални в новата централна кула на двайсетия етаж, като използва картата си „Американ Експрес“. Даде повече пари, отколкото желаше да похарчи. Нямаха багаж и той каза на носача, че сам ще намери апартамента, после прекоси мраморния под на фойето и се приближи до ръждивочервеникавото старинно канапе, на което седеше Таниша. Когато ѝ съобщи, че ще спят в един апартамент, тя само го погледна.

— Няма стаи — нервно обясни той с консервативен британски акцент.

— Не забравяй, че съм обучена за ръкопашен бой — отговори Таниша.

Двамата минаха през фойето, украсено с масивни антики от времето на кралица Елизабет, намериха асансьор, качиха се и без да разговарят, поеха към двайсетия етаж.

Мандаринският апартамент беше великолепен. Намираше се на предпоследния етаж и от него се разкриваше изключителна гледка към пристанище „Виктория“. Вратите и вентилаторите на тавана даваха своя дан към колоритното му минало. Хотелът беше собственост на „Хонконг Шанхай Хотелс Лимитид“, една от най-големите компании на хонконгската стокова борса. „Пен“ имаше богато историческо минало и през 1943 година бе служил за щаб на японските окупационни сили. Наскоро беше ремонтиран, за да се подчертае неокласическата му архитектура. Прозорците гледаха на юг, към залива на остров Хонконг. Таниша се приближи до армираното стъкло на прозореца. Гледката я изуми.

Разноцветните плоскодънни лодки в залива изглеждаха неподвижни. От Южнокитайско море се носеха тежки облаци с цвят на овесена каша. Високо над пристанището се издигаха наблюдателната кула и връх Виктория. На запад се виждаха бреговете на Макао и доковете за товарни кораби. Лодки таксита пореха водите на залива и оставяха пенливи дири. Уилър смяташе, че това е най-хубавата гледка на света. Спомни си колко бе изумен, когато за пръв път дойде тук с майка си и брат си.

Тогава беше на дванайсет, а Прескот — на десет. Баща им имаше работа в Сидни, Австралия, и трябваше да отиде при тях, но възникна някакъв друг ангажимент и не успя да дойде в Хонконг. Макар и едва дванайсетгодишен, Уилър не можеше да прецени дали да се ядоса, че вечно навъсеният му баща няма да се присъедини към тях, или да се радва, че няма да бъде обект на непрекъснатите му критики. Баща му никога не беше доволен от него. В същия този хотел, когато майка му съобщи, че Уилър Старши няма да дойде, момчето реши да престане да се състезава с брат си за бащината обич. През нощта наводни банята. Водата стигна два етажа по-надолу. И тогава Шегаджията се появи за пръв път.

Майка им ги заведе да разгледат забележителностите на града. Бяха отседнали в президентския апартамент, намиращ се на по-горния етаж. Уилър и Прескот седяха до прозореца и гледаха пъстроцветните плоскодънни лодки. Уилър беше изумен от това място — безсмъртното, пулсиращо сърце на Хонконг. Сега колонията беше в ръцете на китайските комунисти, но, изглежда, малко неща се бяха променили.

След миг Таниша се обърна към него и го погледна.

— Боже мой — промълви тя.

— Поразително, нали?

През целия път от летището, докато пътуваха по Саут Чатам Роуд, през пренаселените покрайнини на Цзюлун, към полуостров Цим Ша Цуй, Таниша не каза нищо. Само гледаше улиците, изпълнени с хора, и ярките неоновы светлини. Сега, изглежда, най-сетне бе възприела всичко това.

— Толкова е красиво — каза. — И толкова различно от онова, което очаквах.

Беше ѝ трудно да си представи, че това невероятно място е на една и съща планета с грозните, надраскани четвъртити блокове в Южния централен район — родния ѝ квартал. Докато тя и приятелите ѝ проливаха кръв, за да опазят онези пусти улични ъгли, цялата тази екзотична красота се намираше на половин свят разстояние, непозната за всички тях. Сега смъртта на сестра ѝ изглеждаше още по-трагична и безсмислена. Защо бяха загинали всички онези млади хора? Какво ги караше да обичат онова грозно и опасно място?

— Ние сме затворници на своето обкръжение — изрече Уилър, прочел мислите ѝ като психоаналитик.

Тя се изненада.

— Как разбра, че мисля за тези неща?

— Защото и аз си помислих същото, когато за пръв път дойдох тук.

— Как е възможно някой да бъде затворник в Бевърли Хилс?

— Човек може да бъде затворник навсякъде, Таниша. Ние сами издигаме затворите си. Те са в съзнанието ни. Не е необходимо да си от Южния централен район, за да си пленник.

— Може би — отвърна тя, но знаеше, че не говорят за едно и също.

Вечерта се обади на детектив Джулиан Уинслоу.

— Защо не дойдете утре сутринта в полицейското управление? Бих ви поканил на вечеря още днес, но за съжаление съм зает. Свирия на гайда в стария Шотландски полк. Навремето носехме карирани поли и ками. Марширувахме на паради и така нататък. Комунистите разформироваха полка, но още се събираме веднъж седмично... Свирим, спомняме си миналите дни, после отиваме в някоя кръчма. Мисля, че трябва да повикам и Джони Куонг да ни помогне. Той е честно ченге и притежава качества, необходими в новите условия. Искате ли да се срещнем в десет сутринта?

— Ще бъдем там — отговори Уилър.

— Знаете ли къде е? Адресът е Харкорт Роуд 2600 в Уан Чай. Всеки шофьор го знае. Само че вече не го наричаме Хонконгско кралско главно управление на полицията, а проклетата Народна милиция. Мога да ви кажа, че комунистическите копелета са много

безлични. Ще кажа имената ви на пазача. Накарайте го да ми се обади, когато дойдете — инструктира ги той и затвори.

Таниша и Уилър вечеряха във „Феликс“, ресторанта на последния етаж в „Пен“, който бе проектиран от световноизвестния дизайнер Филип Старк. Тъй като беше делничен ден, настаниха ги на маса до прозореца. Върху ленените покривки блестяха порцеланови съдове „Уеджууд“ и сребърни прибори. Ламперията беше от тъмен махагон, а от тавана като огромни кристални гъби висяха полилеи. Уилър си поръча черен гъши дроб с трюфели и специалитета на заведението — телешко рагу с картофи, моркови и лук. Младата жена сбърчи нос, докато избираше и накрая си поръча кюфте, залято с жълто сирене.

— Защо си станала ченге? — неочаквано попита той, откъсвайки я от мислите за храната и луксозната обстановка и връщайки я към мрачното детство.

— Искаш да кажеш, вместо да стана бандит? — рече тя, ловко отбягвайки въпроса, защото не искаше да говори за Кенета... Сестра ѝ с широката усмивка и гъстите сплетени коси, Кенета с грозната кървяща дупка в гърдите.

— Не ме харесваш, нали? — добави Уилър. — Обикновено още със запознанството преодолявам това отношение на жените.

Таниша дълго го гледа, без да е сигурна какво точно изпитва към него. Разбира се, беше вярно, че от пръв поглед го намрази, но това не беше справедливо и тя се помъчи да бъде безпристрастна. Бе започнала да го уважава. За богат и разглезен човек той притежаваше някои необикновени качества. Беше безпощадно откровен... Таниша бе научила, че малко самозаблуда, приложена внимателно върху социални или физически рани, поражда емоционален кръвоизлив. Уилър беше и смел. Той бе проявил хладнокръвие, когато бе заварил тримата гангстери в къщата на брат си. Тя се запита какво точно изпитва към него.

— Ами не сме съвместими — каза Таниша.

— Странен начин на изразяване.

Той се почувства неловко. Не можеше да установи контакт.

— Защо имам чувството, че ме съдиш? — попита я.

— Не те съдя. Просто твърде много неща ни разделят — продължи тя. — Макар да сме връстници и няколко километра да делят

местата, където сме родени, между нас стои цяла вселена.

— Какво ни прави толкова различни? — предизвика я той. — Хората са еднакви.

— Не и за твоя дядо от Конфедералната армия. За него хората са били собственост.

— Глупости! Искаш да отговарям за постъпките му? Та аз дори не го познавам. Дядо ми е починал седемдесет години преди да се родя. Той е само име от учебника по история.

— Всичко е наред, Уилър. Успокой се. И двамата знаем, че не би си сменил кожата с моята. Не се ядосвам, но е факт. Не можеш да го промениш. Това все още е главното, което ни характеризира.

Те отново се умълчаха. Слънцето залязваше, озарявайки сивите буреносни облаци. Въпреки нежеланието си Таниша се опита да му обясни чувствата си към него. Много се надяваше думите ѝ да не прозвучат като хленчене.

— Докато ти си ходел в престижни училища или там, където гувернантката те е водела, аз бях на улиците. Приятелите ми започнаха да умират в ръцете ми още в първи клас. Присъединих се към кварталната банда, когато бях на седем години. В шести клас повечето ми приятели вече се дрогираха и в гимназията вече бяха наркомани.

Уилър внимателно я слушаше.

— Мнозина умряха от свръхдоза. Първата ми сексуална връзка беше с Боби Хюс, дребен гангстер. Когато се запознахме, властите вече го издирваха. Бяхме едва тринайсетгодишни, когато забременях от него. Той беше арестуван няколко пъти за продажба на крек и хероин. Не можеше да си позволи още един провал, защото щяха да го хвърлят в пандиза. Стана безразсъден, докато продаваше дрога, за да имаме пари за бебето, което щеше да се роди. Отдел „Наркотици“ го подгони. Той хукна да бяга, за да не го арестуват, и две от патрулиращите ченгета го очистиха. Беше Хелюин. Месец след това аз направих спонтанен аборт. По онова време за пръв път трябваше да се явя в Отдела за малолетни престъпници. Инспекторът беше някакъв тъпанар, дръвник на име Бойд Джийтър, който искаше да се срещаме. Каза ми, че мога да пропусна няколко беседи, ако му бутна. Съвсем не се шегуваше. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да ми се нахвърли. Толкова се страхувах от него, че носех пистолет в чантата си, когато отивах на разговори. Ако се бе опитал да ми направи нещо,

щях да го пречукам. После сестричката ми загина в улична престрелка и повечето ми приятели отидоха зад решетките. Такова беше детството ми, Уилър. Мъртви бебета. Приятели, затворени в пандиза или в ковчези. И най-странното е, че всичко това ми се струваше напълно нормално. Затова не ми говори за затвора си в Бевърли Хилс. Не искам да слушам. — Гневът в гласа ѝ отравяше атмосферата като евтин парфюм. Таниша се запита какво в него я ядоса толкова много. — Съжалявам. Не исках да се нахвърлям върху тебе. Ти не си виновен.

Отново нямаше какво да си кажат. Сервитьорите отнесоха чиниите. Таниша продължи да разказва, но вече по-спокойно.

— Майка ми почина и аз отидох да избира ковчег. Погледнах през прозореца и видях джип, пълен с младежи, да спира на паркинга. Никой от тях не беше достатъчно възрастен, за да има шофьорска книжка. Бях разстроена от смъртта на майка си и реших да забравя за това. След няколко минути момчетата влязоха в стаята при мен. Те се хвалеха и се перчеха, килнали назад шапките си. Помислих, че избират ковчег за мъртъв приятел. После чух единият да казва: „Хей, Куче, онзи сандък е точно за теб“. Беше ми необходима минута, за да осъзная, че момчетата бяха дошли да избират ковчези за себе си. Толкова малко вярвах в бъдещето си, че едва петнайсетгодишни, бяха дошли с парите, спечелени от продажбата на наркотици, да платят собствените си погребения. И имаха право. Такива бяха всички момчета в квартала. И нищо не можеше да се направи... След като сестра ми умря, аз се заклях да се опитам да им помогна. Искаш да знаеш защо съм станала ченге. Смятах да се опитам да намаля убийствата, но това беше безсмислена цел. Самата система не го желае — от политиците либерали с техните заробващи хората социални помощи, до консерваторите, които не искат да забранят оръжията. Пък и ние не им помагаме. Децата израстват с такова силно неуважение едно към друго, че преждевременната им смърт е неизбежна. Не съм в състояние да променя нещо. И сега съм тук с теб, в другия край на света. Чувствам се като предател към себе си и към тях. Мисля, че само бягам от неуспехите си... Не съдя теб, а себе си. Не харесвам онова, което виждам. Смятам, че трябва да се прибера вкъщи.

Двамата седяха в сгъстяващия се мрак в огромния ресторант, докато слънцето най-сетне залезе. Някой запали полилеите и нагласи

осветлението така, че порцелановите съдове заблестяха в златисто. Уилър подписа чека за сметката и погледна Таниша.

— Съжалявам — каза. — Ти имаш право. Проблемите ми са нищожни в сравнение с твоите. Но ти поне имаш някаква цел. Моето проклетие е, че винаги съм имал всичко. Струваше ми се, че нищо не си заслужава усилията. Нямах причина да живея, затова играех голф, свалях жените и се напивах. Щях да съм много по-добре някъде другаде.

Тя кимна учтиво, макар че не го разбираше. Той имаше пари и въпреки че парите не можеха да купят щастие, поне можеха да осигурят промяна. Какви ги говореше, за бога? Ако Таниша имаше пари, семейството ѝ нямаше да живее в Южния централен район. Сестра ѝ щеше да е жива. Таниша нямаше да живее с мисълта за двамата гангстери, които уби в задната стая на супермаркета. Нямаше да се буди нощем и още да вижда изненадата в очите им, докато слагаше край на безсмисленото им съществуване. Парите можеха да променят всичко това. Социалната пропаст между нея и Уилър беше непреодолима. Сякаш живееха в различни векове. Единствените общи неща помежду им бяха възрастта и фактът, че са от Лос Анджелис. Вината не беше негова. Нито той, нито тя бяха имали избор.

— Не си отивай вкъщи, Таниша — неочаквано промълви Уилър. — Това е моят пръв опит да направя нещо сериозно. Първото нещо, което искам достатъчно силно, за да зарежа всичко. Трябва да разбере защо са убили Прескот. Не знам какви въпроси да задавам. Без теб ще объркам нещата и ще се проваля.

20. ЖАНДАРМИ

Сутринта Таниша и Уилър закусиха в кафенето на „Пен“ и пазаруваха един час в подземния търговски център до хотела. Тя си избра бял панталон и копринена блуза, произведена в Китай. Той си купи джинси, черно поло и маратонки. После се отбиха на щанда за козметика. Сложиха старите си дрехи в брезентовата чанта, която взеха от магазина за кожени изделия, където продаваха всичко от чанти от лама до куфари от носорог, направени в комунистически Китай. Търговският център заемаше четири етажа и в девет сутринта вече гъмжеше от клиенти. Сетне взеха такси до посочения им от Джулиан адрес и застанаха за миг пред сградата на Народната милиция.

— Прилича на затвор — недоверчиво отбеляза Уилър.

Седеметажната постройка от сиви тухли беше изключително грозна и неприветлива. Имаше множество прозорчета, повечето от тях с решетки. Дворът отпред беше опасан с висока тухлена стена с дълги стоманени шипове отгоре, извити навътре като пръсти на скелет.

Двамата минаха през портите от ковано желязо и изкачиха стръмните стъпала. Отвътре сградата също беше неприветлива.

— Странно място — нервно се ухили Уилър, когато влязоха във фойето.

На олющената сива стена имаше тясна лавица с трофеи по стрелба, спечелени от най-добрите ченгета в Хонконг, а над нея — гравирани плакети за отлична стрелба и полицейска служба. С изключение на тази украса фойето представляваше голям сив правоъгълник с висок таван, вентилатори и жълт линолеум на пода. Като всички полицейски участъци в света, помещението миришеше на мухъл и на дезинфекционни препарати. Макар да беше десет сутринта, там нямаше почти никого. Уилър и Таниша се приближиха до бюрото и се усмигнаха на младия сержант зад него. Той беше облечен в чиста маслинозелена униформа, препасана с войнишки колан с кобур. Значката му беше съвсем нова и блестеше. Полицейските значки бяха сменени след присъединяването на колонията към Китай на 1 юли

1997 година. Старите бяха релефни и изобразяваха търговска плоскодънна лодка на фона на хонконгските небостъргачи. Новите бяха с баухиния^[1], китайския символ на Специалната автономна област, както сега наричаха Хонконг.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита на културен английски сержантът.

— Дошли сме да се срещнем с инспектор Джулиан Уинслоу и Джони Куонг. Аз съм Уилър Касиди, а това е Таниша Уилямс, детектив от полицията в Лос Анджелис.

Таниша отвори чантата, извади полицейската си значка и я сложи на бюрото. Жандармът я взе и я разгледа внимателно, като се намръщи, после ѝ я върна и вдигна слушалката на телефона. Изрече тихо нещо на китайски, после затвори.

— Ще отворя вратата. Третата вдясно. Качете се с асансьора на шестия етаж. Той ще ви чака там.

Английският му беше съвършен, но в тона му нямаше и следа от сърдечност.

— Благодаря. Много сте любезен — студено отвърна Таниша.

Двамата с Уилър се приближиха до посочената врата. Сержантът натисна копчето на електронната ключалка и те влязоха в друг сив коридор с жълт линолеум и флуоресцентно осветление. Стигнаха до асансьора и се качиха на шестия етаж.

— Приятен тип — подхвърли Уилър.

— По-точно задник — поправи го тя.

Вратите се отвориха и двамата застанаха пред човек, който приличаше на медицинска топка в кариран панталон. Беше нисък, весел, дебел и плешив и имаше мустаци, които почти закриваха кръглото му лице. Носеше риза на райета, шарена вратовръзка и черни тиранти. Усмихна им се и оголи пожълтелите си от тютюна зъби.

— Аз съм Джулиан Уинслоу. Добре дошли в сградата на Народната милиция — каза и протегна ръка. Ръкостискането му беше твърдо, топло и напрегнато. После се ухили на Таниша. — А вие трябва да сте колегата от полицията в Лос Анджелис.

— Точно така — усмихна се тя. Беше трудно да не го харесаш веднага. Джулиан беше весел и дружелюбен.

— Добре. Е, тогава да вървим. Тази сутрин Джони беше в съда. Свидетелства срещу някакъв проклет пласьор на хероин. Сега, когато

сме част от Китай, се навъдиха много повече... Само да си взема сакото.

Последваха го по друг тесен коридор и стигнаха до малък кабинет с две бюра и четири стола. Джулиан грабна вълненото си сако, което беше праметнато на единия стол.

— Тук малко прилича на затвор. Наскоро дойдоха попълнения от Пекин, затова стана тесничко. Ще се срещнем с Джони Куонг в Музея на полицията на Кумби Роуд. Там няма прозорци и тесните стаички са пълни с ужасни криминални реликви. В музея е изложена една от най-странните снимки, които сте виждали. Любимата ми е преди и след масовата екзекуция през 1880 година... Всички онези пирати на колене в двора на съда. А до нея има снимка на проклетите страхливци, които още са на колене, но главите им са на земята пред тях. Снимката е била публикувана още тогава във вестник „Корона“ за назидание на престъпниците. Кралицата не се е шегувала, а? — ухили се той.

Тримата излязоха от малкия кабинет и тръгнаха към служебния асансьор в задната част на сградата. Всички кабинети, покрай които минаха, бяха малки като този на Джулиан и претърпкани с ченгета, повечето китайци.

— Трябва да разберем колкото е възможно повече за Уо Лап Лин — каза Уилър, докато чакаха асансьора.

— Не тук, приятел. В тази купчина от тухли има повече шпиони, отколкото в турското посолство. Нека да изчакаме, докато се срещнем с Джони. При това няма да повтаряме историята два пъти.

Асансьорът дойде. Беше стар и очукан „Отис“ за осем човека, произведен в Америка. Тресеше се и дрънчеше, но ги стовари на първия етаж. Тримата се качиха в необозначената кола на Джулиан, английски „Форд“ с две врати. Той извади пистолета и кобура си от жабката и ги сложи на колана си.

— Новото въоръжение на Народната милиция... Руски боклук. По-рано имах страхотна деветмилиметрова берета. Новият китайски старши офицер раздаде на всички тези железни за еднократна употреба. Проклети 7.65-милиметрови автоматични пистолети. Трещят като китайска шевна машина. Изхвърлят гилзата назад, обратно към теб. Могат да ти извадят окото, ако не внимаваш.

Джулиан включи на скорост и фордът потегли.

Изминаха мълчаливо краткото разстояние до музея в Уан Чи и спряха пред малка жилищна сграда, оградена от парк. На паркинга имаше още една кола. Джулиан слезе, кимна към нея и рече:

— На Джони е. Трябва да знаете нещо за Джони Куонг — добави, като заключи вратите и погледна към спътниците си. — Преди няколко години той работеше в Независимата комисия за борба с корупцията. Опитваха се да прочистят полицейското управление от служители, членове на триадата. Джони си бе създал добри връзки и беше по дирите на най-могъщия Шан Чу, върховния водач на триадата „14К“. Онзи престъпник научи, че Джони го разследва и запали жилищния му блок. Цялата сграда изгоря. Горкият Джони пострада лошо. Когато го закараха изпаднал в безсъзнание в спешното отделение, той беше обгорял като въглен и никой не го позна, затова полицейската застраховка не му плати нищо. Никой не желаше да даде пари за присаждане на кожа на някакъв непознат китаец. Преместиха го в благотворителното болнично отделение. Той беше в кома почти две седмици. След като сравнихме зъбите, най-после успях да го измъкна оттам. Платих за самостоятелна стая в частна клиника, но дотогава бе станало твърде късно за присаждане на кожа, затова горкият изглежда така, сякаш са го влачили през жив плет.

— Няма да зяпаме, ако имаш предвид това — каза Таниша.

Те тръгнаха по пътеката към музея.

— Под белезите бие сърцето на страхотно ченге — продължи Джулиан. — Той е героят на отдела. Награден е с Кръста на крал Джордж и с Ордена на Британската империя за изключителна смелост. Назначиха го в специалната група за разследвания на тежки престъпления. Само най-добрите отиват там. Но Джони още се занимава с уличните банди в Чан Чоу. Това е всичко.

Тримата минаха покрай парка, изкачиха стръмните стъпала и влязоха в сградата без прозорци.

Музеят на полицията наистина беше безлюден, а стените — отрупани със стари снимки. На дървения под имаше стъклени витрини с експонати. Намериха Джони Куонг в стаята с наркотиците. Беше се навел над една от витрините и разглеждаше старинна лула за опиум с красива дърворезба, безценно произведение на изкуството. Чертите на

лицето му бяха напълно заличени от изгарянето. Носът липсваше, а устните бяха набръчкани, жълти и тънки като черти. Остатъците от ушите му стърчаха от двете страни на плешивата му глава. Той им се усмихна и вдигна осакатената си ръка, на която бяха останали само два пръста. Другите бяха принесени в жертва на огъня. Джулиан ги запозна и Уилър и Таниша се ръкуваха с него.

— Аз съм Джони — каза той със същия културен английски акцент, който беше характерен за образованите хора в колонията. — Това място винаги ме е изумявало. Тази лула е отнела живота на безброй хора, а е толкова красива. Погледнете надписа: „Чистият въздух освежава ума, а вечерният вятър доставя наслада на обонянието“. Много ми харесва. Съблазнителните неща в живота винаги са красиви — змиите, белите тигри и дори някои жени. Мъката на полицая.

— Благодаря, че ни помагате — рече Уилър.

Джони се приближи до прага и погледна дали някой не се опитва да влезе в музея.

— Джулиан ми каза, че се интересувате от Уо Лап Лин — усмихна се той.

— Да — отвърна Таниша. — Мислим, че може би е замесен в убийството на брата на господин Касиди и на секретарката му Анджи Уонг.

Джони стоеше пред тях с неразгадаемо изражение. Накрая кимна и рече:

— Уили Уо Лап Лин е коварен. Не е лесна плячка. Какво ще кажеш, Джулиан?

Детективът кимна.

— С Джони се опитахме да го настъпим по опашката, но получихме жесток ритник. Загубихме две ченгета.

— Сигурно имате дебело досие за него — предположи Уилър.

— Уили е роден в Цзюлун, в Града на стените — каза Джони. — Като малък е бил просяк и е изпълнявал поръчки на най-голямата криминална организация в света. В Града на стените няма закони. Това се дължи на неясното и зле оформено споразумение между Британия и Китай, според което собствеността на града е спорна.

— Знаем това — рече Уилър, — но мислим, че е вероятно Уили Уо Лап Лин да е сключил тайно споразумение с комунистите в Пекин.

Сделка да се кандидатира за губернатор на колонията на изборите в средата на 1998 година. Смятаме, че сделката може да е свързана с незаконни подкупи на политици в Съединените щати и с убийствата на брат ми и на секретарката му.

— Хонконг е център на дезинформацията. Слуховете са като бездомни сираци, които търсят подслон. Приспособяват се към всякакви обещаващи нещо обстоятелства. Както Джулиан каза, няколко пъти се опитахме да предприемем действия срещу него. Дори задържахме негови доверени помощници и се опитахме да изтръгнем информация от тях, но те бяха толкова уплашени, че никой не пророни дума. Все закъснявахме с ден-два за операциите на Уили. Например отиваме в затвора и виждаме нашия информатор обесен в килията му. Трудна работа. Онези мръсници предпочитат да умрат, отколкото да предадат Уо Лап Лин.

— Ами ако съществува документ, описващ условията на сделката с Пекин? — попита Уилър. — Няма ли това да бъде неопровержимо доказателство, ако го намерим и оповестим? Няма ли да попречи на избирането му за губернатор на Хонконг?

— По всяка вероятност — отговори Джулиан. — Ако е сключил сделка с комунистите в Пекин, Уили сигурно би документирал това. Той не вярва на никого.

— Къде мислиш, че може да го е скрил? Казаха ни, че не вярвал на трезорите в банките — рече Таниша.

— Най-вероятно в централата на триадата — отговори той и погледна Джони Куонг за потвърждение.

— Къде се намира тази централа? — настоя Уилър.

— Това е стар будистки храм — обясни Джулиан, — който вече не се използва за религиозни цели. Но ще бъде невъзможно да влезем там, без да ни забележат.

— Храмът на триадата „Чин Ло“ се намира в огромен парк — добави Джони. — Казаха ми, че по това време на годината, когато вишните цъфтят, бил много красив.

— И вие дори не сте го виждали? — учуди се детективката. — Не можете ли да вземете заповед за обиск и да го претърсите?

— Хонконг не е като градовете на Запад. Тук човек с голямо политическо влияние може да предотврати това.

— В храма ли живее Уили? — попита Уилър.

— Не — отговори Джулиан. — Той има апартамент в Хонконг, но никога не би държал там нещо ценно. Би потърсил сигурността на сейфа в триадата.

— Трябва да има начин да влезем там — рече Таниша. — Няма нищо невъзможно.

— Може и да не е невъзможно, но е малко вероятно — отбеляза Джулиан. — Повярвайте, много сме мислили по въпроса, но решихме, че само ще си навлечем белята, ако опитаме.

— Защо? — попита Уилър.

— Храмът е в парка, заобиколен от всички страни от Града на стените в Цзюлун — обясни Джони. — Всъщност този град е крепост от корупция и злини, която пази централата на „Чин Ло“. За Града на стените няма географски карти. Това е мрачно и опасно място. Уличките, които го пресичат, са окървавени и коварни. Крадци и убийци ще ви очистят заради обувките или още по-лошо, че сте западняци или ченгета. Градът е като лабиринт. Само местните жители могат да се оправят в онази смрадлива, тъмна дупка и да намерят храма.

— А по въздуха? — попита Таниша.

— Чуват ли хеликоптер, ще избягат и ще се скрият заедно с всичко ценно. Уили има авангарди от бойните секции на триадата, които с мощни оръжия стоят на стража по покривите. Те обичат смъртта и не се страхуват от никого. Повярвайте, единственият път за храма е през Града на стените, а без карта няма да стигнете доникъде. Дори да имате карта, рискът е огромен.

Четиримата се умълчаха.

— А картата на Куинси Лий? — попита Джулиан.

— Така и не можахме да докажем, че съществува. Куинси вероятно е излъгал, за да спаси кожата си.

— Кой е Куинси? — попита Уилър.

— Лий Шу Лин, известен като Куинси, е израснал в онова гето — отговори Джулиан. — Бил е пласъор на дрога и момче за всичко за триадата. Арестувахме го за притежаване на наркотици, когато беше едва петнайсетгодишен. Той се паникьоса и изплю камъчето. Убедихме го да нарисова карта на Града на стените в замяна на закрила и по-малка присъда, но се самоуби в затвора, преди да я довърши.

— Изглежда тук много хора се самоубиват в затвора — отбеляза Таниша. — Не им ли взимате коланите и връзките на обувките?

— Намират начини. Затворът не е място, където можеш да проявиш смелост. Предпочитат да умрат, отколкото да се изправят пред правосъдието на триадата — каза Джони. — Ако картата на Куинси не е вярна, дори да отидем там с цяла армия ченгета, ще ни избият един по един, докато се мотаем като слепци.

— А Джаки Пулинджър? — попита Джулиан. — Може би трябва да ѝ покажем картата и тя да я провери и довърши.

Джони се усмихна и сви рамене.

— Много неща се промениха, откакто бяхме партньори. Преди година отидох да я видя в болницата. Тя е на деветдесет и пет години и е напълно изкукала. Не мога да се доверя на онази карта и никой не казва нищо. Носи се слух, че Хенри Лиу е новият Шан Чу на „Чин Ло“. Уили се е оттеглил, вероятно за да се дистанцира от триадата преди изборите. Лиу Куция е още по-жесток от Уили. Ще убие всеки, който дори си помисли да говори.

— Бих искала да видя картата на Куинси — рече Таниша, — ако още е у вас. И да се опитам да поговоря с Джаки Пулинджър. Ако вземем картата, не можем ли да организираме полицейска акция и да претърсим храма?

— Ако някой може да уреди този въпрос, това е Джони — гордо заяви Джулиан. — Той има достатъчно влияние.

— Ще бъда много благодарна за сътрудничеството — добави тя.

— Мога да направя фотокопие на картата — каза Джони — и можете да разговаряте с госпожица Пулинджър. Тя е единственият бял човек, който е живял в Града на стените. Казват, че Джаки Пулинджър е дала на Уо Лап Лин името Уили и го е научила на английски. Когато той стана водач на триадата и започна да продава наркотици на децата, тя се закле да го спипа. Но сега е в болница и не е с всичкия си. И вие ще се побъркате, ако слушате всичко, което казва тази луда жена.

— Бихме искали да опитаме — каза Уилър.

Джони и Джулиан се спогледаха.

— По-добре се откажете от тази работа и се върнете в Америка — тъжно каза Джони. — Но щом искате да опитате, предполагам, че можем да го направим. Ще преснимам картата и довечера ще се

срещнем в „Черния лебед“. А сега трябва да се връщам в съда. Ще се видим в осем.

Той излезе от музея.

— Ако имате малко свободно време, искам да ви покажа нещо — рече Джулиан и ги заведе в залата с триадите. Разгледа снимките на стената и намери онази, която търсеше. Сетне посочи фотография на опожарен апартамент. До нея имаше друга, на човек, обгорял до неузнаваемост, легнал на болнична носилка.

— Това е Джони Куонг веднага след пожара. Снимката беше публикувана в хонконгски вестник два дни след инцидента и аз го познах по пръстена на дясната ръка. Цяла седмица го търсих. Бяха го прибрали в адвентистката болница в Хонконг като човек с неустановена самоличност.

Уилър се вгледа по-отблизо в снимката. Стори му се, че забележа нещо.

— Какво е това? — попита той. — На челото му сякаш е написано „1414“.

Също като на челото на Анджи Уонг.

— Западняците често мислят така. Прилича на две по четиринайсет, но не е.

— Какво е тогава? — попита Таниша, като се наведе да разгледа по-подробно снимката, направена преди три години на обгорялото лице на Джони Куонг.

— Написано е на стар китайски диалект, обявен за остарял от комунистите. Но много селяни от Града на стените още пишат и говорят на него.

— Какво означава? — попита Уилър.

— Обещание и едновременно проклятие. Означава „Нечия смърт, сигурна смърт“.

[1] Пеперудоцветно тропическо растение, кръстено на Жан и Гаспар Баухин, швейцарски ботаници. — Б.пр. ↑

21. МОСТ ОТ ОБЛАЦИ

Беше един часът на обяд, когато Уилър и Таниша най-сетне пристигнаха в болница „Света Мария“ за възрастни и недъгави хора в Новите територии. Болницата се помещаваше в малка едноетажна сграда с няколко крила, пристроени от двете страни. Боядисана в бяло и кацнала в средата на тучна зелена ливада, постройката изглеждаше много живописна.

Паркираха наетия мерцедес на алеята за коли и влязоха вътре.

На рецепцията седеше възрастна китайка в монашеско облекло, която усърдно обработваше купчина документи. Тя вдигна глава и се усмихна, когато двамата се приближиха към нея.

— Търсим Джаки Пулинджър — каза Уилър.

— О, вие сте адвокатите — рече монахинята. — Очакваме ви. Пригответе сметката. Племенникът ѝ е тук. Прибира вещите ѝ.

— Какво? — разтревожена попита Таниша. — Прибира вещите ѝ?

— Да — тихо отговори монахинята. — Защото, както знаете, госпожица Пулинджър ни напусна. Господ да даде покой на душата ѝ.

— Кога? — попита Уилър.

— Преди два дни. Тогава не сте адвокати.

— Не. Съжалявам, че ви притеснихме — каза тя и се приготви да тръгне.

Таниша още гледеше монахинята.

— Може ли да говорим с племенника ѝ?

— Да, ако още е в стаята. Госпожица Пулинджър нямаше много вещи. Вече може да си е тръгнал.

— Къде е стаята ѝ?

— Излезте навън и тръгнете вдясно. Номер шест.

Двамата ѝ благодариха и тръгнаха.

— Какъв племенник? — разсъждаваше на глас Таниша, докато вървяха по пътеката вдясно. — Нали Джулиан каза, че през 1929

година Джаки Пулинджър е дошла тук от Англия и е прекарала целия си живот сама в Цзюлун?

— По дяволите! Имаш право — съгласи се Уилър.

Ускориха ход и стигнаха до номер шест. Спряха пред вратата и чува, че някой отваря и затваря чекмеджета. Таниша бръкна в чантата си и извади глока, който носеше. Полицайте можеха да оставят оръжието си на охраната на летището и да си го получат, след като минат от другата страна. Пистолетът „Глок“ беше с къса цев и много неточен, но главното му предимство беше, че е лек.

Тя безшумно отвори вратата. В стаята с гръб към тях стоеше мъж. Беше чернокос, среден на ръст и ровеше в кутия за бижута.

— Какво правите? — попита Таниша.

Мъжът рязко се обърна. Очите му бяха изпълнени със страх. Видя пистолета в ръката ѝ, макар че тя не го беше насочила срещу него. Непознатият беше китаец на около двацет и пет години. Изведнъж хвърли към тях кутията за бижута и хукна към страничната врата, водеща към верандата. Уилър се втурна след него и усети как шевовете на крака му изпукаха и се скъсаха като копчета на риза. Прониза го болка, но той продължи да тича. Излезе и видя, че младият мъж прескочи високата един метър ограда и се завтече към ливадата и върбите, които се намираха на стотина метра. Уилър го последва, но десният му крак се огъна, когато скочи на земята. Изправи се и продължи.

„Това е заради Прескот — крещеше съзнанието му. — Тичай... Тичай... Забрави болката!“

Настигна китаеца, хвърли се и докато падаше, успя да го хване за глезена. Младият човек се строполи на земята, претърколи се и скочи на крака, готов да се бие. Уилър се изправи по-бавно от него и китаецът го ритна в лицето. Той отново падна. От устата му потече кръв. Пак се изправи и закуца към мъжа, който му нанесе три поредни удара от карате. Уилър бе обучаван в морската пехота и успя да избегна два от ударите, но третият го повали на тревата. Раненият му крак се огъна и китаецът се приближи до него, за да го довърши.

В същия миг се разнесе изстрел и младият мъж се вцепени.

Таниша стоеше на двацетина метра. Беше разкрачила крака за равновесие и бе насочила глока право в гърдите на китаеца. Уилър бавно стана. От устата и крака му течеше кръв.

Таниша се приближи до младия човек и с треперещ глас попита:

— Кой си ти? Говориш ли английски?

— Аз съм Чан Чак. Племенник на госпожица Пулинджър.

— Тя е англичанка, а ти си китаец. Измисли нещо по-добро, сладур.

— Госпожица Пулинджър наричаше всички нас, нейните ученици и помощници, племенници. Аз я обичах.

— И затова ли ровеше в нещата й?

— Тя ми обеща това — отговори той и показа малко, семпло златно разпятие. — Каза, че когато прекоси моста от облаци, аз трябва веднага да дойда тук и да го взема. Госпожица Пулинджър искаше да ми го подари. Убеди ме да не чакам държавния адвокат, защото китайските данъчни власти ще го вземат.

Младият мъж още дишаше тежко. Уилър протегна ръка, взе разпятието и внимателно го разгледа.

— Тук пише нещо — каза той. — Щом ти го е обещала, трябва да знаеш какво е.

— П-11-21 — отговори Чан Чак. — Притча 11, стих 21 от Библията. „Даже ръка с ръка да се съедини, пак нечестивият няма да остане ненаказан.“ Това беше нейното послание. На тази идея бе посветила живота си. Затова живееше. Да докаже на всички нас, че можем да бъдем свободни. Тя ми го даде и разпятието е моето наследство и спомен от нея.

Той погледна предизвикателно американеца.

Уилър бе смъкнал панталона си и Таниша преглеждаше раната на крака му.

— Не изглежда зле — каза тя. — Вече е започнала да зараства. Няколко шева и ще си готов за подвизи.

Двамата седяха в стаята на Джаки Пулинджър. Чан Чак не пожела да им каже къде живее, затова те отвори портфейла му и преписаха служебния му адрес от визитната картичка. Младият мъж стоеше на известно разстояние от тях и ги гледаше със странно, уплашено изражение. След минута една монахиня донесе бинтове и дезинфекционни препарати и внимателно почисти раната на Уилър,

после я превърза. Жената не знаеше английски, затова Чан Чак разговаряше с нея на китайски.

— Тя е медицинска сестра и каза, че трябва да те прегледа лекар, но според нея раната зараства.

Уилър вдигна панталона си.

— Тичаше като луд — ухили се Таниша. — Не е зле за човек с огнестрелна рана на крака.

— Вероятно не видя как налапах обувката на Чан.

— Това не се брой — усмихна се тя. — От техническа гледна точка ти си ранена резерва.

Монахинята излезе и Чан Чак затвори вратата.

— Трябва да тръгвам. Благодаря, че ми позволихте да задържа разпятieto — каза той и се насочи към изхода.

— Джак разказвала ли ти е за Уо Лап Лин? — попита американецът.

Младият мъж застина на мястото си, после бавно се обърна и предпазливо попита:

— Защо?

— Просто, питам.

— Тя мислеше, че той е дявол, от най-злите, и трябва да бъде спрян.

Английският на Чан Чак отекваше с напевния ритъм на китайския.

— Госпожица Пулинджър изобщо не беше побъркана, нали? — попита Уилър. — Когато полицията е идвала, тя само се е преструвала на луда.

Китаецът се поколеба, отвори уста да отговори, после спря, но държанието му потвърди предположението на Уилър.

— Защо не е искала да помогне на полицията, щом е мислела, че Уо Лап Лин е такъв дявол?

— Не знам. Тя беше стара и уплашена. Отдаде целия си живот на другите. Заслужаваше малко спокойствие, преди да прекоси моста от облаци.

— И ти си един от нейните племенници? Бил си ученик на госпожица Пулинджър? — попита Таниша.

— Да. Взимах хероин от десетгодишен. Тя ме спаси от наркотиците и ме научи на английски. Кръсти ме Чонси. Уо Лап Лин

също беше неин ученик. Госпожица Пулинджър се молеше на Бога за него, защото някога го бе обичала, но той тръгна по кривия път и стана един от дяволите на триадата. Продаваше отрова в Града на стените и стана член на „Чин Ло“. Сега е Шан Чу, най-лошият. Тя го наричаше „ужасен пакостник“. Опитваше се да го спре, но трябваше да съжителства с него. Не е възможно една англичанка сама да унищожи могъщата „Чин Ло“ или влиятелния й Шан Чу. Госпожица Пулинджър трябваше да плува в техния океан и да се пази да не я погълнат хищните риби.

Те го гледаха и мислеха едно и също — Чан Чак беше ценен източник на информация. Таниша стана и се приближи до него.

— Ти си израснал в Града на стените. Живял си там, нали?

За миг той изглеждаше уплашен, но после кимна.

— Нуждаем се от помощта ти, Чонси. Ако ти донесем частична карта на Града на стените, ще ни кажеш ли дали е точна и би ли я довършил?

— Всеки, който начертае карта на Града на стените, ще умре от Живата смърт. — Гласът му изтъня от страх. — Живата смърт продължава три дни. Поддържат те жив с лекарства и използват игли за акупунктура, за да събуждат умиращите нерви, така че да чувстваш по-силно болката. Разрязват мускулите и сухожилията ти един по един. Пускат в ануса ти гризачи, които изяждат вътрешностите ти, докато още си жив. По-добре е да се самозапалиш.

— Отседнали сме в хотел „Пенинсюла“ — след кратко мълчание каза Уилър. — Ако можеш да ни помогнеш...

Той млъкна, защото Чан Чак отмести поглед и наведе глава.

— Госпожица Пулинджър беше много смела — изрече с изпълнен с уважение глас. — Плуваше в техните води и намираще начин да избягва ухапването от хищна риба. Аз съм само обуцар. Работя с кожи. Имам две деца и съпруга, която е много болна от малария. Не съм силен като госпожица Пулинджър. Аз съм обикновен човек. Тя беше дете на Буда. Нямам нейната смелост. И никога няма да я имам. Не мога да ви помогна.

И той се обърна и излезе.

22.

МРЪСНАТА ПОДВОДНИЦА

Ресторант „Черния лебед“ се намираше на втория етаж над нощен клуб „Корал“ в квартал Уан Чай в Хонконг. Уилър и Таниша седяха в сепарето в малката стая отзад, което ресторантът запазваше за важни личности като Джони Куонг, и гледаха изумени как прочутият обезобразен инспектор загребва с лъжица мозък от черепа на мъртва маймуна. Окосмената глава на животното беше отрязана и мозъкът — сготвен на масата пред тях. Джулиан Уинслоу си беше поръчал друго национално ястие — супа от тестиси на прасе, от което в горещото затворено помещение се разнасяше силна остра миризма. Таниша и Уилър загубиха апетита си, когато видяха как отрязват главата на майmunата. На масата пред тях имаше неизядена рибена супа и копие от картата на Куинси. Чертежът беше озадачаващ и изобразяваше стотина пресичащи се линии, някои завършващи в задънени улички, други криволичещи безцелно и кръстосващи се отново, като изсипани на пода спагети. Картата беше надраскана с китайски йероглифи, които, както Джони каза, обозначаваха приблизителните разстояния. Чертежът беше непълен, объркващ и почти неразгадаем. Джони обясни, че отгоре на всичко изобразява само първите две пресечки на Града на стените, които бяха общо десет и се простираха във всички посоки около централния парк, където се намираше храмът.

— Жалко — каза Джони. — Ако разполагахме с пълна карта, лесно можехме да нападнем Уили Уо Лап и да го спипаме.

Уилър продължаваше да гледа картата, обезпокоен от многобройните пресичащи се и блуждаещи линии.

— Кой е проектирал това място? — попита той.

— Никой — отговори Джулиан. — Разраснало се е като дървесна гъба, един етаж над друг. Ако някой блок се събори, хората ще съберат онова, което биха могли да използват, ще погребат мъртвите и ще построят ново жилище върху развалините. Вонята от боклуците е адска. Няма сваятна канализация.

— Разбрах, че госпожица Пулинджър ни е напуснала — рече Джони, като изяде и последната хапка и избърса със салфетка напуканите си жълти устни.

— Да, но се запознахме с човек на име Чан Чак — отвърна Уилър. — Бил е един от учениците на Джаки Пулинджър, ако това е най-точната дума. Млад мъж на около двайсет и пет години. Израснал е в Града на стените. Обущар. Взехме адреса от визитната му картичка.

Джони протегна ръка и той извади от джоба си визитката и я подаде на детектива.

— Знам това място. В Цзюлун е — рече Джони и му го върна. — Той няма да каже нищо. Селяните се боят повече от Лиу Куция, отколкото от Уили. Лицето на злобното, мършаво куцо копеле е издълбано като лунен кратер и жълто като пикня. Ако някой се изправи срещу него, ще го обеси на червата му.

Таниша мълчеше през по-голямата част от разговора. Гледаше Джулиан Уинслоу и Джони Куонг и използваше инстинкта си на ченге, за да проникне в най-потайните кътчета на сложните им взаимоотношения. Нещо не беше наред. В Хонконг имаше твърде много интриги. Тя вече спокойно можеше да твърди, че полицаите не се доверяваха един на друг. Всеки беше потенциален шпионин. Джулиан се хранеше с наведена глава и не поглеждаше другите. Тук ставаше нещо опасно, но тя не можеше да разбере какво. Беше чувство, на което се бе научила да се доверява. Инстинктите ѝ я бяха спасявали неведнъж на улицата. Сега крещяха в ушите ѝ, но тя не знаеше къде да търси, нито дори какво става. Не познаваше правилата тук. Беше объркана.

След вечерята четиримата слязоха в нощен клуб „Корал“ — заведение с голи танцорки филипинки, които се кълчеха на сцената и се увиваха около месингови колони. Шумен оркестър свиреше фалшиво американски рок. Игралните автомати дрънчаха, а на покритите със зелено сукно маси се търкаляха зарове. Отидоха в игралната зала, където въздухът беше напоен с цигарен дим. Джони Куонг нареди малките плочки пред себе си и заложи голяма сума. Обезобразеното му лице беше безизразно. Пожарът му бе направил една-единствена услуга — беше му дал съвършена покерджийска физиономия.

Джони Куонг явно беше известен в „Корал“. Хората му махаха и го поздравяваха. Джулиан заведе Таниша и Уилър до барчето и им поръча питиета. Тя си взе вино, а Уилър — кока-кола. Погледна го изненадана и тогава осъзна факта, че той не е пил алкохол, откакто тръгнаха от Кливланд. На обяд Уилър не разгледа менюто с напитките, не отвори минибара в хотелския апартамент и дори не прие безплатното пиене в самолета. Тя погледна дали ръцете му треперят, но той ги бе пхнал в джобовете си.

— Това е един от най-големите клубове в целия квартал на игрални домове и кабарета Уан Чай.

— Освен това е публичен дом — безпристрастно отбеляза Таниша.

— Моля?

— Онези там са проститутки — каза тя и посочи редицата момичета, които седяха на високи столчета в далечния ъгъл на помещението. Бяха с обувки с високи токове, прозрачни дантелени блузки и цепнати поли, разкриващи, че не носят бельо. — Спалните са ей там, зад завесите.

В същия миг две от момичетата станаха и се приближиха до неколцина китайци. Тръгнаха с мъжете и изчезнаха зад завесите.

— Имаш право — кимна Джулиан. — Тук е място за сваляне. В Хонконг проституцията е забранена, но всеки си затваря очите. Момичетата вкарват клиентите в онези стаички и ги довеждат до оргазъм. Преди известно време една от британските служителки на Министерството на здравеопазването дошла да инспектира заведението. Настояла да погледне в онези стаички. Персоналът нямал време да почисти и когато видяла хартиените салфетки на пода, тя каза: „Тук трябва да е много нехигиенично, защото всички момичета са настинали“. Случаят е истински. Но „Черния лебед“ горе е един от най-хубавите китайски ресторанти в града. Джони го нарича „Мръсната подводница“ заради незаконната дейност на долния етаж, която финансира ресторанта горе. Той харесва това място и защото идва тук от време на време, за да му лъснат бастуна. С неговата външност това е единственото му развлечение с дамите.

Джулиан погледна Джони, който вече печелеше и бе натрупал малка крепост от чипове пред себе си.

— Искан ми се да го бяхте видели преди пожара — замислено изрече инспекторът. — Беше много красив. Като кинозвезда. Жените го обожаваша. Наистина отдаде дължимото на Короната. — В гласа му прозвуча гняв, примесен с угризения. — Единственият начин да влезем в храма на Уили е широкомащабна полицейска акция. Джони има връзки в Независимата комисия за борба с корупцията. Там още работят неподкупни ченгета. Ако някой начертае пълна карта на Града на стените, можете да се обзаложите, че Джони ще намери начин да организира нападение.

— Ние ще тръгваме — каза Таниша, — освен ако ти не искаш да останеш, Уилър.

— И аз си тръгвам — отвърна той.

— Навън има таксите — уведоми ги Джулиан.

— Тук има нещо странно — рече Таниша. — И нямам предвид онова, което става в стаичките.

Бяха се върнали в Мандаринския апартамент в хотел „Пен“ и Таниша облече хавлиения халат и завърза колана на тънката си талия. После седна на креслото срещу прозореца. В ръцете си държеше фотокопието на недовършената карта на Града на стените.

Уилър застана до нея и погледна към пристанището.

— Дали не си губим времето? — запита се на глас.

Неоновите реклами край пристанището хвърляха лъчи светлина върху водите на залива пред тях, които приличаха на китайско ветрило от слонова кост. Моторниците препускаха в мрака и бързодвижещите се фарове се стрелкаха като светулки под черното облачно небе.

— Не мога да се отърся от чувството, че нещо не е наред — добави тя и остави картата на масата, — но съм твърде уморена, за да се досетя точно какво. Объркана съм. Лягам си.

Телефонът ги събуди в четири сутринта.

— Не мога да намеря Джони — с леко пиянски глас събщи Джулиан. — Никой не отговаря у тях.

— Кого не можеш да намериш? — попита Уилър.

— Джони Куонг — отговори Джулиан. — Обади ми се преди два часа и говореше много странно. Сякаш се сбогуваше. Трудно е да ти обясня, но от пет години сме партньори. Не можах да заспя. Тревожех се за него, затова позвъних на пейджъра му. Не отговаря. Нещо е станало.

— Къде си?

— Ами... Е, не съм в църква.

В същия миг Уилър чу женски смях и се досети къде е Джулиан.

— Добре. Какъв е адресът? Ще се срещнем там — каза Уилър.

— Той живее в апартамент на около петнайсет минути път от вас. На Куинс Роуд Ийст 2006. Аз ще се позабавя.

— Ще те чакаме отпред.

Сградата беше стара и непривлекателна. Намираше се в безличен квартал на ъгъла на Куинс Роуд и Суолоу стрийт. Таниша и Уилър чакаха от петнайсет минути, когато фордът на Джулиан спря пред мерцедеса им. Той слезе и се качи при тях.

— Добре че дойдохте. Не исках да се обаждам в управлението и да обърквам нещата за Джони. Новите комунистически началници само търсят причина да уволнят всички нас, ченгетата от старата кралска полиция.

Той погледна Уилър и Таниша, които мислеха, че инспекторът още е пиян. Тримата пресякоха улицата и влязоха в жилищния блок. Беше почти пет сутринта и слънцето започваше да озарява далечния хоризонт.

Взеха асансьора до третия етаж, после Джулиан спря пред врата без табелка и потропа. Никой не отвори.

— Как да влезем? Да разбием ли вратата? — попита Таниша.

— Знам къде държи резервен ключ — отвърна той, приближи се до пожарогасителя, отвори стъклото, бръкна вътре и намери ключа върху навития маркуч. Пъхна го в ключалката, превъртя го и отвори вратата.

Апартаментът на Джони беше претърсван. Вещите бяха разхвърляни на пода. Столовете бяха преобърнати и тапицерията им бе разпрана. Лавиците бяха опразнени и книгите бяха разпръснати на

пода. Домът му приличаше на къщата на Прескот след посещението на китайските гангстери.

— Много неприятно — измърмори Джулиан и извади 7.65-милиметровия си руски пистолет.

В апартамента нямаше никого. Таниша отвори с нокът шкафчето в банята. Беше пълно с козметика и лекарства, което показваше, че Джони не е заминал по собствено желание. Имаше мехлем от тигрова мас, който той явно използваше, за да поддържа еластична обгорялата си кожа. Когато свършиха с претърсването, Таниша излезе от спалнята и видя, че Уилър гледа снимка в сребърна рамка.

— Не трябва да я пипаш — напомни му тя.

Той се обърна и ѝ я показа. Снимката беше на Анджи Уонг, правена вероятно преди пет години. Косите ѝ бяха прибрани на кок. До нея стоеше около двайсет и пет годишен китаец. Таниша се вгледа поотблизо и видя, че това е същият млад мъж, чиято снимка бе оставена върху корема на Анджи Уонг.

— Кой е този? — обърна се тя към Джулиан и посочи красивия млад мъж.

Инспекторът се приближи до нея и погледна снимката.

— Това е Джони, преди пожара — отговори той. — С майка си, която живее в Америка.

23.

ДА СПИШ С ТИГЪР

Атаката върху възприятията му беше съкрушителна. Фу Хай вървя дващест минути със затворени очи. Покрай ушите му бръмчаха мухи. Държеше се за колана на високия мъж пред него и отчаяно се опитваше да потисне пристъпа на гадене. Сетне, като по чудо, усети топлината на следобедното слънце. Вонята на човешки изпражнения и боклуци беше заменена с приятния мирис на вишнев цвят. Сега вървеше по трева. Чу птичи песни.

— Чакай тук — тихо каза на мандарински мъжки глас.

Силни ръце магнаха пръстите му от колана. Фу Хай изпитваше силно желание да се хареса на гласовете, които вече контролираха живота и бъдещето му.

Той бе загубил представа за времето, докато чакаше в тъмната стая в Града на стените. Изтърпя вонята благодарение на вентилационната шахта, свързана с улицата. Малко момче му донесе безвкусна храна. Фу Хай седна на пода, допря чело до коленете си и се замоли на Бога да го освободят от този затвор. Искаше му се да стане и да изтича на улицата, но нямаше къде да отиде. Онова, което го задържаше там, бяха мечтите му за Америка. Не знаеше колко време бе минало. Няколко дни, а може би повече. После един много висок мъж влезе и му даде превръзка за очите. Каза му да си я сложи и че е време да тръгват.

Сетне го поведе из вонящия Град на стените, а сега бяха другаде, на съвсем различно място. Фу Хай стоеше на слънчевата светлина и вдъхваше уханието на цветя и наскоро окосена трева. След известно време високият мъж се върна и без да маха превръзката на очите му, го въведе в някаква сграда. Фу Хай стъпваше по твърди плочки. Зад него се затвори тежка врата.

— Махни превръзката — каза високият мъж.

Фу Хай протегна ръце и развърза кърпата. Помещението беше прекрасно. Над главата му имаше великолепен таван с орнаменти. На колоните до входа, където стоеше, бяха изваяни позлатени дракони и

змии. Прозорците гледаха към огромна ливада, простираща се на стотина метра. Фу Хай видя порутени сгради — гетото в Града на стените, през което току-що беше минал. Някъде наблизо се чува камбани.

— Пригответи се да се запознаеш с великия и най-могъщ Господар на тамяна — каза високият мъж.

— Как да се приготвя? — попита той.

— Бъди смирен. Ще осъзнаеш, че си нищожество пред такава мъдрост. Пригответи се да изпълниш всяко негово желание, в противен случай няма да отидеш по-нататък.

— Той ще ме изпрати ли в Америка?

— Не искай услуги. Опитът да се пазариш само ще ти донесе срам и позор. Човек трябва да служи на властните, за да заслужи съдбата си.

Високият мъж се отдалечи и Фу Хай си спомни една от мъдростите на Конфуций, която бе учил в училище. „Да служиш на властните е все едно да спиш с тигър“ — бе предупредил Учителя.

След малко вратата се отвори и вътре влязоха четирима мъже, облечени в широки червени мантии. Всички бяха внушителни. Имаха сиви коси и очи, отразяващи вечното познание. Фу Хай се уплаши и същевременно бе привлечен от тях. После най-внушителният се приближи до него.

— Аз съм Ян Ху — каза той.

На китайски това означаваше „реките и езерата“ и името се отнасяше за всеки човек, който водеше скитнически живот и се чувстваше независим от обществото. С други думи, старецът казваше на Фу Хай, че е гангстер.

— Ти имаш привилегията да бъдеш доведен в това свещено място — продължи възрастният мъж. — Този храм се нарича Града на върбите. Ти току-що мина през източната врата, която, ако решиш, ще бъде началото на твоето пътуване. Малцина стигат толкова далеч, но след като приеме този път, никой не може да се отклони от него. Тук стават много неща... Това е разцъфтяващ цвят, място на пълно събуждане. Първата стъпка по пътя към нов живот и спирка, където всички бъдещи членове трябва да се отбият. Разбираш ли?

Фу Хай кимна.

— От тук насетне няма връщане назад. Тръгнеш ли напред, очаква те или успех, или провал, живот или смърт. Няма друга възможност. Искаш ли да продължиш пътуването?

Младият мъж искаше да отиде в Америка. Искаше да спаси красивата си сестра, която бе погрозняла от живота, който водеше. Той не знаеше друг начин, освен пътя, по който вече беше поел. Кимна, за да покаже, че е наясно какви ще бъдат последиците.

— Добре — каза възрастният мъж. — Аз съм Господаря на тамяна на това велико тайно Братство. За да влезеш в него, трябва да правиш каквото ти кажа. Такова ли е желанието ти?

Фу Хай отново кимна.

— Онази врата води към живот на власт.

Господаря на тамяна посочи врата с надпис „Не отивай по-нататък, ако не си лоялен“. Мъжът с червената мантия записа името на Фу Хай в книгата с кандидат-членовете и отвори вратата. Фу Хай влезе в малка вътрешна стая с друга врата и прозорец. Господаря на тамяна и останалите трима го заобиколиха.

— Града на върбите има четири входа — каза Господаря на тамяна. — Отворен е за всички, които се окажат достойни да бъдат наши братя. Пагодата на червеното цвете зад тази врата приема всеки, независимо от класата и ранга. Селякът от Западните провинции е толкова ценен за нас, колкото и влиятелният бизнесмен от Пекин или полицаят от Хонконг. Ако спазваш нашите закони, няма да се страхуваш от другите хора, но първо трябва да научиш много неща. За да станеш член на нашето тайно Братство, трябва да прекараш три дни на духовна преоценка и учение. През това време трябва да докажеш, че си готов да се жертваш за Братството. Но влезе ли в Града на върбите, новият член се характеризира само от принадлежността си тук. Той вече не е врабче, прелитащо от дърво на дърво и търсецо мъх, за да свие гнездо, а се превръща в орел, който се спуска от високо и убива, сграбчвайки живота същество с ноктите си, но винаги се подчинява на три велики правила: на обществото, на природата и на Буда.

Фу Хай не можеше да повярва на ушите си. Наистина ли след три дни щеше да бъде посветен и да придобие такава власт? И да стане равен на богатите?

— Това ли е желанието ти? — попита Господаря на тамяна.

— Да — отговори той и се поклони, за да покаже уважението си.

— Но в нашето Братство има строги закони. Има и големи награди, и страшни наказания. Изменникът на Братството трябва да умре от Живата смърт. Важно е да разбереш това. Достатъчно ли си силен, за да приемеш както наградите, така и наказанията?

— Да — потвърди отново.

— Тогава чакай тук. Няма да се бавим. Ти си гъсеница, която е поискала да стане пеперуда. Пригответи се да се промениш завинаги.

Те го оставиха в малката стая до източния вход на храма, който Господаря на тамяна бе нарекъл Града на върбите. Фу Хай седна на твърдата пейка, вдъхна уханието на цветя и се опита да си представи какво би било да не се страхува от никого. Не можеше да изпита такова чувство.

Мина час, а може би и повече, после те се върнаха и го изведоха от стаята. Облякоха го в обикновена бяла дреха на послушник.

— Тук си в безопасност. Важно е да знаеш това — рече Господаря на тамяна. — Четирите порти на Града на върбите се охраняват от четирите велики и предани старейшини. Духът на Ли Чунг Куок пази северната порта, Хон Фук — западната, Чан Тин — южната и Хон Пън — източната. Никой враг на триадата, смъртен или безтелесен, не може да те безпокои тук.

Сетне той отвори една врата и въведе Фу Хай във великолепната Пагода на червеното цвете.

В огромната зала имаше стотина човека. Всички бяха облечени в еднакви червени мантии. Изключение правеха Фу Хай и четирима други кандидати за посвещаване, които стояха на прага на първата порта в дъното на Пагодата. Поведоха ги през втория праг. Петимата послушници минаха покрай стените на залата, заобикаляйки други две символични порти. Казаха им, че още не са заслужили правото да минат под тях. Господаря на тамяна ги заведе на място, откъдето виждаха великолепния олтар, който се намираше в предната част на помещението.

Сетне Господаря на тамяна тихо заговори на новопосветените, описвайки важните символи в Града на върбите.

— До олтара е кръгът на небето и земята. Той съчетава тленната същност на смъртните и духа на нашите велики прадеди. Зад него е огнената пътека, която скоро ще прекосите. Тя символизира вашето безстрашие и търпимост към болката. После, близо до олтара, вие

виждате големите каменни стъпала, символизиращи правилния път на Братството „Чин Ло“ и накрая, моста от две дъски, водещ към олтара. Само най-смелият пътник може да мине по моста, за да усети истинската сила на живота. Вие несъмнено ще се учудите на изпитанията, които ви предстоят. Може дори да се усъмните в необходимостта им, но както един ден мътната река се избистря, така ще стане и със смисъла на тези изпитания. Добродетел е да проявите постоянство в това начинание.

Фу Хай не можеше да повярва на разкоша, който виждаше. На красиво извезаните знамена бяха изписани велики мъдрости. Но по-важен беше начинът, по който им говореше Господаря на тамяна. Сякаш послушниците бяха уважавани гости, ценни придобивки за това място. Дотогава никой властен човек не се беше обръщал така към Фу Хай.

Господаря на тамяна посочваше ту една, ту друга вещ и накратко обясняваше какво е предназначението ѝ. Показа им и гравирани дъсчици на стените, надписани в чест на другите клонове на триадата.

Сетне им разясни всеки символичен детайл на огромния украсен олтар. *Tau*, голямото ведро, пълно с ориз. Всяко зрънце представляваше член на Братството и всички бяха еднакви по големина, форма и значение. Господаря на тамяна посочи знамената на великите прадеди, сред които бяха Петте генерали тигри и Четиримата велики предани мъже. Знамето на настоящия Шан Чу също беше там — красивия златист флаг на най-височайшия и свят водач. Пред олтара имаше страшна червена тояга — символ на наказанията, налагани от триадата. Мечът на лоялността и справедливостта на Куан Кунг, бога на войната, също украсяваше олтара. Оръжието се използваше само за посвещаване на достойните и за екзекуция на предателите на триадата. Господаря на тамяна им показа всичко — жълтия чадър, символизиращ династията Мин, през чието управление през XVI век триадата бе процъфтяла; голямо бяло хартиено ветрило с тринайсет бамбукови ребра, представляващи административните области в Китай при династията Мин, абака, който някога е отброявал греховете и дълговете на китайския народ, а сега символизираше икономическата мощ на триадата, и красивите, богато украсени везни на правосъдието, измерващи и гарантиращи равенството на всички членове на триадата. Знамената, които висяха над олтара, учеха на велики мъдрости,

избродирани със златисти китайски йероглифи. Фу Хай прочете всичко, което видя.

ПРЕДАНИТЕ МОГАТ ДА СТАНАТ ЧЛЕНОВЕ НА
БРАТСТВОТО
ИЗМЕННИЦИТЕ ТРЯБВА ДА ПРЕНЕСАТ В
ЖЕРТВА ТАМЯН ТУК
ГЕРОИТЕ СА СЪВЪРШЕНИ
ХРАБРИТЕ НЯМАТ РАВНИ НА СЕБЕ СИ

После вратите на северната порта се разтвориха и в залата бе въведен мъж с качулка на главата. Той вървеше бавно и явно изпитваше силна болка. Водеше го слаб и грозен човек, който куцаше. Сакатият беше облечен във великолепна бяла мантия, украсена с красиви златни бродерии. Господаря на тамяна прошепна, че мъжът с качулката е предател на триадата, а мършавият човек с красиво избродираната мантия е най-могъщият Шан Чу, президент и върховен водач на „Чин Ло“. Сетне посочи друг мъж, който стоеше на платформата на старейшините, и добави, че той е вицепрезидент на Братството, най-могъщият Бяло ветрило.

Шан Чу поведе мъжа към олтара и го блъсна да коленичи пред него, сетне протегна ръка и махна качулката от главата му. Коленичилият беше бит жестоко. Лицето му бе окървавено, а в устата бяха останали само няколко зъба. Още по-странен беше фактът, че тялото му бе покрито с белези. Личеше, че е бил ужасно обгорен. Лицето и плешивата глава бяха причудливо и ужасно променени от пламъците. Няколко от пръстите липсваха. Жълтите му устни бяха изтънели от болка и примирение.

— Ти измени на клетвата и трябва да платиш цената на прегрешението срещу братята си — извика Шан Чу в смълчания храм.

Сетне извади от ножницата богато украсения меч на лоялността и справедливостта. Петима мускулести пазачи от почетната стража на триадата излязоха напред, сложиха окови на изранените ръце и крака на мъжа и го блъснаха на пода. Съблякоха дрехите му, разрязвайки ги с къси ножове. Фу Хай видя, че тялото му е ужасно обезобразено.

Онова, което стана после, беше издевателство за сетивата на Фу Хай. Той гледаше с интерес и ужас как най-могъщият Шан Чу извърши ритуала на Смъртта от безброй мечове върху обезобразения човек, бавно прокарвайки меча на лоялността и справедливостта по плътта му. При всеки разрез мъжът крещеше от болка. Петимата пазачи го държаха, докато окървавеното му тяло трепереше, извиваше се и се гърчеше в предсмъртна агония пред олтара.

Ритуалът продължи половин час, докато предателят се обля в собствената си кръв и изтерзаните му писъци се превърнаха в стенания. Когато най-последно виковете му утихнаха, Фу Хай разбра, че мъжът е мъртъв.

Ритуалът беше жесток и нехуманен, но в същото време зрелищен и вдъхващ страхопочитание, защото демонстрираше огромната власт на Шан Чу. Фактът, че той можеше да извърши такова ужасно престъпно деяние пред очите на стотици свидетели без страх от предателство, показваше върховната му власт.

Фу Хай се зачуди кой беше обезобразеният мъж и какво бе направил, за да заслужи такава безмилостна смърт.

Дойдоха да го вземат по тъмно. Той лежеше на рогозка в градинския павилион в парка. Разтърсиха го и го събудиха. Другите новопосветени спяха. Заведоха го до входа на храма. Облеченият в червена мантия Господар на тамяна го чакаше и държеше великолепно тюлено платно, извезано с китайски калиграфски символи. Фу Хай още търкаше очи, за да се разсъни, но сърцето му започна да бие по-силно.

— Това е Цу Пей — каза Господаря на тамяна и вдигна платното. — Тук са написани всички свещени клетви на Братството „Чин Ло“. Макар да си само послушник, тази вечер ти си избран да извършиш велика мисия. Но трябва да се закълнеш, че си достоен за нашето доверие. Можеш ли да го направиш?

— Да — отговори Фу Хай.

— Избран си, защото вече получи голям подарък от Братството. Дадохме ти нов живот и не поискахме нищо. Не взехме за заложник член на семейството ти. Малцина са приемани като теб. Осигурихме ти дълго пътуване, за което ни дължиш много пари. Тази вечер трябва

да започнеш да ни се отплащаш. Като наш бъдещ брат и човек, който е помолил да се присъедини към нас, ние сме вложили в теб милиони юани. Но ти трябва да направиш някои неща, за да се отплатиш за нашето доверие и щедрост. Затова си избран. Тази вечер е началото. Разбираш ли какви са задълженията ти?

Фу Хай кимна.

— Преди да отидеш да изпълниш мисията, трябва да положиш една клетва за вярност и четири за преданост. Трябва да приемеш клетвите сериозно. Ако не ги спазиш, те очаква позор и ужасна смърт. Разбираш ли?

Той отново кимна. Не искаше да свърши като обезобразения мъж в Пагодата на червеното цвете. Господаря на тамяна разстла тюленото платно на масата пред Фу Хай, после леко го бутна да коленичи и посочи последната, трийсет и шестата клетва.

— Прочети и се закълни — тихо каза той.

— Щом веднъж прекрача прага на „Чин Ло“ — започна да чете на глас Фу Хай, — ще бъда предан и верен. Ще направя всичко възможно да сваля от власт династията Чин и да възстановя на престола Мин, като координирам усилията си с онези на заклетите ми братя. Общата ни цел е да отмъстим за нашите петима велики прадеди.

— Това е историческа клетва за вярност. Свързана е с нашето славно и кърваво минало и с обета на Петимата генерали тигри. Да оцениш миналото, означава да прозреш в бъдещето. Тази сутрин ти ще извършиш почетна задача за твоите братя... но ще има риск. Ако нещата тръгнат зле, Братството трябва да знае, че може да ти има доверие. Поради тази причина трябва да положиш четирите клетви за преданост — каза Господаря на тамяна и посочи петата клетва, извезана на Ша Цу Пей. — Прочети и се закълни.

— Заклевам се да не издавам тайните на семейството на „Чин Ло“ дори на моите родители, братя и съпруга. Никога няма да ги предам за пари. Ако го сторя, ще загина от Смъртта на безброй мечове.

Фу Хай прочете тези думи тихо, отново потрепервайки при спомена за ужасната церемония, на която преди няколко часа бе станал свидетел.

Господаря на тамяна посочи клетва номер шест.

— Заклевам се никога да не предам братята си — прочете младият мъж. — Ако поради някакво неразбиране или грешка

предизвикам ареста на някой от тях, трябва да дам живота си в опита да го освободя. Наруша ли тази клетва, ще загина от Петте гръмотевици.

Сетне Господаря на тамяна посочи клетва номер осемнайсет.

— Ако ме арестуват, след като извърша закононарушение, кълна се, че ще приема наказанието си и няма да се опитам да прехвърля вината на моите братя. Изменя ли на тази клетва, ще умра от Петте гръмотевици.

Накрая Господаря на тамяна посочи последната клетва, която Фу Хай трябваше да прочете. Номер дванайсет.

— Ако дам невярна информация за себе си, за да стана член на тайното братство „Чин Ло“, ще умра от Смъртта на безброй мечове.

Неочаквано Господаря на тамяна го дръпна да стане и го прегърна. Фу Хай долови лекото, приятно ухание на сапуна с аромат на цветя, разнасящо се от стареца. После той го отдалечи от себе си и го погледна така както баща гледа любим син.

— Пред теб ще има много изпитания, Фу Хай — каза. — Това е само първото, първата стъпка по пътя на истинската вяра.

Изведоха Фу Хай в парка. От четирите страни се виждаха сградите, съставляващи вътрешността на Града на стените. Там го чакаха четирима млади мъже, облечени в черно. Двама от тях държаха руски автомати „АК-47“. Фу Хай погледна страшните машини за смърт и се запита какво ли ще го накарат да направи. Един по един, четиримата мъже го прегърнаха и го нарекоха свой брат. После завързаха очите му. Завъртяха го три пъти, за да загуби ориентация, и сложиха ръката му на колана на човека пред него. Вървяха малко и влязоха в някаква сграда. Фу Хай не долавяше вонята на Града на стените, но знаеше, че се намира в една от постройките, които се виждаха от парка. Сетне го поведоха по някакви стъпала. Стъпките им отекваха. Вече не усещаше аромата на вишнев цвят. Качиха го на някакво превозно средство. Щом потеглиха, Фу Хай разбра, че е електрическа количка. Духаше студен вятър с мирис на плесен. Струваше му се, че са под земята.

След петнайсет минути спряха и му помогнаха да слезе от количката. Изкачиха други стъпала, Фу Хай чу тих разговор. Беше уплашен и в същото време много развълнуван. Все едно участваше в голямо приключение. За пръв път през живота си беше член на група, а

не селяк, потящ се във фабриката за коприна, докато надзирателите му крещяха и го ругаеха, че е глупав. Сега тези хора се държаха с него така, сякаш имаше огромно влияние.

Настаниха го на задната седалка на кола. Мъжете обсъждаха посоката. После се отвори електронна врата на гараж. Двигателят забръмча и колата потегли. Разнесе се шумът на улицата. Единият от мъжете учтиво му каза да махне превръзката на очите си. Фу Хай го стори и видя, че още е с хората, които го бяха прегърнали в парка. Сърцето му се сви от вълнение и страх. Отново се запита какво ли ще го накарат да направи. Повече от всичко искаше да отиде в Америка, но сега го обземаше някакво непознато чувство, което го караше да изпитва гордост. За пръв път през живота си той имаше свое място и беше част от нещо по-голямо от самия него.

24.

ДЖОНИ, НИЕ ПОЧТИ НЕ ТЕ ПОЗНАВАХМЕ

Беше едва осем часът сутринта и те бяха във Виктория Парк до плувните басейни. Джулиан каза, че е най-добре да обмислят плановете си извън сградата на народната милиция, някъде, където няма да се притесняват за подслушвателни устройства. На запад се виждаше потокът от коли, движещи се по магистралата. В Хонконг бе започнал работният ден. Джулиан Уинслоу седеше на дървената пейка под бряста и гледаше ръцете си. Закръгленото му херувимско лице беше силно загрижено.

— Защо ще претърсват апартамента му? Какво става тук, Джулиан? — попита Таниша.

Беше усетила, че нещо между Джони Куонг и Джулиан Уинслоу не е наред въпреки щедрите похвали на Джулиан по адрес на обезобразения от пожара инспектор, и сега, преди да продължи по-нататък, тя искаше да разбере какво е то.

— Той беше по следите на бандитите — отвърна Уинслоу. — Преследваше както корумпираните ченгета, така и престъпниците. Джони обичаше да им създава неприятности. Триадите и някои от ченгетата желяеха смъртта му.

Таниша го накара да я погледне.

— Джулиан, аз играя на стражари и апаши от десетгодишна. Била съм и от двете страни. В Лос Анджелис тази работа не става. Предполагам, че и тук е така.

Съмнение и объркване се изписаха на закръгленото му лице.

— За гангстерите и ченгетата това не е никаква глупава игра — продължи тя. — Такива неща излизат на първа страница във вестниците. Политиците пощуряват. Ударите се насочват към гангстерите. Ядосани, ченгета тръгват на лов, умират хора, всеки губи. Затова, ако тук става нещо друго, мисля, че ти го знаеш. Джони не изчезна само защото разследваше триадите. Ако случаят беше такъв, това би станало преди години. Между вас двамата нещо не е наред. Усетих го снощи в „Черния лебед“ и после пак след вечерята. Ти и

Джони не сте същите, каквито сте били. Пък и не вярвам на случайните съвпадения. Не ми харесва фактът, че ти се обадохме от дома на Уилард Викърс в Кливланд, а ти доведе Джони Куонг, който случайно се оказа син на Анджела Уонг, чието убийство бях започнала да разследвам преди седмица в Калифорния. Какво става, по дяволите?

Ръката му трепна неволно, сетне той пое дълбоко дъх.

— Не знаех, че майката на Джони е убита. След пожара той се промени. Всичко беше различно. Затова престанахме да работим заедно. Вероятно при всички случаи щеше да стане така, защото той се прослави и получи награди. Но независимо от всичко Джони беше различен... Огорчен и сърдит. Аз се радвах, че лудориите му са приключили. Сетне, преди около шест месеца, Независимата комисия за борба с корупцията започна да го разследва. Въпросът беше деликатен, защото той беше герой и щеше да се вдигне голям шум, ако се разчуеше. Но всички знаеха, че Джони е в кюпа.

— За какво го разследваха? — попита Уилър.

— Мислеха, че след пожара е започнал да работи за триадите.

— Чакай да изясним нещо — смаяна рече Таниша. — Искаш да кажеш, че Уили Уо Лап е запалил дома на Джони Куонг и сетне Джони е отишъл да работи за него? Как става така?

— Трябва да разберете как стоят нещата тук. Джони беше уважавано ченге, недосегаем... Член на елитна група, която разследваше полицаи, присъединили се към триадите. Той беше по дирите на върховния Шан Чу. После някой предизвика пожар в апартамента му. Огънят го обезобрази, а проклетата Кралска хонконгска полиция не му даде дори пенсия по инвалидност, нито отпусна пари да му присадят кожа. Дори не го потърсиха сред руините, макар да знаеха, че Джони е там. Причината за това беше, че той се бе превърнал в проблем и за двете страни. Оставиха го да гасне в болницата като човек с неустановена самоличност. След всичко, което бе направил за Кралската полиция, той имаше чувството, че са го отстранили от работата. Това го огорчи. Някои мислят, че е започнал да работи за триадите и че ни направи за смях, като склочи тази сделка.

— А ти вярваш ли в това? — попита Уилър.

— Джони беше герой. Щеше да ни помогне, ако можеше. Винаги съм смятал, че корумпираните ченгета се опитват да му попречат да ги спипа, но кой знае, може да е истина.

— И какво стана с разследването? — попита Таниша.

— Ами нали знаете, че от юли 1997 година вече не сме британска колония. Можете да си представите останалото.

— И защо каза за нас на Джони?

— Не можех да не го направя. Преди два дни той дойде при мен. Чул, че двама американци разпитват за Уили Уо Лап. Знаел повече за Уили от всеки друг и щял да ви помогне, ако се срещнете. Съгласих се. Той беше единственият тук, който би могъл да предприеме нещо срещу Уили. Може и да е работил за Уили и да е сключвал по някоя сделка, но аз още му вярвах. В този град непрекъснато се плетат интриги. Понякога се налага да си от двете страни на масата. Но щом са убили майка му, можете да се обзаложите, че Джони сигурно се е изправил срещу Уили.

Уилър слушаше всичко това и го обземаше безпокойство.

— Мъртъв ли е Джони? — попита.

— Не знам. Той не би изчезнал просто така. Нямах да претърсят апартамента му, ако не се е случило нещо.

— Защо биха го убили? — попита Уилър.

— Китайците имат поговорка: „Водата може да крепи, но и да потопи кораба“. Кой знае какво се е случило. Нещата се променят.

— Ако Уили е решил да се кандидатира за губернатор, може би затваря устата на хората в Хонконг, на които не се доверява напълно — рече Уилър. — Може би се страхува, че принадлежността му към „Чин Ло“ ще стане публично достояние и всичко ще се провали. ФБР са разпитвали Прескот и Анджи за финансирането на политическите кампании. Вероятно затова ги е премахнала триадата.

— Тук нещо не е наред — обади се Таниша. — Защо ще оставят снимката на Джони върху трупа на майка му като предупреждение? Сигурно са знаели, че това няма да го уплаши, а ще го вбеси.

Джулиан мълчеше. Най-сетне ги погледна.

— Не е задължително. Той би трябвало да е разбрал, че с него е свършено, когато са убили майка му... Сигурно е искал да отмъсти, но Джони знаеше как да оцелява. Той би избрал подходящия момент. Джони беше китаец — умееше да чака. Може да е предложил на Уили нещо ценно в замяна срещу живота си... Размяна, с която да спечели време.

— Какво би изтъргувал? — попита Таниша.

— Нас. Джони казва на Уили, че смятаме да нахлуем в храма с цял взвод ченгета. Но Уили не спазва споразумението и го убива. Уо Лап Лин не е човек, на когото можеш да се довериш, ако интересите му са изложени на риск.

— Ако е така, тогава сме направили ужасна грешка с Джони — рече Таниша.

— Каква? — попита англичанинът.

— Не трябваше да му казваме за Чонси.

Те слязоха от мерцедеса и се качиха във форда на Джулиан, защото имаше полицейска лампа и сирена. Прекосиха деловия район на остров Хонконг, завиха по Глостър Роуд и потеглиха през тунела под пристанището, отправяйки се към Цзюлун. Озоваха се в уличното задръстване в осем и трийсет сутринта. Пълзяха сред противните изпарения под пристанище „Виктория“. Зелените светлини по стените на тунела преминаваха покрай тях изнервящо бавно. Най-сетне излязоха горе и поеха по Хонконг Роуд към Новите територии.

Ако бяха закъснели само с няколко секунди, щяха да пропуснат всичко. Наближиха обущарницата на Чан и видяха трима мъже, облечени в черно, които се опитваха да го измъкнат навън. Чонси викаше за помощ, но никой не реагираше. Минувачите гледаха недоверчиво как единият от гангстерите на триадата извади нож и го опря в гърлото на Чан Чак. Таниша извика на Джулиан да спре. Той удари спирачки и докато колата се плъзгаше, тя извади от чантата си глока и започна да стреля. Таниша виждаше, че куршумите ѝ рикошират в стената на сградата. Тя стреляше за ефект и не се опитваше да рани тримата бандити, защото нямаше доверие на неточното си оръжие, а и не искаше да уцели Чонси. Изстрелите уплашиха тримата убийци от триадата, които още се мъчеха да набутат Чан в тяхната кола, където четвърти мъж, също облечен в черно, държеше през прозореца руски автомат „АК-47“.

Джулиан включи на скорост и настъпи газта. Фордът се стрелна към паркинга, но в същия миг един амбулантен търговец с количката си се изпречи на пътя им и за миг Таниша и Уилър се вгледаха в уплашените очи на Зан Фу Хай. Той беше там с откраднатата количка, за да блокира уличката, ако някой дойде. Фу Хай отчаяно стискаше

дръжките на количката, докато фордът на Джулиан се плъзгаше по уличната настилка. Тримата млади гангстери се спуснаха към колата си и единият се показва с автомат „АК-47“. Без да се колебаят нито за миг, двамата въоръжени бандити започнаха да обстрелват форда. Малкото превозно средство се разтресе и куршумите разкъсаха тапицерията вътре. Върху Таниша, Уилър и Джулиан се посипаха стъкла.

— Мръсни копелета — изкрещя англичанинът, който бе извадил руския си 7.65-милиметров пистолет и стреляше.

Гилзите отскачаха и пареха краката на Таниша. Тя не им обръщаше внимание. Стреля, докато патроните й свършиха, после се наведе, извади пълнителя, пъкна нов, изправи се и продължи да стреля.

Уилър, който не беше въоръжен, се беше свил в ъгъла на колата. Когато патроните им свършиха, гангстерите потеглиха с колата си, минаха покрай надупчения от куршуми форд, като спряха да качат ужасения Фу Хай, който се криеше зад количката. Той се хвърли на задната седалка и колата на триадата изрева по улицата.

Таниша, Уилър и Джулиан хукнаха към обущарницата и нахлуха вътре.

— Полиция! — извика Джулиан и тогава видяха, че Чонси се е навел над ранена китайка.

Чан Чак тихо й говореше на китайски.

Той вдигна глава. От гърлото му, там, където го бе прерязал ножът, се стичаше кръв.

— Съпругата ми. Те застреляха жена ми — ужасен изрече той.

Джулиан се приближи до телефона и извика линейка. Уилър стоеше в средата на работилницата, когато изведнъж краката и ръцете му започнаха да треперят. Едва се държеше. Този път реакцията не се дължеше на алкохола, а на адреналина. Той погледна Таниша. На лицето й бе изписан страхът от престрелката, а ръката й още стискаше празния глок.

— Не знам за теб — тихо каза той, — но аз започвам да се ядосвам.

25.

СЪВЕЩАНИЕТО

Уили Уо Лап Лин седеше в хола си и слушаше, докато Хенри Лиу му обясняваше какво е станало. Апартаментът в Хонконг беше скромнен, но имаше идеално Фън Шуй. Това беше китайски обичай къщата да бъде проверена от специалист, който да види дали мястото, разположението на помещенията и посоката, в която гледат прозорците ще донесат добър или лош късмет. Уо Лап бе повикал най-добрия майстор по Фън Шуй в Хонконг. На млади години нямаше време за подобни занимания, но сега не искаше да рискува. Майсторът каза, че апартаментът е обвит в добър късмет — жилището гледаше на север, към пристанището, което гарантираше богатство. Пред прозорците не се издигаше планината. Входната врата беше обърната на изток, а кухнята беше най-отдалеченото помещение от спалнята. Специалистът обясни, че това разположение гарантира добро здраве, сексуална мощ и успех. Уили се надяваше, че майсторът не е сгрешил, докато слушаше ужасен разказа на Хенри Лиу за трудностите, които има триадата.

Джони Куонг бе проявил нехайство. Майка му в Калифорния бе допуснала американското правителство да разбере за подкупите и Уили бе принуден да заповяда да убият както нея, така и един тамошен адвокат. Тъй като вече не можеше да му вярва, той се разпореди Джони да умре от Смъртта от безброй мечове.

Уили се страхуваше да не загуби влиянието си в Пекин. Очакваше го политическа кариера и не желаше Лиу Куция да допуска грешки. Слушаше с нарастващ гняв, докато Бялото ветрило и сега най-могъщият Шан Чу на триадата обясняваше множеството проблеми.

— Американците, които дойдоха тук, мислят, че ти си сключил сделка с Пекин и това е написано на хартия. Така ни каза Джони Куонг, преди да го екзекутираме. Имат частична карта на Града на стените и са се свързали с един от учениците на Джаки Пулинджър, за да го накарат да се опита да я довърши. Не можахме да хванем този човек.

Той е обикновен обуцар, но успя да избяга. Мисля, че сме в опасност — каза Лиу.

Грозното му сипаничаво лице и издадени зъби му придаваха страшен, но и същевременно комичен вид. Той закуцука към прозореца, който гледаше на север и предпазваше Уили от драконите на лакомията и алчността.

— Заплахата не може да е сериозна — рече Уили. — Ако беше сериозна, щяха ли да изпратят жена, при това чернокожа, която няма почти никакво влияние дори сред американците?

— Ако се опитат да влязат в Града на стените с полицейски подкрепления, ще има кървави сблъсъци — предупреди го Лиу Куция. — Може да загубим Града на върбите заради любопитни западни политици, които ще поискат да узнаят защо градът съществува тук и защо нашият храм е скрит в парка. Тайната ни ще бъде разкрита.

Уили дълго седя неподвижен, сложил осеяните си със старчески петна ръце на коленете.

— Хитрият заек винаги има три дупки — изрече най-сетне.

Лиу Куция кимна.

— Тогава мислиш, че сме в безопасност? И полицията тук не знае за споразумението ти с Чен Бода.

— Смятам, че за полицията ще бъде почти невъзможно да предприеме нещо срещу мен. Пекин ще инструктира ченгетата си да не убиват кокошката само заради един полог с яйца. Ще загубят много. Но ти трябва да се погрижиш нещата да не се влошат. И да бъдеш много бдителен. Разположи най-добрите воители от бойната секция на покрива и в парка. Трябва да пазите Града на върбите с цената на живота си.

Хенри Лиу закуцука към вратата. Недъгът му беше най-голямото проклятие в живота му. Един английски полицаи го простреля, когато беше петнайсетгодишен. Некадърните хирурзи в клиниката в Цзюлун го бяха оставили недъгав за цял живот. Преди три години се наложи да му ампутират крака от коляното надолу, но състоянието му продължаваше да се влошава. Болеше го, когато вървеше с протезата. Мястото беше натъртено и дори му беше трудно да стои прав. Лиу стоически понасяше болката и строгите предупреждения на Уо Лап Лин. Излезе, твърдо решен да изпълни новите указания — да гарантира сигурността на Града на върбите или да даде живота си.

Когато той излезе, Уили дълго седя на канапето в тъмния си апартамент. Беше твърде стар, за да бяга от слаби врагове. Нямаше намерение да се крие от една чернокожа жена. Скривалището, в което бяха прибрани парите и политическите му документи, беше сигурно. Беше ги сложил в комплект от китайски кутии, които според него бяха недостъпни. Документите бяха заключени в сейф, намиращ се в олтара в Пагодата на червеното цвете, в Града на върбите, в Града на стените, в Цюлун. Той беше участник в тази игра от седемдесет и пет години. Бе изминал дълъг път и бе прекосил множество коварни реки. Освен това знаеше, че *разстоянието само проверява издръжливостта на коня, а времето разкрива характера му.*

Мислите на Уилър го преследваха като просеци деца. Беше уморен да се самопреценява, но не можеше да спре. Всяка мисъл го връщаше към държанието му. И после, за да влоши нещата, той не можеше да се отърси от спомена за Чонси, за опита да го отвлекат от общарницата му, за кървящата на пода жена и за изражението в очите му, когато се обърна към тях и каза: „Те застреляха жена ми“.

Уилър изпитваше вина за всичко това. Бе донесъл нещастие в дома на Чонси и после, сменяйки каналите на екрана на лошите спомени, започна да обмисля недостойното си държание сутринта... Миризмата на кордит от изстрелите на Джулиан и Таниша. Паниката в гърдите му. Той се бе свил в ъгъла на колата, страхувайки се за живота си. Не можеше да реагира достатъчно бързо и се скри, докато спътниците му отвърщаха на изстрелите.

„А ти какво очакваше, по дяволите, глупав задник?“ — прошепна Шегаджията, но гласът му бе станал неясен. Уилър се отвърщаваше от себе си. Какво правеше? Какво очакваше? В тази история за него, изглежда, нямаше справедливост. Можеше да опетни името на брат си и да съсипе майка си, снаха си и племенника си Холис. Лесно можеха да го убият, да стане жертва на ужасна, мъчителна смърт, тук, на половин свят разстояние от Щатите. Затова какво, по дяволите, се опитваше да докаже? И тогава усети прилив на братска обич и мъка по Прескот. Въпреки това още не можеше да плаче. Нещо го спираше. Някакво усещане, че не се е пречистил от егоистичните мисли. Бе изменил на брат си. Не го беше предпазил. Ако непосредствено след

убийството на Прескот съвестта на Уилър го гризеше, че може да разобличи брат си, сега това чувство бе изчезнало. Вече не изпитваше нищо друго, освен срам, че не е бил с него, за да го напътства. Сега единственото му желание беше да разкрие убийството и да накара извършителите да си платят. Само по този начин можеше да възвърне част от самоуважението си.

Уилър не можеше да живее постарому. Вече не понасяше спомена за Шегаджията. Предишният му живот му се струваше тъжен и комичен. Отпуснал се в леглото на двайсетия етаж в хотел „Пенинсюла“, той най-сетне видя как е изглеждал в очите на другите и разбра презрението на баща си. Лицето му пламна от срам заради безсмисления си живот.

Неочаквано междинната врата се отвори и тя застана на прага на спалнята, осветена в гръб от светлината в хола. Беше с хавлиения халат, който мислеше, че не ѝ отива.

— Уилър? — тихо попита тя. — Буден ли си?

— Да.

— Може ли да поговорим?

— Да.

Таниша влезе в спалнята и седна на ръба на леглото му. Дълго време мълча, той усети, че тялото ѝ леко трепери.

— Страх ме е — промълви тя. — Уплашена съм и се чувствам самотна.

Уилър хвана ръката ѝ.

— И аз — каза, сетне я прегърна и се опита да я успокои.

Таниша се отдръпна, без да е сигурна какво желае.

— Искам да се притисна до някого. До теб — рече и го погледна. — Боя се, че може да умрем и да не се върнем вкъщи. И никога повече да не видя баба и племенниците си.

Той я хвана за китката и този път Таниша му позволи да я придърпа на леглото. Уилър долови уханието на косите ѝ. Тялото ѝ беше стегнато и същевременно крехко. Тя лежеше до него, но на известно разстояние. Той усещаше дъха ѝ. Протегна ръка, отметна косите от челото ѝ и се взря в черните ѝ очи. Откри сила и смелост, натрупани там от поколения чернокожи. Таниша беше продукт на миналото си, на расовата си история и на насилието и напрежението в Южния централен район. Тя беше ожесточен боец, но не бе загубила

човечността си. Беше се борила да я запази, докато Уилър доброволно се бе отказал от своята в бара на клуб „Уестридж“. Докато лежеше и гледаше очите ѝ, той се запита как се бе отклонил толкова много от пътя и как бе успял да припише стойност на такива безсмислени постижения като глупостите, които бе вършил. Таниша взе ръката му, сложи я на лицето си, после се обърна към него и го целуна. Уилър се изненада. Какво толкова бе намерила в него? Но целувката стопи част от страха и самопрезрението му.

Той отново се вгледа в очите ѝ и се зачуди дали някога ще бъде достоен за нея.

26. „ДРУГАТА ЖЕНА“

— За мошеник онзи проклет глупак беше страшно досаден — каза Джулиан, докато ги водеше по стъпалата на Кралския хонконгски яхтклуб, който се намираше срещу парка пред Колониалния клуб. Беше разположен на Козуей Бей и гледаше към Цзюлун и пристанище „Виктория“. Доковете бяха сгущени зад Големия бетонен вълнолом. Там бе приютена великолепна колекция от лодки и яhti, доказателство за миналото европейско величие на колонията. Сега някои от плавателните съдове бяха занемарени. Собствениците им бяха избягали от Хонконг, а докерите, наети да ги поддържат, си бяха взели отпуск. Други яhti си бяха намерили нови собственици и сега блестяха на утринното слънце.

Джулиан тръгна по бетонния кей.

— Онзи бандит продаваше наркотици — продължи да им разказва. — Обискирахме апартамента и офиса му, които се водеха на името на майка му, после разбрахме, че тук има яхта. Това беше през юли, точно преди присъединяването на Хонконг. Не си направих труда да съобщя на момчетата от новата милиция, че съм открил яхтата.

Тримата се приближиха до шестнайсетметровата перленобяла моторна яхта с палуби от тиково дърво и голяма главна каюта. Името беше написано с английски букви на кърмата.

ДРУГАТА ЖЕНА

ХОНКОНГ

Джулиан скочи на борда и отключи каютата с ключа, който взе от куката под щирборда. Влязоха в красиво обзаведената каюта и

англичанинът започна да отваря капациите от тиково дърво, за да влезе слънчева светлина.

— Така е малко по-уютно — каза. — Изкарвам я от време на време, но комисията по лицензите към яхтклуба скоро ще я вземе. Провървя ми, че я използвах през последните шест месеца.

Той слезе в камбуза, отвори хладилника и извади три бири.

Уилър се усмихна и погледна с копнеж ледената бутилка английска „Ред Краун“ в ръката си. Устата му се изпълни със слюнка. Представи си как алкохолът ще затопли тялото му и ще отмие парещото чувство за гадене, което изпитваше всяка сутрин.

— Защо искаше да се видим? — попита Таниша.

Джулиан им се беше обадил в девет сутринта и ги бе помолил да се срещнат в яхтклуба. Той седна на голямото канапе и ги погледна.

— Идвам от болницата, където закарахме госпожа Чан. Вчера тя беше в критично състояние и днес сутринта в осем и трийсет и пет почина.

Сърцето на Уилър се сви. Той погледна бирата, която държеше. Гърлото му пареше. Запита се дали на яхтата има шотландско уиски.

— Когато тя умря, Чонси изпадна в истерия. Започна да крещи на лекарите и сестрите, после отиде някъде. Опитах се да го спра, но той беше побеснял. Преди час разбрах, че е взел децата си и е заминал.

Таниша осъзна, че след като Джони по всяка вероятност беше мъртъв, а Чонси бе изчезнал, нямаха никакъв шанс.

— Искате ли да знаете какво мисля? — продължи Джулиан. — Задачата ни е непосилна. Дори да стигнем до онзи парк, няма да можем да влезем в централата на триадата. Те имат бойни секции, убийци камикадзе, наречени авангарди — специалисти по бойни изкуства, въоръжени до зъби с руско оръжие. Вчера ги видяхте. Трябва ни взвод морски пехотинци, за да проникнем там. Реших да се откажа. От месеци мисля по този въпрос. Усещам, че краят ми приближава, затова се предавам.

— Искаш да кажеш, че ни зарязваш? — попита Уилър и остави недокоснатата бира.

— Всичко свърши. Нямам сили и съм затънал до гушата в неприятности с китайските ми колеги. Най-добре ще е да си заминете. Милицията и триадите тук явно действат в комбина и Уили е в дъното на всичко. Вчера не станахме по-мили на онази шайка бандити, когато

стреляхме по тях. Джони е мъртъв и аз не искам името ми да се появи на проклетата покана за моргата, за да разбера, че престоят ми тук е приключил.

— Къде ще отидеш? — попита Уилър.

— Не смятам да споделям това с вас... Не че не ви вярвам, но е адски трудно да не проговориш, когато пъхнат шибан плъх в задника ти.

Таниша и Уилър се върнаха в хотела. Тя успя да го убеди, че не могат да продължат без Джулиан и Чонси. Искаше да се приберат в Щатите. Беше се обадила и оставила съобщение на капитан Верба, в което казваше, че са възникнали други семейни проблеми в Кливланд и ѝ трябва двуседмичен отпуск. Помоли го да отложи слушането пред Отдела за вътрешно разследване. Но сега бе дошло време да се справи с това.

Тя се качи в апартамента да се преоблече, а Уилър седна във фойето и се опита да измисли начин да продължат с разследването. Обмисли всичко и реши, че нямат избор. Беше изневерил на Прескот в смъртта, така както бе направил и в живота. Наблюдаваше потока от хора във фойето на хотел „Пенинсюла“ и изпитваше силна тъга. Отново го обзе самопрезрение. Накрая стана, приближи се до рецепцията и поръча два билета за първия полет до Лос Анджелис. Имаше свободни места за сингапурските авиолинии, чийто самолет излиташе от Хонконг в един часа след полунощ. През това време Таниша се обади от апартамента и се уговориха да се срещнат в ресторанта на хотела. Той запази билетите и отиде там. Тя го чакаше в едно сепаре в дъното на заведението. Не бяха хапвали нищо от сутринта, но не бяха гладни, затова си поръчаха само кока-кола.

— Съжалявам — каза Таниша. — Знам, че това означаваше много за теб. Но мисля, че нямаше да се справим дори ако с нас бяха Джулиан, Чонси и половината честни ченгета, останали в Хонконг. Опитът беше добър, но нищо нямаше да излезе. Трябва да измислим хитър план да го направим, а ми се струва, че няма такъв.

Тя имаше право. Това беше лудост и вероятно не би допринесло с нищо за разкриването на убийството на брат му. Само ако можеха да докажат, че Уили е сключил сделка с Пекин! Уилър беше убеден, че

може да разобличи заговора и поне да ги накара да платят за смъртта на Прескот. Но двамата с Таниша не можеха да се изправят срещу най-мощната престъпна организация в света. Само успяха да предизвикат още нещастие и смърт в Хонконг.

После върху масата падна сянка и когато вдигнаха глави, те видяха Чонси Чан. Той сякаш се бе смалил. Раменете му бяха прегърбени, главата — наведена, а очите — хлътнали. Чан Чак потърка ръце. Имаше такъв вид, сякаш не беше спал, откакто го бяха видели за последен път.

— Чаках във фойето — каза той. — И ви видях да влизате тук.

— Съжалявам за съпругата ти — рече Уилър.

Чонси кимна. На лицето му се изписа болка.

— Заведох децата в дома на един мой братовчед — продължи Чан. Гласът му плашеше със студенината си. — Съпругата ми беше много болна. Но тя бе смисълът на моя живот. Даваше ми сили. Не мога да оставя убийците ѝ ненаказани.

Уилър стана и му направи знак да седне, но той остана прав.

— Знаем как да влезем в парка в Града на стените — каза им.

— Можеш ли да довършиш картата на Куинси? — попита Уилър.

— Няма нужда от карта. Джаки Пулинджър ми каза много полесен начин.

Чан млъкна и продължи да търка длани, сетне рече:

— Ще ви заведа там. Ще ви покажа пътя.

27.

ГРАДА НА ВЪРБИТЕ

Минаваше един след полунощ. В залива имаше силно вълнение, докато се отдалечаваха от вълнолома, подслоняващ хонконгския яхтклуб, и оставяха зад гърба си светлините на кея. Отправиха се на изток. Яхтата се движеше със скорост седем възела. Вълните се разбиваха в носа на „Другата жена“ и ситни капчици падаха по лицата им. Плаваха без сигнални светлини. Навлязоха в пристанище „Виктория“ и започнаха шесткилометровото пътуване, което щеше да ги отведе покрай огромния изкуствено създаден полуостров, където беше летището. Целта им беше да стигнат до нос Ю Мън, който се намираще от другата страна на пристанището в област Яу Тонг.

Бяха изминали изтощителни двайсет и четири часа, откакто Чонси изненадващо се появи в хотелския ресторант. Прекараха няколко часа с Джулиан, опитвайки се да решат дали информацията на китаеца им дава достатъчно шансове да влязат в централата на триадата. Джулиан им каза, че след изчезването на Джони не могат да разчитат на помощ от страна на ченгетата. Трябваше да го направят сами... Никой от тях не се закле, но всички знаеха, че ще опитат. Всеки имаше лична причина да го стори.

Планът им беше подчинен на едно-единствено правило не — прави нищо необмислено. Уилър и Таниша презавериха билетите си за осем часа сутринта, пак за полет на сингапурските авиолинии. Чонси взе мерцедеса и го паркира в източния край на Града на стените. Заредиха яхтата с храна и вода и поеха към отсрещния бряг на залива, където щяха да се срещнат с Джулиан.

Китаецът седеше на покрива на главната каюта и гледаше осветените от луната води, потънал в мисли. И тримата изпитваха потребност да отмъстят. Уилър беше в кабината на щурвала, а Таниша стоеше до него. Той от дете управляваше яhti. Често взимаше без разрешение яхтата на баща си и организираше там веселби с други студенти. Единствените риби, които хващаха, бяха колежките от университета.

Уилър определи курса и провери компаса на навигационното табло до щурвала.

— Добре ли си? — попита Таниша, като видя напрежението, изписано на лицето му.

— Умирам от страх — мрачно призна той. — Изкарах обучението в специалните сили само до половината, пък и използвахме гумени куршуми или пистолети с боя.

— Запомни едно. В улична престрелка никой не улучва онова, в което се цели. Точните попадения са чиста случайност.

— Дори с онези убийци камикадзе ли е така? Струва ми се, че са безпогрешни стрелци.

— Всички са заслепени. Ако положението стане напечено, само се движи бързо и не спирай да стреляш.

Той кимна. Надяваше се, че с тези думи Таниша не се опитва просто да му вдъхне смелост.

Час по-късно пуснаха котва в залива Яу Тонг. Видяха светлините на складовете, а зад тях — високите товарни докове. От време на време по Цюлун Роуд проблясваха фарове.

Чонси не пророни нито дума, докато им помагаше да издърпат гумената лодка и да я спуснат на вода. Уилър застана в малката лодка и Чонси му подаде двигателя.

Всички бяха облечени в черно. През деня си бяха купили дрехите от подземния търговски център. Таниша заключи главната каюта и също се качи в гумената лодка. Уилър дръпна въженцето и запали мотора. Тримата се отправиха към доковете.

Сърцето на Уилър блъскаше в гърдите. Зави му се свят. Запита се дали това не са последните няколко часа от живота му.

Скоро се приближиха до огромния пристан, който се извисяваше четири-пет метра над тях, за да подслонява товарните кораби. Видяха служебната стълба и Уилър докара гумената лодка до нея, а Чонси я завърза за кея. Тримата се измъкнаха от лодката. Не носеха почти нищо със себе си — нито портфейли, нито паспорти, оръжия или фенерчета. Всеки имаше по неколкостотин хонконгски долара в червени банкноти по сто. Изкатериха се по стълбата и Уилър погледна надолу. Вълните бяха изтласкали малката гумена лодка под кея и я бяха скрили от нежелани погледи. Той кимна на Таниша.

После хукнаха към паркинга. В далечината застрашително се извиси огромният пристанищен склад. Луната ги осветяваше с негостоприемна сребриста светлина.

Движеха се безшумно. Единствената опасност беше да не ги забележи някой пазач. Най-сетне стигнаха до Цзюлун Роуд. На шосето бе паркиран стар, ръждясал микробус на водопроводна фирма. Фаровете примигаха веднъж и тримата се завтекоха към него. Страничната врата беше отключена и те се качиха.

Отвътре микробусът бе осветен от червена лампа, монтирана на тавана. Намираха се в свръхмодерен подвижен команден център. Неугледният на външен вид микробус съдържаше истинско чудо на съвременната техника.

Джулиан седеше зад волана. Лицето му беше изопнато от предстартова треска.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Уилър кимна.

— Никакви проблеми — отговори той и огледа лавиците, отрупани със свръхмодерна техника за наблюдение и сражение. — Удивително.

— Направо шестица от тотото, а? — ухили се Джулиан. — Кралската полиция има три такива микробуса. Трябва да се подписваш, когато ги използваш, но аз изчаках пазача на моторния парк да отиде до тоалетната и го взех. Поне няма да ни липсва снаряжение.

Уилър взе автомат „Узи“, прегледа го набързо и пак го остави на лавицата. Всичко, което англичанинът бе казал, че ще им е необходимо, беше в микробуса — прибори за нощно виждане, инструменти за разбиване на сейфове, дори лазерни мерници за оръжията.

Джулиан включи на скорост, потегли, направи обратен завой и пое на север по Цзюлун Роуд.

Пътуваха, без да разговарят. Уилър погледна Джулиан, изучавайки херувимския профил на инспектора, който непрекъснато се променяше на светлините на уличните лампи. Когато следобед му се обади и го помоли да преосмисли решението си, не очакваше, че Джулиан ще се съгласи. Колебливото, обзето от параноя ченге им

уговори още една среща в парка пред сградата на Народната милиция и ги изслуша внимателно.

— Рискът е много голям — рече накрая. — Объркаме ли нещо, ще гризнем дръвцето.

Уилър не можеше да разбере защо инспекторът се съгласи да им помогне. След няколко часа, когато разработиха плана за бягство, той най-сетне му зададе този въпрос.

— Не го правя заради вас — отговори Джулиан, — а заради себе си и Джони и заради всички честни ченгета, които загинаха. Тук всичко беше наред. После дойдоха комунистите и ни оставиха да поемем цялата отговорност. Имаше времена, когато Джони беше най-добрият. Но стана адски трудно. Водата се размъти. Той не можеше да работи срещу триадите и едновременно с това и срещу комунистите. Ето защо мисля, че го предадох, промених и предизвиках пожар в жилището му. Време е да си разчистим сметките.

Джулиан зави по Принс Едуард Роуд и след малко влязоха в Града на стените. Той подкара бавно покрай редицата от грозни, бедняшки сгради, която се простираше с километри във всяка посока. Мястото беше огромно, много по-голямо, отколкото Уилър си бе представял. Малко от апартаментите бяха осветени със слаби лампи, с газени фенери или с електричество, откраднато от обществените кабели. Преобладаващият цвят беше сивото.

Чонси се премести до Джулиан и се вторачи в сградите.

— Там — каза и посочи един жилищен блок на отсрещната страна на Тун Тзин Роуд срещу Града на стените.

Джулиан спря и изгаси фаровете. Четиримата се вгледаха в тъмния блок, който беше по-добре поддържан от сградите в гетото от другата страна на пътя.

— Всяка нощ около два и половина те носят тук парите от престъпната си дейност — каза китаецът. — Обикновено с кола и двама пазачи. В гаража ги посрещат един-двама въоръжени мъже.

Главата на Уилър се замая. Той погледна Таниша, която стисна ръката му и каза:

— Да се приготвим.

Четиримата отидоха в задната част на микробуса.

— Напълних раниците — рече Джулиан и ги посочи. — Всичко, за което говорихме, е тук. Бронирани жилетки са в сандъците.

Той отвори вградените сандъци и извади бронирани жилетки. Таниша се изненада, като видя, че са същите като тези, които използваша в полицията в Лос Анджелис. Бяха леки и можеха да спрат всякакви видове куршуми. Тя облече една и даде друга на Уилър. Всички действаха на светлината на единствената червена лампа.

— Изберете си оръжия — каза Джулиан и взе един от автоматите, окачени на стената.

Уилър избра автоматична пушка „Браунинг“, защото бе свикнал да използва такава в морската пехота. Грабна два пълнителя и лазерен мерник и започна да го монтира. После сложи пълнителя и дръпна плъзгача.

— Изглежда знаеш какво правиш — изумена отбеляза Таниша.

— А ти мислеше, че знам само да чукам колежките от университета, а? — едва-едва се усмихна той.

Всички бяха готови и започнаха да чакат.

Малко след два и половина през нощта на улицата спря кола с трима мъже. Фаровете осветиха вратата на гаража. След секунда електронната врата се отвори. В гаража стояха двама въоръжени китайци.

— Сега — каза Джулиан.

Четиримата изскочиха от микробуса. Пробягаха краткото разстояние и нахлуха в гаража, насочвайки оръжията си срещу петимата стреснати гангстери. Единият от пазачите се обърна да стреля, но Чонси го удари с приклада на пушката си. Китаецът отново замахна и го удари в челюстта. Джулиан и Таниша държах на прицел тримата мъже в колата. Уилър остана при последния пазач на гаража. Двамата се бяха изправили един срещу друг, насочили оръжията си. В очите им се четеше страх. Бяха сковани от отчаяна нерешителност. Деляха ги секунди от смъртта.

— Хвърли оръжието! — извика Уилър.

— Пречукай го! — каза Джулиан, обърна се и стреля.

Куршумите пронизаха гърдите на китаеца и го отхвърлиха назад.

— Не беше нужно да го убиваш — рече американецът.

Джулиан грабна дистанционното управление за вратата на гаража от ръката на другия пазач и я затвори.

— Това не е излет на скаути — гневно изрече той. — Ще ги преодолеем без стрелба, ако можем, но ако някой от тези мръсници се

прицели в теб, трябва да го очистиш!

Джулиан кипеше от гняв.

— Той има право — обади се Чонси. — Тези типове са убийци. Няма да проявят милост. Не се колебай.

Уилър погледна Таниша, която кимна в знак на съгласие.

— Наблюдавайте вратата — каза Джулиан. — Ако там има още хора, тогава това е пътят към вътрешността.

Те изкараха тримата гангстери от колата, сложиха им белезници и ги оковаха за дървените подпори на гаража, после запушиха устата им със собствените им чорапи. Таниша взе оръжията и клетъчните им телефони. В багажника на колата имаше два чувала с пари.

— Добре — рече инспекторът. — Да претърсим апартамента горе и да се уверим, че няма други.

Качиха се по стълбите и огледаха стаите горе. Апартаментът беше пуст. В гардероба в спалнята намериха неочакван подарък — шест червени мантии на триадата.

— Това е лъч слънчева светлина — отбеляза англичанинът, извади мантиите и им ги раздаде.

Червените мантии имаха качулки и бяха дълги до пода.

Бързо откриха стълбище, водещо към мазето. Джулиан запали лампите. Помещението беше съвсем малко и сякаш бе изкопано с лопати. Вътре беше студено и миришеше на плесен. Стигнаха до вратата в отсрещния край на мазето, отвори я и видяха четириместна електрическа количка за голф и тунел, простиращ се в мрака.

— Това е тунелът — каза Чонси. — Точно както каза госпожица Пулинджър.

— Чудесно — ухили се Джулиан.

Качиха се на количката и той седна зад волана.

— И така — рече инспекторът и погали автомата си, — от сега нататък, ако се наложи да използваме тези неща, ще се провалим... Ще стреляме само в краен случай.

— Щом онези типове носеха парите от нощните клубове в Хонконг, сигурно от другата страна ги чака някой, за да получи чувалите — предположи Таниша.

— Точно така — съгласи се Джулиан. — Да извадим чувалите от багажника, за да имаме нещо, с което да отвлечем вниманието им.

Чонси и Уилър бързо изкачиха стълбите, върнаха се в гаража и взеха парите от колата на гангстерите.

Докато изпълняваха тази задача, Джулиан погледна Таниша и попита:

— Господин Касиди готов ли е за такова нещо?

— Той застреля двама членове на тонгата в къщата на брат си в Бел Еър. Ще се оправи — отговори тя с надеждата, че ще се окаже права.

Количката потегли в тесния, изкопан на ръка, тъмен тунел. Единственият фар пронизваше мрака. Червените им мантии се развяваха в студения въздух. Пътуването беше изненадващо кратко. След няколко минути спряха пред друго стълбище.

Видяха походно легло, на което лежеше мъж. Той потърка очи и се надигна. Чонси заговори на китайски и му подаде единия чувал с парите. Докато мъжът протягаше ръка, Уилър скочи от количката и го удари по главата с приклада на браунинга. Човекът загуби съзнание.

— Браво — похвали го Джулиан. Вече се чувстваше по-спокоен за него.

Завързаха мъжа и тръгнаха нагоре по стълбите, влачейки тежките чували. Видяха врата, отвори я бавно и се озоваха в красив парк, озарен от лунна светлина. Доловиха уханието на вишневи цветове. Някой до вратата каза нещо на китайски.

— Ние сме. Помогни ни — отговори на кантонезийски Чонси и мушна през отвора чувала с парите.

Мъжът протегна ръка и преди да хване брезентовия чувал, Чонси го пусна на земята и блъсна с всичка сила вратата, поваляйки гангстера. Уилър, Таниша и Джулиан хукнаха към парка.

Там имаше трима мъже, които чакаха парите. Всички бръкнаха в червените си мантии, за да извадят оръжия. Този път Уилър не се поколеба. Ритна първия бандит между краката и го удари по главата с приклада на пушката си, както го бяха учили в Специалните сили. Отърваха се бързо от тримата гангстери, без да изстрелят нито един куршум.

Завлякоха ги в тунела, сложиха им белезници, запушиха устата им. Двата тежки чувала с пари още бяха в тях.

— И така — каза Джулиан, — не знаем с колко време ще разполагаме, затова действайте бързо и се възползвайте от всяка възможност. Готови ли сте?

Те кимнаха.

Върнаха се при изхода и тръгнаха из красивия парк, като спряха за миг, за да се ориентират. В средата на парка се извисяваше храмът на триадата, известен като Града на върбите. Четиримата тръгнаха предпазливо по мократа трева. Бяха си сложили качулките, за да не се виждат лицата им. Чонси вървеше най-отпред, в случай че се наложеше да говори с някого, защото кантонезийският му беше безупречен. Уилър крачеше последен. Имаше чувството, че всеки момент куршум ще пронизе гърба му.

Стигнаха до Пагодата на червеното цвете. Там седеше възрастен мъж, който протегна ръка да вземе парите. Чонси му подаде двата чувала, после Джулиан пристъпи напред, извади пушката от мантията си и удари стареца с приклада. Човекът се строполи и започна да хърка в краката им.

— Не може да е толкова лесно — измърмори Джулиан, докато вървяха към Пагодата.

Позлатените змии и дракони на колоните ги гледаха с очи от рубини.

Отвориха вътрешната врата и видяха великолепия олтар.

— Обикновено тайните на триадата се пазят в сейфа на олтара — обясни Чонси. — Това е свещено място. Само старейшините имат право да го отворят. Ако Уили държи документа тук, трябва да е в олтара.

Четиримата тръгнаха из огромната зала, приближиха се до олтара и застанаха на същото място, където преди два дни бе умрял Джони Куонг.

Проститутките бяха танцьорки от клуба на триадата в Мон Кок и пристигнаха с микробус в два часа сутринта. Седяха в задната част на превозното средство, масажираха уморените си крака и се питаха дали ще успеят бързо да доведат гангстерите до оргазъм, за да се приберат вкъщи и да си легнат.

Шофьорът удари с юмрук по вратата на гаража. Когато не получи отговор, той извади ключ, приближи се до тесните дървени стълби и се качи в апартамента. Слезе в гаража и съзря четиримата гангстери, оковани за подпорните греди и петия — мъртъв на пода. Развърза единия и изумен изслуша разказа му за нападението. След няколко минути освободи и останалите. Установиха, че електрическата количка за голф е изчезнала. Започнаха да търсят клетъчните си телефони, за да се обадят в храма и да предупредят другите, и ги намериха в пълната с вода мивка в кухнята, където ги бе пустила Таниша.

Гангстерите се обърнаха и хукнаха към тунела в мазето. Препъвайки се в мрака, те се завтекоха към Града на върбите.

Джулиан намери сейфа зад олтара. Извади от раницата си електронно устройство за отваряне на сейфове и прикрепил електродите към циферблата. Включи го и се вторачи в малкия дигитален екран в ръката си, докато устройството сканираше циферблата на сейфа, търсейки комбинацията. Първо се появи числото двайсет и пет, после четирийсет и пет и накрая деветнайсет. Кратък звън потвърди комбинацията. Джулиан завъртя циферблата и отвори сейфа. В същия миг откъм парка се чува викове.

Уилър стоеше на пост на източния вход на Пагодата на червеното цвете. Той видя неколцина мъже в червени мантии, които тичаха по тревата, гледаха към покрива на храма и крещяха на авангардите там.

— Играта за грубия — извика Уилър на Джулиан, който изваждаше съдържанието на сейфа.

— По дяволите — измърмори инспекторът, докато хвърляше настрана парите и бижутата, търсейки споразумението. — Чонси, докарай задника си тук и ми помогни да прочета тези неща.

От покрива започнаха да слизат хора. Уилър се обърна и стреля напосоки с браунинга. Куршумите свистяха и се забиваха в стените. Някой изпищя. Един от гангстерите се претърколи по стъпалата и се строполи мъртъв на пода. Таниша коленичи и започна да стреля от северната порта към парка. Гангстерите от триадата падаха и панически се претъркаляха, за да избегнат куршумите.

Фу Хай се събуди от изстрели. Не беше сигурен какво става. Авангардите го издърпаха от рогозката заедно с другите новопосветени и им казаха, че в Пагодата на червеното цвете са проникнали бандити, които се опитват да откраднат нещо от триадата. Беше тъмно. Фу Хай чу изстрели от автоматично оръжие, идващи от парка. Пъхнаха в ръцете му руски автомат „АК-47“. Той не знаеше как да си служи с него, но един от авангардите сложи пълнител и го зареди. Каза му само да се прицели и да натисне спусъка. Сетне му заповядаха да изтича до Пагодата на червеното цвете, да влезе вътре и да убие бандитите. Без дори да се замисля, той хукна заедно с другите нови членове към храма. Една чернокожа жена стреляше с автоматично оръжие по него от вратата на Пагодата. Фу Хай усети раздвижването на въздуха, когато един от куршумите прелетя покрай ухото му. Новопосветените от неговата група продължиха напред, като крещяха, за да съберат смелост.

Фу Хай се отдалечи от тях, но някак успя да се добере до страничната врата на Пагодата. Отвори я и влезе, като се хвърли на земята, за да не го уцелят, и се плъзна по корем на лакирания дървен под.

Чонси претърсваше големия сейф и преглеждаше документите. Някои бяха за даване под наем на недвижима собственост или делови споразумения, с които триадата извличаше печалби от ресторанти и магазини в Хонконг. Около него свистяха куршуми. В очите му се стичаше пот и му пречеше да чете, затова той събра всичко, което му се стори съмнително и го натъпка в джобовете на мантията си. После стана, избърса очи и видя няколко въоръжени гангстери, които влизаха през западната порта. Всички държаха автоматични оръжия. Чонси нагласи лазерния мерник и стреля по тях. Неколцина паднаха ранени. Другите отвърнаха на огъня. Куршумите рикошираха в каменния олтар, после разбиваха невидими дъски и стъкла.

Фу Хай стреляше, без да се прицелва. Не искаше да убива никого. Един бял мъж със закръглено лице и мустаци, когото си спомни от престрелката пред работилницата на обуцаря, отвърна на

огъня. Куршумите се забиха в дървената пейка, зад която се криеше. Изведнъж нещо го блъсна отстрани и го повали по гръб. Той започна да кърви, но не почувства болка. Когато пълнителят му свърши, Фу Хай грабна оръжието на падналия до него другар.

— Да се махаме оттук! — изкрещя Джулиан. — Трябва да намерим задна врата.

Четиримата започнаха да се оттеглят към южната стена, като не спираха да стрелят и използваха дървените пейки за прикритие.

Храмът се изпълни с членове на триадата. Те нахлуваха през източната и северната врата, пълзейки по корем. Държаха оръжията пред себе си и стреляха срещу бягащите неканени гости.

Таниша стигна първа до южната врата. Беше заключена и тя изстреля няколко куршума от руската си щурмова пушка. Дървената рамка и вратата станаха на трески. Четиримата хукнаха през отвора, и се озоваха в библиотеката на храма. През прозореца се виждаше паркът.

— Придържайте се към плана за бягство! — извика Джулиан и те се завтекоха към вратата на отсрещната страна на библиотеката.

После съвсем случайно, докато плъзгаше поглед по лавиците, Уилър забеляза нещо познато — подвързаните в кожа томове на „История на Калифорния“ от отец Джон Стодарт. Същата колекция, която бе подарил на Прескот.

— Кучи син! — извика, а около него изсвириха още куршуми.

— Да се махаме, по дяволите! — извика Джулиан.

Отвориха вратата към парка и хукнаха по тревата към ниските сгради в южната част на Града на стените. Авангардите на покрива имаха трасиращи куршуми и откриха огън. Около четиримата бегълци експлодираха кални чимове и летящи буци пръст. В краката им се взривяваха нажежени до бяло трасиращи куршуми. Звукът беше оглушителен.

— Оттук! — изкрещя Чонси и поведе малката група.

Четиримата бягаха зигзагообразно из парка, сменяйки посоката, а около тях се сипеха куршуми.

Усещайки гняв и прилив на адреналин, Фу Хай преследваше враговете. Мина през библиотеката на храма и хукна след тях из парка, но губеше сили. Накрая падна от загуба на кръв и лицето му се удари в хладната, влажна трева. Преди да загуби съзнание, си спомни приятното ухание на вишнев цвят.

Стигнаха до дървена врата, водеща към стълби и малък апартамент. Чонси разбиваше ключалката, а Уилър, Таниша и Джулиан го прикриваха, стреляйки към покрива на храма. Гангстерите от триадата бяха принудени да се скрият зад парапета, докато тримата изпразниха пълнителите си. После авангардите отново се показаха. Бяха заредили щурмовите си пушки.

На покрива блеснаха прожектори, които скоро намериха четиримата и ги приковаха с ослепителната си светлина.

— Стреляйте в прожекторите! — изкрещя Джулиан и пъкна нов пълнител в оръжието си.

Точно когато се обръщаше да стреля по прожекторите, той бе улучен от горящ, трасиращ куршум. Джулиан политна назад към стената, хвана се за корема и се строполи на тревата. Разпери крака, а през пръстите на ръцете му бликна кръв.

— Да ви го начукам! — изстена.

Таниша стреля към покрива и уцели два от трите прожектора. Чонси отключи вратата и скочи през тясната пролука.

— Влязох! Да вървим! — извика той.

Таниша го последва.

Само Уилър остана при Джулиан в парка. Обърна се да вдигне англичанина и в същия миг дъжд от куршуми обсипа стената до него, но като по чудо не го улучиха. Голямото разстояние, на което се намираше покривът, не позволяваше на гангстерите да се прицелят точно.

— Спукана ми е работата — изхриптя Джулиан. — Изчезвай оттук.

— Вече няма да издаваш заповеди — рече Уилър и взе на гръб пълничкия детектив. После влезе в стаята и затвори вратата. Джулиан беше тежък и кракът на Уилър се огъваше. Наоколо се носеше най-противната смрад, която бе долавял през живота си. Беше тъмно като в

рог. Сетне усети ръката на Таниша на ръкава си. Не я виждаше, защото очите му още не бяха свикнали с мрака.

— Отгук — каза тя и с Джулиан на гърба, Уилър се запрепъва слепешката след нея по стълбите на тъмната къща.

Чонси ги чакаше на входа, водещ към мрачна уличка.

— След мен — каза той.

— А приборите за нощно виждане? — попита Таниша. — Нищо не виждам и ми се гади от тази смрад.

— Дишай през устата — каза китаецът и погледна Уилър. — Трябва да го оставим. Само ще ни забави.

— Няма да го оставя — заяви той. — Не искам да дадем още една жертва.

Обаче се питаше докога ще може да носи пълния детектив. Усещаше как кръвта на Джулиан се стича по гърба му. Опита се да прогони тази мисъл от съзнанието си.

Таниша и Чонси си сложиха приборите за нощно виждане. Тя бръкна в раницата на Уилър, извади прибора, нагласи го на фокус и сложи на главата му тежкото устройство, сетне го включи. Уилър веднага видя тясна уличка в зеленикав оттенък. Беше широка само шейсетина сантиметра и криволичейки, чезнеше в мрака. После съзря блясъка на очите на пет-шест плъха, които ги гледаха от отрупаната с боклуци пътечка.

Зад тях се отвори някаква врата, сетне се чуха стъпки и викове на китайски.

— Да се махаме отгук — каза Уилър, обърна се и стреля.

Чонси отново ги поведе. Той беше роден в гетото и още от дете знаеше всеки сантиметър там. Но това не им даваше предимство, защото мъжете, които ги преследваха, също познаваха Града на стените. Четиримата си проправяха път през купчините боклуци и човешки изпражнения. Изведнъж се разнесе изстрел от автоматично оръжие. Куршуми одраскаха стените, разпръсквайки светлина около тях.

Таниша изохка от болка, но не каза нищо.

— Добре ли си? — попита Уилър.

— Да — изсъска тя.

Завиха надясно, после наляво. Коридорите на Града на стените представляваха безкраен лабиринт от задънени улички. Чонси сгреша

посоката само веднъж.

— Трябва да се върнем — каза той и тримата се насочиха към преследващите ги убийци от триадата.

Чонси и Таниша се разбраха без думи и възползвайки се от предимството на приборите за нощно виждане, откриха огън, повалвайки трима от авангардите и принуждавайки останалите бързо да отстъпят, за да потърсят прикритие. Китаецът най-сетне намери верния път.

Уилър беше напълно объркан. Мислеше, че се връщат по пътя, по който бяха дошли. Гангстерите стреляха от време на време в мрака и куршумите свиреха над главите на четиримата бегълци или рикошираха в стените. Отправиха се към тясно стълбище. Раненият крак на Уилър се огъваше. Не можеше да продължи по-нататък и бе принуден да седне в изпразнеността и боклуците. Обърна се и видя, че неколцина гангстери тичат след тях, насочили оръжията си. През прибора за нощно виждане те приличаха на зловещи зелени призраци. Уилър остави Джулиан на земята и извади браунинга му. Без да се прицели, той стреля към преследвачите и с ужас видя как мощният поток от куршуми повали неколцина от тях и ги чу да крещят от болка, докато животът им свършваше.

— Браво, по дяволите — прошепна Джулиан.

Уилър се изненада, че е в съзнание.

— Хайде — чу се гласът на Чонси. — Остава още малко.

— Трябва да ми помогнеш — каза Уилър. — Не мога да го нося сам.

Двамата повлякоха Джулиан през вонята и мрака. Пътешествието беше невъобразимо, сякаш бяха попаднали на враждебна чужда планета. Плъхове, големи колкото малки котки, седяха върху купчините човешки изпразнености. От време на време минаваха покрай апартаменти, където лампите бяха запалени и приборите за нощно виждане избледняваха и ги заслепяваха, докато ги настроеха.

Тесните, криволичещи улички изглеждаха безкрайни. Най-сетне Чонси се обърна, блъсна с рамо една врата и нахлу в някаква къща. Повлякоха Джулиан нагоре по стъпалата и влязоха в малък хол, където спеше семейство китайци.

— Някога живеех тук — прошепна Чонси, докато си проправяше път през апартамента, спъвайки се в спящ мъж.

Чу се детски плач. Един от мъжете се събуди и започна да крещи. Чонси излезе през задната врата и ги поведе в друга тясна уличка.

Уилър за миг изгуби от поглед Таниша. Беше твърде зает да влачи дебелия детектив и загрижен за крака си и едва се сдържаше да не повърне от ужасната смрад.

Най-после Чонси отвори една врата и като по магия четиримата се измъкнаха от ада и се озоваха на Тун Тзин Роуд. Шосето, лунната светлина и студеният въздух ги ободриха.

Облегнаха Джулиан на стената и се вгледаха в лицето му. Беше блед. Очите му бяха отворени, но имаха ужасен бял цвят. Цялата му риза бе напоена с кръв. Таниша излезе последна през вратата от Града на стените.

— Те са зад нас. Чувам ги — каза и затвори вратата.

Мерцедесът, който Чонси бе паркирал предишния ден за бягството им, се намираше на около двеста метра. Той хукна към него и след няколко секунди колата спря пред тях. В същия миг вратата се отвори и един от членовете на триадата предпазливо огледа улицата. Уилър беше най-близо до него. Направи крачка и го удари с най-доброто си ляво кроше, поваляйки мъжа обратно в гетото. После отвори широко вратата на мерцедеса. Чонси и Таниша качиха Джулиан в колата. Уилър скочи вътре точно когато Чонси седна зад волана и настъпи газта. Гумите изсвириха, а на улицата изтичаха още трима гангстери от триадата, стреляйки с автоматични оръжия. Куршумите пробиха задната броня и строшиха стоповете.

Мерцедесът изчезна в мрака.

Час по-късно те се бяха върнали на доковете и внимателно спускаха изпадналия в безсъзнание Джулиан на гумената лодка. Когато всички бяха на „Другата жена“, Уилър вдигна котвата и включи мотора. Яхтата потегли и тогава той забеляза кръвта по ризата на Таниша.

— Ти си ранена.

Тя нищо не каза. Беше много бледа.

Уилър надигна ризата ѝ и погледна раната. Куршумът бе минал под мишницата, точно над бронираната жилетка. Кървенето бе спряло, но част от ризата беше натъпкана дълбоко в раната.

— Трябва да заведем и двама ви в болница — каза Уилър.

— Няма да стане — рече Чонси, погледна часовника си и им припомни плана за бягство. — След половин час трябва да сме извън пристанището.

Погледна Джулиан. Бяха го сложили да легне на канапето в главната каюта. Англичанинът не бе казал нищо през последните петнайсет минути. Но сега бе отворил очи и ги наблюдаваше с пребрежен поглед.

— Джулиан загуби твърде много кръв. Ще умре — възрази Уилър.

Първоначалният им план беше веднага да се измъкнат от пристанище „Виктория“. Враговете им несъмнено щяха да проверят летищата и да открият резервациите за осем часа. Щяха да загубят ценно време, ако излезеха от китайски води и се насочеха по Южнокитайско море към Сидни, Австралия. Уилър се съмняваше, че Джулиан ще стигне жив дотам. Таниша имаше шанс, но ставаше все по-апатична и той беше сигурен, че тя изпада в шок.

— Китайците ни търсят. Милицията ще се сдобие със заповеди за арест. Всички работят за Уили — каза Чонси. — Не можем да се върнем в Хонконг.

— Но не можем и да ги оставим да умрат — настоя Уилър.

Китаецът го погледна и предложи:

— Можем да отидем в Макао. Намира се на седемдесет километра отук. Макао още е португалска колония и ще бъде предаден на Китай едва през 1999 година. Необходим е само валиден паспорт, за да влезете. Но все пак е опасно, защото деветдесет и пет процента от населението са китайци и имат агенти навсякъде в Макао.

— Да опитаме — рече Уилър, грабна няколко навигационни карти и намери Макао.

Колонията представляваше малък остров до източния бряг на Китай северно от Хонконг. Имаха около пет часа път при скорост десет възела. Уилър взе друга карта, проследи пътя до пристанището на Макао и начерта курса. Луната и студеният нощен вятър сякаш

избистриха мислите му. Най-сетне нещо зависеше от него и той трябваше да поеме отговорността.

Докато излизаха в открито море, Уилър отново провери автопилота и се заслуша в щракането и бръмченето на малкия механизъм, после се върна в каютата. Джулиан пак бе затворил очи. Изглеждаше зле. Чонси каза, че Таниша лежи в главната каюта. Уилър я намери там и сложи възглавница под краката ѝ, за да предотврати шока и да възстанови кръвообращението в главата ѝ. После зърна едно одеяло, зави я и хвана ръката ѝ.

— Добре съм — каза тя. — Не можеш да убиеш момиче от гетото с един изстрел. Трябва да уцелиш десетката.

— Ще заведем Джулиан в болница. Отиваме в Макао.

— Ти спаси живота му. Гордея се с теб.

След десет минути Уилър отново слезе да види как са Джулиан и Таниша. Чонси държеше документ, който бе взел от сейфа в олтара. Беше сложен в яркочервен плик, подпечатан с красиви, сложни идеограми. Документът вътре бе написан на тънка оризова хартия с изящен калиграфски почерк. Чонси го даде на Уилър.

— Мисля, че търсеше това.

Той погледна китайските йероглифи. Нищо не разбираше.

— Пише ли, че Уили ще се кандидатира за губернатор на Хонконг? — попита той.

— Да — отговори Чонси.

— Пише ли, че Пекин е сключил сделка с Уили?

— Да. — Чонси обърна документа и със страхопочитание посочи великолепния червен печат. — Това са печатът и подписът на Чен Бода, председателя на Китайската военна комисия. Един от тримата най-властни хора в света.

28. МАКАО

В девет и трийсет сутринта те спуснаха котва в залив Прая Гранде. Чуваше се музика. Уилър извади бинокъла и огледа брега. В далечината по Авенида де Република в покрайнините на Макао имаше парад. По улицата змиевидно се извиваше редица танцуващи хора в костюми. Носеха огромно католическо разпятие.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна той.

— Февруарския фестивал — отговори Чонси.

От разстояние Макао изглеждаше някак странно. Сякаш мястото му не беше на източното китайско крайбрежие. Испанската архитектура и старата островърха църква „Сао Паоло“ му придаваха вид на заспало средиземноморско село, но живописната представа се разваляше от редицата модерни хотелски казина. Чудовищно грозният хотел „Лисабон“ стоеше като неканен гост от Лас Вегас сред испанската архитектура.

Уилър прочете туристическия справочник, който намери на борда. Знаеше, че практически Макао е част от територията на Китай и е свързан с два моста с островите Колон и Тайпа. Катедралата „Сао Паоло“ се намиреше в хълмистия район на Макао, а до нея се издигаше огромната каменна крепост Форталеца де Монте.

Бе удивен, че Джулиан още е жив. Цветът на лицето му беше ужасен. Бяха направили всичко възможно да спрат кръвоизлива, като го стегнаха с хавлии, но само господ знаеше какво става в тялото му. Джулиан бе изпаднал в кома и вече беше невъзможно да го събудят. И Таниша лежеше отпусната. Уилър трябваше незабавно да им осигури медицинска помощ. Двамата с Чонси измислиха правдоподобна история, за да обяснят огнестрелните рани. Знаеха, че Таниша ще бъде разпитана, и се увериха, че тя е наясно с основните въпроси и отговори. Преговориха всичко, докато Таниша лежеше на койката в главната каюта. Тя изглеждаше странно безучастна. Уилър беше наясно, че шокът може да е фатален и пациентът трябва да се държи на топло, с вдигнати нагоре крака, но не знаеше какво друго да направи.

Спуснаха във водата гумената лодка и с нея Уилър отиде на пристанището. Вдясно от него влекачи теглеха шлепове, натоварени с изкопана тиня. Близо до брега видя плаващи къщи на салове, завързани за бетонните колони на кея. Слънцето печеше силно и ризата залепна за гърба му.

Слезе на брега, намери телефон и се обади в полицията.

Уили се върна в Града на върбите с количка за голф, като мина през тунела, който преди десет години бе заповядал да изкопаят. Сега този тунел бе дал възможност на враговете да изненадат защитата му. Той бе намалил охраната заради личното си удобство. Това беше глупава грешка. Не каза почти нищо, когато го информираха, че сейфът в храма е бил разбит. Само нареди да не преглеждат съдържанието, докато не отиде там. Ако по някакво чудо споразумението му с Чен Бода бе останало в сейфа, не искаше никой да го прочете.

Тръгна с бързи крачки из парка. От двете му страни вървяха убийци от бойната секция на триадата. Хенри Лиу му бе съобщил за нападението на храма в пет часа сутринта. Уили го изслуша мълчаливо. Но сега кипеше от гняв. Реши, че лично ще извърши ритуала на Живата смърт с Хенри като отплата за ужасния му провал.

Уили влезе в Пагодата на червеното цвете и се приближи до сейфа. И в този миг видя първата голяма изненада. Тялото на Хенри Лиу беше проснато пред олтара. Беше се застрелял. Задната част на главата му се бе пръснала от деветмилиметров куршум, който го бе спасил от по-мъчителна смърт.

Уили познаваше Хенри отдавна, но накрая Лиу му бе изменил. Без да изпитва съжаление, заобиколи трупа, приближи се до задната част на олтара и погледна ограбения сейф. Когато видя разпилените пари и бижута, той се уплаши, че се е случило най-лошото. Бързо прегледа съдържанието на сейфа и за по-малко от минута разбра, че документът за споразумението му с Чен Бода и Майка Китай е изчезнал.

Срещата се състоя в жилището на Шан Чу на последния етаж в храма. От прозорците се виждаше паркът. От това място в продължение на трийсет години Уили бе управлявал триадата, а преди няколко месеца я повери в ръцете на Хенри Лиу. Уо Лап седеше, скръстил ръце, и гледеше водачите на различните секции в триадата, които се бяха настанили на рогозки пред него.

Бялото ветрило и най-могъщият Господар на тамяна седяха на първата редица. Зад тях беше отговорникът за военните операции на триадата и водач на всяващата най-голям страх от двете бойни секции. Той бе навел глава от срам и унижение от провала.

Зад него се бяха наредили тримата старейшини, които придружаваха Господаря на тамяна по време на полагаването на клетва на Фу Хай преди два дни. Единият беше шеф на секцията за набиране на нови членове, вторият — на връзките с обществеността, а третият — на образователната секция. Зад тях на пода седеше организационният водач на триадата. Двамата други водачи на бойни секции бяха зад него. Всички бяха в червени мантии, с изключение на Уили, който бе облечен в син двуреден английски костюм.

— През 1580 година Петимата генерали тигри били възмутително обвинени в престъпления, които не били извършили, и манастирът „Сиу Лам“ ги принудил да станат бегълци — започна Уили. Говореше тихо, но думите му отекваха в помещението. — Един ден по време на странстванията си те срещнали Чан Кан Нам, който също бил издирван от злите монаси от манастира „Сиу Лам“. Те твърдели, че е убил човека, който малтретирал съпругата и детето му. Благодарение на високия му морал и вълшебни сили Чан Кан Нам бил избран за вожд и пръв Шан Чу на Тайното братство на шестте, което бегълците създали. Те пътували из страната и накрая стигнали до Пагодата на червеното цвете.

Уили говореше на съвършен мандарински. Запленените му слушатели се наведоха напред, за да чуват всяка дума.

— Докато си почивали от пътуването в Пагодата, изведнъж на пода в средата на стаята лумнал червен пламък — огън, но без дим. Горял, без да оставя пепел или въглини. Петте генерали тигри и новият им Шан Чу разбрали, че това е знак от небето. Помислили, че Божеството иска да отдадат живота си, за да отмъстят за предателството и страха, който изтърпели в ръцете на злите монаси от

„Сиу Лам“, но не можели да бъдат сигурни в това. Нямали Оракул на мъдростта, който да ги напътства. Вечерта пили чай и продължили да питат небето дали да отмъстят за злините, причинени им от монасите в „Сиу Лам“. В края на краищата манастирът бил Божи дом, но монасите били излъгали и ги преследвали и принудили да станат бегълци и хора извън закона. Не се появил знак. Никакъв отговор от Бога. Те се ядосали и запокитили празните чаши към стената, но когато се ударили в каменната стена, глинениите съдове не се строшили. И това шестимата приели като знак за Божествено одобрение.

Мъжете в стаята кимнаха. Всички знаеха легендата.

— Петте генерали тигри и техният Шан Чу уболи пръстите си, смесили кръвта си в потир с вино, изпили го и положили братска клетва да отмъстят за коварството. Освен това се заклели да дадат всичко на Братството, дори живота си. Сега ние отново трябва да положим тази клетва. Защото сега, както и тогава, нашето Братство е в опасност.

Уили плесна с ръце и вратите се разтвориха. В стаята влязоха мъже, които носеха сребърни подноси със сребърни винени чаши. Друг мъж внесе потир с орнаменти. Докато подаваха потира на водачите на секции, отпред излезе трети мъж, който държеше церемониална кама, увита в червен копринен плат. Всеки убоде пръста си и пусна капка кръв в потира. После изляха в него чаша свещено вино. Уили стана, взе потира и пусна капка кръв във виното. Сетне казаха молитва за вярност и той наля вино в чашата на всеки. Мъжете изпиха сместа.

— Трима мъже и една жена нахлуха в този свещен храм и откраднаха нещо много ценно за нашето Братство — продължи Уили. — Те не трябва да живеят. Нито да напуснат Китай. Трябва да върнем този документ в свещения сейф под олтара и да накажем крадците със смърт. Нужно е да използваме цялото си влияние. Да проверим всеки самолет, излитащ от Хонконг, всеки хотел и болница. Братът, който ми донесе откраднатия документ, ще получи голям дар.

Мъжете се вцепениха в очакване Уо Лап Лин да обясни какъв ще бъде този дар.

— Онзи, който успее, ще бъде новият Шан Чу — рече той. — Ще се присъедини към редицата уважавани водачи, която започва с Чан Кан Нам и Петте генерали тигри. Но ако някой от вас действа срещу

братята си, за да си осигури победата, той ще бъде наказан със Смъртта от безброй мечове. Току-що се заклехме да бъдем единни. Също като първия Шан Чу и Петте генерали, и ние трябва да сме единни, за да победим.

Линейката закара Таниша и Джулиан в болницата към католическата катедрала „Сао Паоло“. Уилър и Чонси разказаха историята си на жандарма, който знаеше английски и бе специално повикан, за да ги разпита.

— Всъщност не знам почти нищо — обясни Уилър. — Те бяха във водата и ние ги спасихме. Казаха ни, че отишли да ловят риба, а някой нападнал яхтата им и я откраднал. И двамата били простреляни. Извадихме ги от водата и ги докарахме тук. Това е всичко.

Жандармът трескаво записваше в бележника си.

— Пирати — безучастно отбеляза той.

И тъй като Уилър и Чонси нямаха какво повече да добавят, той стигна до извода, че разпитът е приключил, и затвори бележника.

Жандармът ги качи в колата си и бавно подкара по калдъръмените улици на Макао. На няколко пъти беше принуден да спре заради парада. Обясни им, че това е празникът на нашия господар Пасос и из града разнасят подобие на лика на Исус на разпятието. Празникът нямал голямо религиозно значение за населението, състоящо се предимно от китайци, но бил традиция от 1549 година, когато португалците основали Макао.

Пристигнаха в болницата в единайсет. Джулиан лежеше на операционната маса от един час. Жандармът взе показанията на Таниша. Раната ѝ беше почистена и превързана и ѝ дадоха антибиотици срещу инфекция. Тя им каза, че пътувала с яхтата на Джулиан и е била ранена от пирати, докато скачала във водата.

Уилър и Чонси седяха в чакалнята и прелистваха страниците на португалските списания, които не можеха да четат.

Накрая Чонси каза:

— Скоро трябва да заминете. Много е важно да изнесете документа от Макао. Тук ще изчезне и повече никой няма да го види.

Уилър кимна. Извади документа от джоба си и отново го погледна. Сложните китайски йероглифи върху нежната оризова

хартия нашепваха злини. Текстът беше художествено оформен и изпълваше две страници. Той се вторачи в подписа на Чен Бода.

По обяд Таниша се присъедини към тях. Тя вървеше с престорена скованост. Тримата отидоха в кафенето на болницата и си поръчаха пържолки и пържени картофи.

Докато се хранеха, решиха, че след като разберат какво е състоянието на Джулиан, Таниша и Уилър ще отидат на летището в Макао и ще се качат на първия самолет за Лос Анджелис. Митническите и имиграционните власти още не ги бяха разпитвали поради необичайните обстоятелства около пристигането им. Уилър се надяваше, че няма да им създадат проблем и когато заминават.

В два часа следобед лекарят китаец ги намери в чакалнята. Щом видя лицето му, Уилър разбра, че новината не е добра.

— Англичанинът почина — каза лекарят на кантонезийски, обръщайки се към Чонси. — Съжалявам, но беше загубил твърде много кръв. Не можахме да го спасим.

Той си тръгна и Чонси им преведе думите му.

Тримата седяха в студената чакалня, всеки потънал в мисли за инспектора с херувимското лице. Уилър се запита кога и как ще свърши всичко това. Първо бе умрял Прескот, после Анджеела, Рей Фонг, партньорът на Таниша, тримата китайци в дома на Прескот, двама, от които самият той застреля, съпругата на Чонси, Джони Куонг, а сега и Джулиан. Кой знае още колко души са били убити в престрелката в централата на триадата? И всички по един или друг начин бяха загинали заради документа, който държеше в ръката си.

Уилър и Таниша не срещнаха никакви трудности да си купят билети за самолета, но трябваше да покажат паспортите си и да запазят места на истинските си имена. Настаниха се на места 10-А и 10-Б в първа класа на полет 821 на „Американ Еърлайнс“. Уилър знаеше, че е глупаво да се отпуска, но имаше чувството, че са на американска територия. Двамата седяха мълчаливо и напрегнато очакваха всеки момент цял взвод на полицията в Макао да нахлуе на борда, да ги арестува и да ги предаде на китайското посолство.

В пет часа следобед най-сетне самолетът излетя. Уилър и Таниша се хванаха за ръце, за да си пожелаят късмет.

След престрелката в Града на върбите вече никой не поставяте под съмнение лоялността на Фу Хай. Превързаха раната му и на другия ден го приеха в „Чин Ло“. Облечен в новата си червена мантия, той застана на източната порта на Пагодата и положи усилия да не показва болката си, докато окачваха неговия Син фенер — символ, че е член на триадата.

Сетне трябваше да изживее символична смърт и да се прероди като герой на „Чин Ло“.

Господаря на тамяна размаха над главата му Меча на лоялността и справедливостта и Фу Хай падна на колене. Господаря на тамяна застана пред олтара, а старейшините на триадата изслушаха разказа на Братството за множеството добродетели на Фу Хай. Бялото ветрило описа героичната борба на Фу Хай и раната, която бе получил по време на доблестния си опит да отбранява Пагодата на червеното цвете. Фу Хай стана. Дадоха му купа с вода и Церемонията с измиването на лицето, символизираща душевната му чистота, започна.

После му казаха да събуе обувките си и да мине по пътека от нагорещени до червено камъни. Фу Хай беше толкова въодушевен от величието на мига, че дори не усети болка. Той бе избрал верния път. Ходилата му не изгоряха и това беше доказателство, че е достоен за него. Сетне Фу Хай прочете на глас надписите на дъсчиците, наредени на малък мост. На едната пишеше: „Истинският джентълмен знае как да започне и как да свърши“, а на друга: „Три реки се сливат за безброй години“. Господаря прочете на глас алегоричното стихотворение, намерено в скъпоценната кандилница до символично опръсканите с кръв мантии, служещи за възпоминание на верните монаси, убити през 1580 година в манастира „Сиу Лам“. Стихотворението беше хубаво с простотата си.

*Три години, три години, три години
кръв обагря река, кости покриват хълма.
Бяло цвете се отваря, червено разцъфва.
Три по три прави девет. Осемнайсет години
господар и слуга плачат неутешими.*

*Лицата пак засияват и пресъхват сълзите.
Кръв обагря небето, червеното цвете
и на реката водите.*

После Фу Хай мина по моста. Вървеше бавно. Никога не бе изпитвал такава гордост. Бялото ветрило и Господаря на тамяна го целунаха. Уо Лап Лин го прегърна и го поздрави с добре дошъл в Братството. Шан Чу му благодари за невероятната смелост.

Това бяха най-щастливите мигове в живота на Фу Хай.

Традицията повеляваше след посвещаването да има тридневни тържества, но той бе избран за велика чест. Като нов член на триадата, който бе поискал да отиде в Америка, щеше да отговаря за сто и осемдесет нелегални имигранти. Фу Хай щеше да бъде уважаван „Змийска глава“, който щеше да пътува с тях, да надзирава пътешествието и накрая да ги предаде на бандата „Бамбуковия дракон“ в Лос Анджелис.

Най-сетне мечтите му се осъществяваха.

Час след като Таниша и Уилър напуснаха Макао, един от авангардите на Уили отиде да провери летището там. Използвайки влиянието си, той проникна в компютъра на „Американ Еърлайнс“. В списъка на пътниците на полет 821 до Лос Анджелис видя двете имена, които търсеше: Уилър Касиди и Таниша Уилямс. След това се обади на Уили Уо Лап.

Още преди самолетът да бе напуснал въздушното пространство на Китай, Уили вече подготвяше посрещането на враговете си в Лос Анджелис.

ТРЕТА ЧАСТ
УМНАТА МАЙМУНА

29.

СУХОЗЕМНИЯ ДРАКОН

Любимото зодиакално животно на Ло Син беше драконът. Драконите бяха силни и властни. Ло Син чувстваше, че и той е такъв. Драконите бяха водачи и Ло Син също оглавяваше бойна секция на „Бамбуковия дракон“ в Лос Анджелис, една от най-големите и най-жестоките банди в Южна Калифорния.

Тъй като се възхищаваше на качествата на дракона, Ло Син го избра за свое прозвище. Той беше Дракона, докато някой от тонгата не разбра, че Ло Син не може да плува и ужасно се бои от водата. Оттогава го кръстиха Сухоземния дракон — име, което изобщо не му харесваше. Но прякорът остана и сега Сухоземния дракон и двама от главорезите му чакаха пред митницата на „Американ Еърлайнс“ в Лос Анджелис. Всички бяха въоръжени с деветмилиметрови берети и физическите описания на двамата американци, които трябваше да хванат, претърсят и убият безмилостно, макар че Сухоземния дракон възнамеряваше да промени тази последователност.

Ло Син погледна най-добрия си главорез, Белия вълк. Истинското му име беше Тзан Ло Жин и също като него беше роден в провинция Фу-Киен в Китай. Ло Жин беше висок, със здрави мускули и бърз като светкавица. Белия вълк би убил всеки, ако Сухоземния дракон му заповядаше, и вече бе доказвал това няколко пъти.

На изхода на летището стоеше братовчедът на Ло Син, Лък У, чието гангстерско прозвище беше Синьото куче, и оглеждаше първите пътници, слизаци от самолета на „Американ Еърлайнс“. Кучетата бяха наблюдателни и бдителни, отговорни и търпеливи — качества, които липсваха на Лък У. Той беше разсеян, тъп, безотговорен и невнимателен. Имаше само една характерна черта, свързваща го със зодиакалния знак, който бе избрал за свое гангстерско прозвище — винаги бе готов да се отбранява. Той не понасяше критика и вечно обвиняваше другите за провалите си.

Сухоземния дракон предпочиташе да остави вкъщи немарливия си братовчед, но се бе закълел да се опита да го научи на уличното

бойно изкуство.

В коли на паркинга на летището чакаха още трима членове на „Бамбуковия дракон“. Сухоземния дракон щеше да се свърже с тях с портативния радиопредавател в мига, в който забележеше хубавия чернокос мъж и негърката. Беше решил да не предприема нищо в района на летището. Имаше няколко причини за това решение. Първо, от Хонконг със „Сингапур Еър“ пристигаха нелегални имигранти и той не искаше да рискува престрелка, която би затворила летището и усложнила влизането им в страната. Второ, летището винаги гъмжеше от полиция. Трето, там имаше твърде много свидетели и камери за наблюдение. И последно, до летището водеше само един път и ченгетата лесно можеха да ги хванат. Затова Сухоземния дракон и двамата му главорези стояха пред митницата и чакаха заедно с роднините на пътниците от Макао.

В Лос Анджелис беше необичайно горещо за сезона. Сухоземния дракон усещаше пустинната жега във вятъра, който духаше от паркинга, разпръскваше листа и развяваше полите на жените.

Той пристъпи напред, докато оглеждаше пътниците, минаващи през митническите и имиграционните власти: китайски бизнесмени, които носеха компютрите и чантите си, възрастни китайки, които бутаха колички, натоварени с куфари и кашони. И тогава ги видя.

Мъжът беше по-едър, отколкото Сухоземния дракон очакваше — беше над метър и осемдесет. Движеше се с атлетична грациозност и гангстерът реши да не рискува с него. Жената беше красива негърка. Кожата ѝ беше с цвят на какао. Тя вървеше предпазливо и оглеждаше тълпата, сякаш очакваше неприятности. Сухоземния дракон погледна бдителния Бял вълк, който също бе разпознал двойката.

Синьото куче се бе облегал на перилата и не внимаваше, а зяпаше едно момиче, което стоеше до павилиона за вестници и списания. Сухоземния дракон бързо се приближи до братовчед си и го тупна по гърба. Лък У се обърна и го погледна със зли и жестоки очи. Синьото куче може и да беше разсеян и безотговорен, но беше склонен към насилие и убийства.

— Пристигнаха — каза той на родния си фукиенизийски.

Двамата тръгнаха към тротоара навън. Сухоземния дракон извади радиопредавателя си и нареди на бойците си да бъдат готови. Той наблюдаваше с интерес как двете мишени излязоха от сградата на

летището и се отправиха към паркинга. Сухоземния дракон, Белия вълк и Синьото куче ги последваха, без да са сигурни накъде са се насочили. После хубавият мъж и чернокожата влязоха в паркинга на „Юнайтед Еърлайнс“ и се приближиха до червен ягуар ХК8. Колата беше покрита с прах и сякаш бе стояла там най-малко седмица.

— Паркинга на „Юнайтед Еърлайнс“, червен ягуар. Тръгвайте — заповяда на фукиенизийски Сухоземния дракон.

Така и не се научи да говори на мандарински. Беше му невъзможно да разбере новия задължителен език на родината си.

Тримата вървяха на известно разстояние от двамата американци, които се качиха в ягуара и потеглиха. Членовете на тонгата се разделиха. Синьото куче и Белия вълк се качиха в зелен форд, където ги чакаше друг гангстер от бандата. Синьото куче седна зад волана. Сухоземния дракон се настани в бял фиат при двама млади стрелци. Поеха след червения ягуар, който излезе от района на летището и се отправи към Сан Диего по магистрала 405. Във всяка кола имаше по две руски щурмови пушки и бандитите от „Бамбуковия дракон“ бяха облечени в бронирани жилетки.

Цял следобед бяха репетирали и знаеха какво точно трябва да направят. Щом излезеха от района на летището, Сухоземния дракон щеше да избере подходящо място и да даде сигнал по радиопредавателя. Белият фиат щеше да се изпречи пред ягуара и да го принуди да спре. Зеленият форд щеше да затвори пътя му отзад. Щяха да обкръжат жертвите и да открият автоматичен огън. После Сухоземния дракон щеше да седне зад волана на ягуара и за секунди да го закара в гаража до централата на „Чин Ло“ в Китайския квартал. Трябваше да търси документ, написан на мандарински китайски на оризова хартия. Тъй като Сухоземния дракон не разбираше мандарински, беше му подробно обяснено какво представлява документът. Текстът беше две страници и най-отдолу имаше печат — лъскав червен квадрат с лабиринт от йероглифи вътре. Щом се скриеха на безопасно място в гаража, гангстерите щяха да претърсят ягуара и трупите и да вземат онова, което американците бяха откраднали от Пагодата на червеното цвете в Хонконг. Сухоземния дракон щеше да получи почести за смелостта си, да бъде награден и да спечели голямо влияние...

Само че не стана точно така, както го бяха запланували.

Таниша провери глока, сложи нов пълнител и се обърна да погледне през задното стъкло. Видя белия фиат, който ги преследваше, а после и зеления форд, опитващ се да ги настигне. Тя извади клетъчния си телефон и го включи, но не чу сигнал. Батериите се бяха изтощили.

— Къде е телефонът на колата? — попита тя.

— В багажника. Винаги го заключвам там, когато оставя колата на летището.

Таниша видя как двата автомобила преминаха в другата лента, за да карат след тях.

— Как не ги видях на летището? — зачуди се тя. — Следят ни. Две коли, пълни с бандити. На следващото кръстовище завий на юг. Тръгни по Манчестър авеню. Разклонът е след около три километра.

— Искаш да ги закараш в Уотс?

— Влезем ли в Южния централен район, ще се случат три хубави неща.

— Какви?

— Първо, там има повече ченгета на квадратен километър, отколкото в полицейските участъци в града, затова имаме много по-голям шанс за подкрепления или арест. Искам да спипам онези типове. Второ, аз познавам района и имам предимство. И трето, онези гангстери ще бъдат на вражеска територия. Ако ги измъкнат от колите, ще трябва да се бият, за да спасят портфейлите, часовниците и топките си. На местните бандити не им пука от никого и от нищо, защото всички са дрогирани. Щом поемем по Манчестър авеню, завий наляво по Бродуей и след една пресечка на изток ще се отправим към гара Юг, която се намира на Седемдесет и седма улица. Мястото е истинска крепост. Стигнем ли веднъж там, ще бъдем в безопасност.

Те поеха по Харбър Фрийуей 110 и се отправиха на юг към най-опасните петнайсет квадратни километра в Лос Анджелис.

Сухоземния дракон се изненада, когато червеният ягуар свърна по Харбър Фрийуей и се насочи на юг. После отново се изненада,

когато колата пое по Манчестър авеню. Натисна копчето на радиопредавателя и заповяда:

— Действайте.

Двата автомобила на преследвачите се преместиха в аварийната лента и завиха към Манчестър авеню, което свързваше Лос Анджелис и Уотс. Подобно на повечето гранични зони магистралата бе възприела защитните цветове на по-неотстъпчивия си съсед и пред армираните витрини на изпъстрените с графити мотели и магазини за алкохол и за автомобилни гуми бяха издигнати стоманени решетки.

— Ще го направим сега — нервно каза Сухоземния дракон по радиопредавателя.

Фиатът набра скорост, за да задмине червения ягуар. Двама от четиримата гангстери се наведоха през прозорците и размахаха автоматите. Фиатът се опита да притисне до бордюра ягуара. Но Уилър видя колата на бандитите и свърна надясно по Бродуей. Фиатът не можа да вземе завоя и продължи по Манчестър авеню.

— Завий наляво! — извика Таниша. — Пред нас има тясна уличка, която продължава шест пресечки по-нататък. Карай по нея!

Уилър намери уличката и зави, събаряйки колчетата на крайпътната маркировка. Сега зад тях беше само зеленият форд, който отчаяно се опитваше да настигне по-бързия ягуар.

Синьото куче изпсува от яд, докато се бореше с волана. Никога не бе идвал в този квартал. Не познаваше улиците и най-лошото беше, че това явно бе негърското гето на Лос Анджелис. Белия вълк включи радиопредавателя и започна да крещи имената на улиците на Сухоземния дракон с надеждата, че белият фиат ще ги намери и ще се върне в играта. Но това нямаше да стане, защото белият фиат вече се бе блъснал в оградата, опасваща баскетболното игрище на ъгъла на Манчестър авеню и Елм.

Сухоземния дракон и двамата му съучастници слязоха да огледат щетите и се озоваха лице в лице с десетина сърдити чернокожи играчи.

— Хей, тъпанар! Ти скапа нашето игрище. Ще ви скъсаме жълтите задници!

Онова, което стана после, беше болезнено и неприятно за гледане. Чернокожите заобиколиха тримата бандити от „Бамбуковия

дракон“ и ги биха, докато китайците изпаднаха в безсъзнание.

След няколко пресечки ягуарът изведнъж намали и позволи на зеления форд да се приближи.

— Намали и мини отстрани — каза Белия вълк, който не схвана, че това е клопка.

Синьото куче настигна ягуара. Белия вълк се наведе през прозореца и започна да стреля. Не можа да се прицели точно, защото фордът се блъсна в колчетата от крайпътната маркировка. Белия вълк изкрещя на Синьото куче да се приближи още. После неочаквано ягуарът свърна наляво и Синьото куче видя шанс да се изравни с него от дясната му страна. Той настъпи газта.

— Не... не от тази страна! — извика Белия вълк, но вече беше късно.

Синьото куче се озова пред дулото на глока на Таниша, който бе насочен само на няколко сантиметра от носа му. Лицето му се изкриви от ужас. Най-сетне той постигна две от митичните отличителни особености на зодиакалното животно — в кратките секунди, преди Таниша да натисне спусъка, Синьото куче успя да стане бдителен и нащрек. Когато пистолетът гръмна, той завъртя волана и зеленият форд се плъзна на една страна. Куршумът не улучи целта си. Фордът се изплъзна от контрол и се блъсна в телефонен стълб. Ягуарът се отдалечи на безопасно разстояние. Ударът изправи форда. Тримата бандити излетяха с главите напред през предното стъкло и се стовариха тежко на неравния асфалт. Никой от тях не оцеля.

Охраната на гара Юг беше засилена. На паркинга имаше много ченгета, а на покрива — снайперисти. Тя се намираше в района с най-голяма престъпност в града и беше бомбардирана многократно, затова я пазеха като крепост. Полицаяте, въоръжени с М-16, стъписани вдигнаха глави, когато гумите на червения ягуар изсвириха по Бродуей и той се насочи към тях със запалени фарове и натиснат клаксон. Ченгетата вдигнаха оръжията си и се прицелиха в колата.

— Това някой от тайните агенти ли е? — изкрещя единият.

— С ягуар? Да не си се побъркал? — отговори другият.

Двамата се приготвиха да стрелят, когато ягуарът зави наляво по Седемдесет и седма улица, разби преградите и барикадите и тресейки се спря на паркинга.

Двамата полицаи насочиха оръжията и хукнаха към червения ягуар.

— Излезте от колата с вдигнати ръце! — извикаха те.

— Детектив Уилямс от отдел „Азиатска престъпност“. Аз съм ченге — викна в отговор Таниша и показа значката си през прозореца.

— Да не сте откачили? Пристигате тук с гръм и трясък и без никакво предизвестие — каза единият полицай.

Сетне двете ченгета отстъпиха назад и без да свалят оръжията, им заповядаха да слезат от колата.

30.

АКО ИМА ЧЕТИРИ КРАКА И НЕ Е МАСА, МОЖЕШ ДА ГО ИЗЯДЕШ

Елън Мин седеше в малката стая, където се намираше телефонната централа на отдел „Азиатска престъпност“ и слушаше разговора, който току-що бе прехвърлила в дома на капитан Рик Верба. Обаждаше се Таниша Уилямс. Беше два часа след полунощ. Елън осъществи връзката, събуди ядосания капитан и му каза, че случаят е спешен, после не прекъсна линията и чу как чернокожата детективка накратко описа какво ѝ се бе случило по пътя от летището. Таниша добави, че в момента се намира в Южния централен район и трябва незабавно да види капитан Верба.

— Господи, Таниша, не знаеш ли колко е часът, по дяволите? — попита Рик Верба. Беше сънен и ядосан, защото го бяха събудили по никое време. — Може да са се опитвали да откраднат колата. Нали каза, че си била в нов ягуар?

Елън се заслуша, когато Таниша заговори бавно, наблягайки на всяка дума:

— Не беше опит за кражба на кола, капитане. Това е нещо голямо. Много по-голямо от всичко, върху което сме работили. Почакай, докато прочетеш документа, който взехме от централата на триадата в Хонконг.

Верба се съгласи да стане, но не пожела да отиде чак в Южния централен район посред нощ.

— Ще се срещнем след половин час в кафенето на „Уестин“ — каза той.

„Уестин“ беше петнайсететажен хотел на Хил стрийт, посещаван предимно от бизнесмени азиатци. Ченгетата от отдел „Азиатска престъпност“ редовно се отбиваха там след работа.

— Капитане, не мисля...

— Виж какво, Таниша, затънала си до гушата в неприятности. — Верба явно се бе разсънил, защото гласът му стана по-силен. — Детективите от Отдела за вътрешно разследване прегледаха

заявлението ти за Полицейската академия. Ти ми каза, че имаш семейни проблеми в Кливланд. Според тях ти нямаш роднини там. Те мислят, че се криеш от тях, защото си виновна. Откровено казано, аз съм на същото мнение. Ще се видим след половин час в „Уестин“.

Верба затвори.

Елън Мин прекъсна линията и застана неподвижно. Тя беше трийсет и шест годишна, изящна и с екзотични азиатски черти. Живееше в Съединените щати едва от четири години. Беше израснала в Шанхай. Омъжи се на петнайсет години и роди две деца. Съпругът ѝ почина от дизентерия, а децата ѝ избягаха в Щатите. За да осигури пътуването им, Елън лично гарантира огромната сума, която поиска триадата „Чин Ло“. Тя беше учителка, но я уволниха. За да плати за пътуването на децата си, бе принудена да танцува в нощните клубове на триадата в Хонконг. След три години на голи танци и проституция най-сетне спечели благоразположението на влиятелен главорез на триадата, който ѝ уреди да замине при сина си и дъщеря си в Лос Анджелис.

Елън се отърва от танците в нощните клубове, като си намери работа като учителка. Бързо усвояваше чуждите езици и скоро научи английски. Но семейството ѝ още дължеше огромни суми на „Чин Ло“ и живееха в мизерия, за да изплатят дълга си. Уличната банда „Бамбуковия дракон“ прибираше всичко, което децата ѝ изкарваха в ресторанта в Китайския квартал, както и учителската ѝ заплата. Живееха с онова, което успяваха да откраднат. От дните на детството ѝ в Шанхай гладът я преследваше като ненаситно куче. Жителите на град Кантон имаха поговорка за глада: „Ако лети във въздуха и не е самолет, ако плува в морето и не е подводница и ако има четири крака и не е маса, можеш да го изядеш“.

Животът ѝ в Америка изглеждаше безнадежден, но един следобед „Змийската глава“ в Лос Анджелис ѝ се обади и поиска да се срещнат. Елън се уплаши да не накарат нея или дъщеря ѝ отново да станат танцьорки или проститутки.

Но „Змийската глава“ пожела друго.

— Има работа за човек, който говори китайските диалекти — каза ѝ. — Колко диалекта знаеш?

— Говоря мандарински, кантонезийски, хака и фукиенизийски — отговори тя, споменавайки само няколко от диалектите, които

владееше.

— Полицията в Лос Анджелис се нуждае от преводачи. Добре е да бъдеш любезен с врага си — ухили се той.

Елън лесно получи длъжността.

Докато работеше в полицията в Лос Анджелис, успя да изплати по-голямата част от сумата, която синът ѝ и дъщеря ѝ дължаха на „Чин Ло“. Скоро семейството ѝ щеше да се освободи от триадата. Но дотогава Елън трябваше да продължи да демонстрира лоялността си, за да оцелее. Тя взе телефонната слушалка и набра номера.

По това време кафенето в хотел „Уестин“ беше безлюдно. Таниша и Уилър седяха в сепаре с гръб към стената. Сервитьорката азиатка сънено се приближи до тях, носейки две чаши кафе. В три без петнайсет Рик Верба влезе в заведението и седна при тях. Беше се сресал набързо и още не се беше разсънил.

— По-добре историята ти да си заслужава, Таниша — заяви той.

— Капитан Верба. Уилър Касиди — представи ги тя.

Верба го погледна, но не си направи труда да му подаде ръка и изненадано вдигна вежди.

— Онзи Уилър Касиди? — презрително попита той.

— Какво би трябвало да означава това? — предизвикателно попита Уилър.

— Ами, без да броим половин дузината нарушения, докато си шофирал пиян, и обвиненията в нападение, при които си пребил от бой разгневени съпрузи на паркинга пред клуба, ти боравиш умело и с пистолет, когато стреля по тримата бандити от „Бамбуковия дракон“ и изпрати двама от тях при прадедите им.

— Преувеличаваш, капитане. Защо не се успокоиш и не видиш какво сме донесли — рече Уилър, несъзнателно възприемайки надменния тон, с който говореше в клуба.

— Защото детектив Уилямс, която е моя подчинена, непрекъснато върши гафове. Тя излъга мен и Отдела за вътрешно разследване. Работи по този случай на своя глава и по всяка вероятност ще я изритат от полицията без право на пенсия.

— Детектив Уилямс е най-доброто ченге, което сте имали, и ако не беше такъв задръстен задник, щеше да я защитиш, вместо да я

нападаш — разпалено заяви другият мъж.

Стъписан, Рик Верба погледна Таниша.

— Господи, не ми казвай, че се чукаш с този тип. Та той е страна по случая, който разследваш.

— Може ли да прескочим празните приказки и да говорим за онова, за което сме дошли? — намеси се Таниша, като се изчерви. Тя извади документа, който бяха откраднали от Пагодата на червеното цвете, и го сложи на пластмасовата маса. — Нали можеш да четеш на китайски, капитане?

— Ходя на уроци. Уча се — отговори той, разгърна документа и го погледна.

— В това споразумение пише, че Шан Чу на триадата в Хонконг на име Уо Лап Лин е сключил сделка да се кандидатира без конкуренция за губернатор на Хонконг на изборите в средата на 1998 година.

Верба гледаше документа, почесваше се по главата и се прозяваше.

— Е, и какво от това? — попита. — Какво общо има тази история с отдел „Азиатска престъпност“ в Лос Анджелис?

— Затова са били убити брат ми и Анджела Уонг — обади се Уилър и извади от джоба си лист хартия. — Това е текстът на диктовка от касета, която намерихме в колата на брат ми. Когато преди два дни бяхме в библиотеката на Пагодата на червеното цвете, аз видях антикварната поредица за историята на Калифорния от Джон Стодард. Брат ми има същата поредица. Защо един водач на триада би проявил интерес към писанията на доминикански монах?

— Откъде да знам, по дяволите? — рече Верба. Започваше да се притеснява.

— Защото десетият том на тази поредица е бил използван за код. Всички цифри в това писмо съответстват на страници и букви в онази книга. Мога да ти обясня как се работи с такъв код, ако искаш.

— Знам как се работи с код по книга — отвърна капитанът и пак погледна документа.

— Оказва се, че Прескот Касиди е бил посредник за хонконгската триада „Чин Ло“ — рече Таниша. — Триадите наводняват американските пазари с нелегални имигранти, оръжия и хероин. Ето защо белият китайски прах направи такъв голям пробив през

последните пет години. Прескот е набирал средства за политиците тук, в Съединените щати, влагайки парите на триадата в кампаниите им. Освен това е подкупвал служители на имиграционните власти, за да осигури зелени карти или политическо убежище на нелегалните имигранти. Секретарката му Анджела беше китайка. Истинското ѝ име е Куонг, а не Уонг. Синът ѝ Джони Куонг беше ченге в Хонконг. Те бяха участници от престъпния канал на триадата. Мисля, че са се занимавали предимно с нелегална имиграция, но вероятно и с наркотици и оръжие. ФБР се е свързало с Прескот Касиди. Разпитвали са го. Той и Анджела бяха убити, защото триадата се е уплашила, че Касиди ще изплюе камъчето. Уили не може да допусне този документ да види бял свят. Ако се потвърди, че подписите са неговият и на Чен Бода, тогава този документ ще бъде политически динамит. Комунистическите лидери в Пекин искат да ни убедят, че спазват съвместната китайско-британска декларация, но всъщност не го правят. Всички онези подкупени сенатори и конгресмени, обозначени с „д“ и „р“ в това писмо, трябва да прехвърлят топката на Конгреса, за да бъде Уо Лап политически приемлив за Съединените щати и американското правителство да подкрепи кандидатурата му за губернатор на Хонконг. Сегашните скандали, свързани с набирането на средства за кампаниите, се коренят в тази престъпна империя — обясняваше Таниша, докато Рик Верба се опитваше да прочете документа. — Това е доказателство, че третият най-голям банков център в света е бил продаден на международна престъпна организация.

Настъпи продължително мълчание, докато двамата чакаха отговора на Верба.

— Разкажете ми отново всичко — рече той и направи знак на сервитьорката да му донесе чаша кафе.

След двамадесет минути Таниша и Уилър бяха разказали всичко отново, този път добавяйки подробно описание на приключенията си в Хонконг. Казаха на Рик Верба за смъртта на Джони Куонг и на Джулиан Уинслоу, за проникването в Града на стените, за бягството от Макао и за опита да ги убият по пътя от летището. Когато свършиха,

Рик Верба седеше и ги гледаше, без да говори. Очите му бяха широко отворени от изумление.

— Това е най-абсурдната шибана история, която съм чувал — рече най-сетне.

Сгъна документа и го сложи в джоба си точно когато четирима бизнесмени китайци с дипломатически куфарчета влязоха в кафенето. Групата се настани на масата срещу тях. Таниша ги наблюдаваше. Рик Верба направи знак на сервитьорката да донесе сметката. Двама от китайците бизнесмени биха невероятно млади, може би едва деветнайсет-двайсетгодишни. Костюмите им бяха съвсем нови и много евтини. Те отвориха куфарчетата си и започнаха да ровят в тях, преструвайки се, че търсят документи.

— Капитане, имаш ли патлак? — тихо попита Таниша.

Верба вдигна глава.

— Какво?

— Въръжен ли си?

— Да — отговори той. — Двайсет и два милиметров под мишницата и деветмилиметров на глезена. Защо?

— Дай на Уилър единия и приготви другия — каза тя, без да откъсва очи от китайските бизнесмени.

— Защо? — попита капитанът.

— Защото зад теб има четирима бандити. Имаме пет секунди, после ще ни размажат.

Без да се обръща, с едната си ръка Верба бръкна в кобура под мишницата си, а другата спусна към глезена си. Плъзна дваайсет и два милиметровия пистолет по масата и извади деветмилиметровия. Глокът на Таниша беше в чантата ѝ. Изведнъж четиримата китайци станаха. В ръцете си държаха деветмилиметрови автоматични пистолети.

— Сега! — извика Таниша и Верба рязко се обърна с насочен пистолет.

Уилър и Таниша се хвърлиха надясно и стреляха. В ярко осветеното кафе едновременно гръмнаха седем пистолета.

Китайците не очакваха такава съгласувана контраатака от страна на „нищо неподозиращите“ мишени и стреляха прибързано. Тази грешка им струва скъпо, защото първите им куршуми не поразиха целта и разбиха на парчета нескопосно нарисуваната китайска картина

на стената зад жертвите им. Таниша, Уилър и Верба уцелиха трима от четиримата с първите си изстрели. Тримата гангстери паднаха, набраздявайки отсрещната стена на кафенето с откоси от автоматичните си оръжия. Четвъртият се обърна и побягна. Верба се хвърли към него и го удари по гърба, поваляйки го на лакирания под.

Изведнъж кафенето утихна и се изпълни с мирис на кръв и кордит. Само един от гангстерите беше жив. Устата му се отваряше и затваряше и оттам излизаха едва доловими звуци.

— Извикай линейка — каза Верба на сервитьорката, която пицеше истерично. — Извикай шибана линейка, по дяволите!

Тя се втурна към телефона.

Таниша погледна капитана. Един от куршумите бе одраскал ухото му. По лицето му се стичаше кръв.

— А сега колко абсурдна ти се вижда тази история? — попита тя.

31. УМНАТА МАЙМУНА

В десет часа сутринта Таниша, Уилър и капитан Верба бяха разпитани от детективите от отдел „Тежки престъпления“ от Паркър Сентър. Бяха написали доклади за престрелката и бяха дали показания. Четиримата убити гангстери от „Бамбуковия дракон“ бяха закарани в моргата и количките с труповете им бяха наредени до тримата, загинали в автомобилната катастрофа в Южния централен район. Единственият оцелял беше в шоковата зала в общинската болница в Лос Анджелис. Един от куршумите на Рик Верба беше заседнал в гърба му. Състоянието му беше критично.

Полицайте взеха отпечатъци на всички убити китайци, но не установиха нищо. Гангстерите не фигурираха в компютъра на полицията в Лос Анджелис. Бяха записани като хора с неустановена самоличност и категоризирани като вероятни нелегални имигранти.

Таниша, Верба и Уилър се върнаха в кабинета на капитана в отдел „Азиатска престъпност“. Имаха строги указания от детективите от отдел „Тежки престъпления“ да оставят Паркър Сентър да се занимава с разследването.

— Нищо няма да разкрият — огорчено каза Верба и спусна щорите на кабинета, за да не ги гледат другите детективи.

Всички знаеха, че Рик и Таниша са пречукали четирима гангстери от „Бамбуковия дракон“, а тя е очистила още трима по време на преследване с коли в Южния централен район.

Уилър още не можеше да се съвземе от преживяванията в Хонконг и организъмът му бе произвел твърде много адреналин. Чувстваше се изтощен, а мислите му бяха объркани.

Рик Верба бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади документа, който бяха взели от Пагодата на червеното цвете, и го сложи на бюрото.

— Как да потвърдим подписите, по дяволите? — попита той.

— Ти си го задържал? Мислех, че трябваше да предадеш всичко на лейтенант Милър — каза Таниша.

— Този случай е наш. Каубоите от Паркър Сентър няма да се оправят в лабиринта в Китайския квартал. Е, как да докажем автентичността на документа?

— Направи фотокопии и аз ще го изпратя по факса на Уилард Викърс — каза Уилър. — Той ще удостовери подписите.

Таниша кимна и му се усмихна, после се прозя и добави:

— Извинете.

— Прибери се къщи да поспиш — рече Рик Верба.

— Мисля, че тя не трябва да си отива къщи. Аз също. Откакто кацнахме тук, направиха два опита да ни убият — обади се Уилър. — И докато още говорим по този въпрос, как са разбрали бандитите от „Бамбуковия дракон“, че ще бъдем в онова кафене? Как, по дяволите, ни намериха там?

— Уместен въпрос — отбеляза Таниша и кимна.

— Може да са ви проследили от гара Юг — предположи Верба.

— Само ако са имали хеликоптер — възрази тя. — Взехме всички необходими предпазни мерки. Никой не ни следеше.

— Тогава не знам — рече капитанът.

— Ти каза ли на някого? — попита го Таниша.

— Не. Дойдох направо от къщи.

Тримата се умълчаха.

— Може ли да са сложили проследяващи устройства в колата ви? Или в багажа, или в дрехите ви? — попита Верба.

— Възможно е — отговори Таниша.

— Добре. Ще проверим всичките ви вещи и ягуара — реши капитанът. — Ако са чисти, не знам какво да ви кажа.

Излязоха от кабинета на Рик Верба и Таниша видя Ал Катсукура.

— Добре ли си? — попита я японецът.

— Да. Благодаря, че попита. Как върви разследването на убийството на Рей?

— Стигнах до задънена улица. Докладът си стои в папката. Между другото, върнаха ме в Бреговата охрана. Ще патрулирам, за да следя за нелегални имигранти. Операция „Сух док“.

— Какво е това, по дяволите?

— Някакъв китаец в Марина дел Рей се опитал да наеме „Хорнблоуър“, един от онези увеселителни кораби, които можеш да вземеш за сватбено тържество или служебно празненство. Само че

поискал да я заредят с гориво за петдесет километра. На служителя от компанията му се сторило, че това е странно желание. Помислил, че може би искат яхтата за някаква сделка с наркотици, и ни се обади. Изпратихме там детектив под прикритие. Включихме се в играта. Изглежда ще използват „Хорнблоуър“, за да прекарат нелегални имигранти от кораба-майка до брега. Само че този път най-сетне убедих Верба да играе хитро. Ще бъдем готови да ги проследим чак до крайния каналджия. Ще спипаме цялата мрежа.

— Добре сте го намислили — рече Таниша и пак се прозя.

Ченгетата претърсиха с детектори багажа, дрехите им и колата, но не намериха подслушвателни устройства. Таниша и Уилър наблюдаваха операцията.

— Трябва да отидем някъде, където няма да ни убият — каза той.

— В къщата на баба ми — предложи Таниша. — Тя живее там с племенниците ми. Намира се на юг от Креншо. Не е най-красивият квартал в Лос Анджелис, но местните бандити не пускат там други гангстери.

— Съгласен съм, стига да има мека възглавница и тъмна стая.

— Тогава да вървим.

Двамата се качиха в ягуара и напуснаха безопасността на паркинга. Уилър потегли по магистралата, но вместо да се отправи на юг, зави на запад, към Бел Еър. Таниша го погледна учудено.

— Първо трябва да се отбия на едно място — каза той.

Лиз Касиди стоеше във фойето на къщата на Прескот в Бел Еър и гледаше свирепо Таниша. Уилър най-сетне излезе от кабинета на брат си, понесъл десетия том на „История на Калифорния“ от Джон Стодарт.

— Къде ще я носиш? — попита снаха му.

— Ще върна книгата, Лиз. Обещавам.

— Липсваше ни на погребението на Прескот.

Гласът ѝ звучеше сприхаво.

— Съжалявам.

— Забавлявате ли се с твоята приятелка полицайката? — студено попита тя. — Успяхте ли вече да опетните доброто име на Прескот?

— Съжалявам, Лиз. Знам, че няма да разбереш какво се опитвам да направя. И не очаквам да го сториш.

Таниша усети, че започва семеен скандал.

— Много добре, Уилър — рече Лиз с пронизителен глас, който изпълни помещението. — Всичко ми е ясно. Прескот се опита да ти помогне. Да обясни на майка ти безсмисления ти начин на живот. Защищаваше те, когато никой друг не беше на твоя страна, а в замяна ти си решил да разрушиш представата за него. Ти си най-жалкото човешко същество, който съм виждала.

— Всичко ми омръзна... Дойде ми до гуша, Лиз. Помисли какво би станало, ако това „жалко човешко същество“ не се беше появило тук преди седмица. Ти и Холис също щяхте да сте мъртви. Не аз започнах тази история. Не аз причиних тази трагедия на семейството ни, но със сигурност ще я разнищя. Ще разбере кой уби брат ми... Правя го заради Прескот. Той искаше да постъпя така. Помоли ме да го сторя.

Уилър и Таниша се обърнаха и излязоха от къщата.

Върнаха се на магистралата и поеха на юг. Уилър мислеше за последната среща с брат си. Той седеше срещу него в ресторанта на клуб „Уестридж“. Прескот каза нещо, което тогава Уилър не разбра, но сега му даде сили да продължи с разследването.

„Каквото и да се случи, обещай ми, че ще постъпиш правилно.“

Понякога Уили мислеше за драконите. Беше чел книги за митичните китайски символи на силата. Драконите бяха най-едрите от триста и шейсетте вида люспести влечуги, които живееха на земята. Имаха четири крака, но често ходеха на два. Имперският дракон имаше пет пръста на всеки крак, а останалите — само четири. Говореше се, че драконът прилича на девет други животни — на елена по рогата, на камилата по главата, на дявола по очите, на змията по шията, на крокодила по големия корем, на шарана по люспите, на орела по ноктите, на тигъра по краката и на вола по ушите. Малкият дракон беше като гъсеница в копринена буба и имаше много крака и малко ум в главата. Но големият дракон властваше и на небето, и на земята.

Уили седеше в личния си самолет и мислеше за драконите, докато американските митнически власти подпечатваха визата му. Той

пътуваше с британски паспорт, затова влизането му в Съединените щати все още беше лесно.

Самолетът му бе спрял на летището в Лос Анджелис пред изхода за частни полети. Най-сетне служителите на митническите и имиграционните власти подпечатаха паспорта му и пуснаха самолета, без да проверяват багажното отделение, където беше смъртоносното куфарче.

Уили прекоси помещението и се качи в сив линкълн. После изчака да донесат багажа му. Последният куфар бе взет от тайното отделение и отстрани имаше надпис на руски език. Куфарът бе сложен в багажника наред с другите принадлежности на Уили.

Мъжът, който седеше зад волана на линкълна, се представи като Ли Чоу и добави, че американското му име е Дани. Той включи на скорост и потегли към изхода от летището. Уили не му каза нищо. Предпочете собствените си мисли пред един безсмислен разговор.

Докато пътуваха към Китайския квартал, той си спомни легендата за Глупавия дракон. Съпругата на Глупавия дракон била много болна. Двамата живеели на дъното на океана. Жената рекла: „Трябва да изям сърцето на умна маймуна, за да оздравея“. „Но откъде да намеря такова сърце?“ — попитал Глупавия дракон. „Не знам — отговорила жена му, — но трябва да опиташ, иначе ще умра.“ Глупавия Дракон изплувал на брега, за да търси умна маймуна. Накрая намерил една, която седяла на най-високия клон на огромна върба. „Ще те заведа където искаш — рекъл Глупавия дракон. — Само се качи на гърба ми. Много по-лесно е да яздиш, отколкото да вървиш.“ „Но аз не искам да яздя — отговорила маймуната. — Мога да скачам от клон на клон.“ „Ще отидеш много по-далеч и по-бързо, ако се качиш на гърба ми“ — увещавал я Глупавия дракон. Умната маймуна го яхнала и той се потопил в океана. Очите и устата на маймуната се напълнили с вода и тя извикала: „Защо ме водиш в океана?“. „Защото жена ми е много болна и ако изяде сърце на умна маймуна, няма да умре.“ „О, това е ужасно — казала умната маймуна. — Жена ти ще умре, защото оставих сърцето си горе на дървото. Ако иска да го изяде, трябва да се върнем да го вземем.“ Глупавия дракон се обърнал и се изкатери на земята. Умната маймуна скочила на дървото и бързо изтичала на безопасно място. „Какво правиш, малка приятелко? Трябва да се върнеш и да донесеш сърцето си, защото жена ми умира.“ „Ти трябва

да си много глупав дракон“ — изсмяла се маймуната от най-високия клон на дървото.

Уили се бе държал като Глупавия дракон. Но сега бе дошло време да изиграе ролята на умната маймуна.

32.

НА ЮГ ОТ МАНЧЕСТЪР АВЕНЮ

Двуетажната къща, която полагаше неимоверни усилия да прилича на викторианска, беше стара и порутена. Дървена веранда и кръгли ъглови кули биха допринесли за този ефект, но биха стояли само като причудливи добавки. Къщата се намиреше на юг от Манчестър авеню, на Бронсън стрийт, в околностите на Лиймърт Парк в Южния централен район. Спряха на алеята за коли зад шевролет от 1963 година.

Червеният ягуар привличаше вниманието на всички по улиците.

— Паркирай на тревата в задния двор — каза Таниша. — След половин час ще ограбят колата, ако я оставиш отпред.

Минаха под оголен телефонен кабел, на който бяха окачени стари обувки за тенис. Таниша ги изгледа гневно и измърмори:

— По дяволите.

Зад къщата имаше мръсен малък двор. Уилър спря и изключи двигателя.

— Това е шевролетът на племенника ми Лафранс. Той продава наркотици и е голям проблем за семейството. Онези обувки за тенис показват на всеки, който минава оттук, че може да си купи дрога. Баба ми Надин е възрастна. Не може да се оправя с него. Мислех, че преди месец съм го изгонила завинаги.

Двамата се качиха на дървената веранда и Таниша намери ключ под празна, напукана саксия.

— Хитро скривалище — отбеляза Уилър.

— Ако в тази къща намериш нещо за крадене, това ще означава, че местните жители са ослепели.

Влязоха в тъмен коридор с тапицирани кресла и стари дървени мебели. Рапмузика тресеше прозорците в предната част на къщата. Тръгнаха към смеха и музиката и се озоваха в стая, където десет момчета и момичета пиеха алкохол и се кикотеха. В цигарения дим се долавяше силна миризма на марихуана.

— На какво прилича това, Лафранс, по дяволите? — попита Таниша.

Чернокожите младежи се обърнаха и я погледнаха така, сякаш беше космически пришелец.

— Полицайката — провлече високо мускулесто седемнайсетгодишно момче, после стана и се отдалечи от приятелите си.

Очите му бяха подпухнали от марихуаната и от бездействието. Таниша видя пликчетата с наркотик и парите на масичката за кафе зад него. Неколцина от младежите започнаха да събират пликчетата и парите и да ги тъпчат в кожените си якета или в джобовете на широките си панталони.

— Къде е Надин? — попита Таниша, гледайки гневно племенника си.

— Горے. Проснала се е на кревата както обикновено — отговори Лафранс, после наклони глава към приятелите си. — Това тук е нищо. Само се забавляваме.

— Още ли продаваш дрога, Лафранс? Мисля, че се бяхме разбрали по този въпрос, след като последния път беше в пандиза.

— Това е началният ми капитал — каза той и посочи парите на масата. — Спестяванията от работата ми.

Таниша знаеше, че той не работи. Лафранс се залюля, сякаш искаше да отстъпи назад от нея, но се страхуваше да не покаже слабост пред приятелите си.

— Коя е тази бяла мутра с теб? — попита той, за да смени темата на разговора.

— Един мой приятел.

— Какво ще му показваш тук на този гадняр?

Уилър разкопча златната верижка на часовника си „Ролекс“ и го пусна в левия си джоб.

— Това ти ли си, Брийзи? — попита Таниша, гледайки едно от момичетата, което едва ли имаше тринайсет години.

Брийзи беше доведена сестра на Лафранс. Седеше на канапето и пушеше цигара.

Таниша се вторачи гневно в племенника си.

— Искаш да направиш дори малката си сестра наркоманка, така ли? — Ядоса се и направи крачка към Лафранс, който отстъпи назад.

— Трябва да те арестувам заради тази купчина кокаин и цигари с марихуана.

Грабна от масичката пликче с бял прах и го вдигна.

— Това не е кокаин. Ти продаваш хероин. Трябва да предам на полицията жалкия ти задник — добави тя.

— Защо си дошла? — повиши тон Лафранс. — По-добре се разкарай, защото няма да търпя бели шибаняци в къщата. Ще му видя сметката, ако се опиташ да ме изпееш на ченгетата.

Уилър направи крачка към него и тихо каза:

— Заповядай винаги когато се почувстваш скапан, дрисльо.

Лафранс погледна приятелите си. Трябваше да направи нещо. Не можеше да допусне да го предизвиква едно бяло копеле на средна възраст. Приятелите му го гледаха и спокойно чакаха.

Изведнъж Лафранс замахна към Уилър, който обаче очакваше удара. Не го биваше много с автоматите „Узи“ или с италианските пистолети, но все още имаше едно от най-добрите леви крошета в Бевърли Хилс. Докато Лафранс нанасяше удара, Уилър се дръпна встрани и сви колене. Юмрукът на нападателя мина покрай дясното му рамо. В същото време Уилър удари младежа в стомаха. Той политна назад, изкрещя, присви се от болка и се стовари върху масичката за кафе. Двамата се вторачиха гневно един в друг.

— Какви ги вършиш, да ти го начукам? — изхленчи Лафранс.

— Ритам те по задника — отговори Уилър.

— Ние се чупим — каза един от гангстерите.

Младежите станаха и бързо излязоха от хола, после се пръснаха в различни посоки по улицата и изчезнаха в мръсния квартал като хлебарки под дъски на пода.

Лафранс бавно се надигна, стенойки от болка. Обърна се и погледна Таниша.

— Шибана курва — каза. — Предателка. Издаваш своите.

— Не мога да повярвам, че продаваш наркотици в хола на родния си дом — скара му се тя. — Какво ти става, по дяволите?

Лафранс не отговори. Обърна се и излезе от къщата. След няколко секунди двигателят на шевролета забръмча и колата потегли. В стаята остана само Брийзи.

— Съжалявам, лельо — каза тя, стана и започна да почиства хола.

— Момиче, ще станеш наркоманка и ще прекараш остатъка от живота си в затвора. И никой от тези типове няма да си мръдне пръста за теб.

Брийзи изхвърли в тоалетната на долния етаж фасовете от цигарите с марихуана.

— Как е Надин? — попита Таниша.

— През повечето време спи. Това е от лекарството за артрит, което ѝ дадоха.

— Искам да ми се обадиш, ако Лафранс отново дойде тук.

— Добре, лельо — неуверено отвърна тя. — Трябва да тръгвам. Ще бъдеш ли тук по-късно?

— Ще попитам Надин дали можем да останем няколко дни.

Брийзи се усмихна, показвайки хубави зъби. Щеше да стане поразителна красавица, ако цигарите с марихуана и хероинът не я съсипеха. Таниша реши да се заеме с племенницата си.

— Не се тревожи за Лафранс — неочаквано каза Брийзи. — Някой ден ще се оправи.

И двете знаеха, че това няма да стане. Лафранс се бе устремил към самоунищожението с лудешка скорост.

Таниша се качи горе и намери баба си, която лежеше подпряна на няколко възглавници и „спеше с отворени очи“, както сама се изразяваше.

— Бабо... — каза Таниша и изчака, докато тя я разпознае.

Баба ѝ беше ниска, дебела жена, която бе загубила способността си да се усмихва.

— Здравей, дете — рече Надин и се опита да се надигне. — Отдавна не си идвала.

Таниша целуна баба си и седна на стола до леглото ѝ.

— Бабо, току-що хванах Лафранс да продава хероин долу. Не искам да води гангстери в къщата ти и да им дава наркотици. Тревожа се и за Брийзи.

— Какво бих могла да направя, дете? Не мога да слизам долу всеки път, когато чуя музика. Глезенът ми е подут и ужасно ме боли.

— Обаждай ми се. Казвай ми, когато Лафранс е тук и аз ще го изхвърля.

Надин погледна Таниша и кимна. Ако очите са прозорци към душата, то нейният поглед показваше уморен и безволев дух, който бе

отстъпил пред болката и бедността и се бе предал на отчаянието. Таниша стана, приближи се до вратата и дръпна Уилър да влезе в стаята.

— Това е приятелят ми Уилър Касиди — каза. — Бихме искали да останем тук няколко дни.

— Какво си намислила, момиче? Довела си в къщата бял човек и ще имаме големи неприятности.

— Бабо, няма къде другаде да отидем. Едни хора ни преследват, но тук няма да ни намерят.

Надин затвори очи. Когато отново ги отвори, в погледа ѝ се четеше умора и примирение.

— Всемогъщи боже — прошепна. — В какви само неща се забъркваме ние, глупците?

Уилър си задаваше същия въпрос.

Те бяха събрани пред него и седяха на дървени столове, които бяха донесли от залата за съвещания. Стаята беше малка и прекалено затоплена и всички лъщяха от пот с изключение на Уо Лап Лин. Той седеше търпеливо, охлаждан от желязната си воля. Сухоземния дракон описваше случилото се по време на нападението около летището. По тялото му още личаха следите от жестокия побой, който му бе нанесен в Южния централен район. Лицето и устните му бяха подути. Чернокожите го оставиха да лежи в безсъзнание там и когато най-сетне дойде на себе си, успя да вземе такси и плати с петдесетте долара, които винаги държеше скрити в едната си обувка. Сухоземния дракон завърши злополучния си разказ и погледна ужасен могъщия Шан Чу.

— Ти опозори себе си и Братството — рече Уили и лицето и ушите на Сухоземния дракон мигновено пламнаха от вина и срам. — Имаме ли представа къде са онези двамата?

Уили говореше на фукиенизийски, защото повечето гангстери от „Бамбуковия дракон“, присъстващи в стаята, бяха от провинция Фу-Киен и не знаеха мандарински и кантонезийски.

— Не, Шан Чу — отговори Бялото ветрило на триадата в Лос Анджелис, петдесетгодишен и изключително боеспособен гангстер, който бе дошъл в Щатите от Тайван в края на шейсетте години. Казваше се Чу Лу. Дрехите му бяха с бойните цветове на „Бамбуковия

дракон“ — черен панталон и риза и червена лента на главата. Той се страхуваше, че най-могъщият Шан Чу от централата на триадата в Хонконг ще вдигне ръка и ще заповяда да го убият заради провала. — Имаме информатор в полицията. Една от телефонистките. Тя подслушва разговорите. Чернокожата детективка се е обадила на капитана си и е оставила телефонен номер. Не е съобщила адрес, но кодът е 213, а първите цифри са 485, което означава, че се намира някъде в Южния централен район.

— Къде е този район? — попита Уили. — Далеч ли е?

— Това е част от Лос Анджелис — с уважение обясни Бялото ветрило.

— В Лос Анджелис живеят над три милиона души. Нима предлагаш да тръгнем да обикаляме града с коли и да я търсим? Убеден съм, че това не е решението ти.

Уили беше уморен от полета и ядосан заради провалите. Местните членове на триадата бяха безцеремонни хора, но, изглежда, им липсваха изобретателност и коварство.

— Най-почитаеми Шан Чу — рече Бялото ветрило и се поклони, за да покаже сервилност. — Южният централен район е негърското гето, където безпричинно убиват хора. Но ние имаме огромно влияние там, защото местните банди продават китайския бял прах. Ние снабдяваме много пласьори на наркотици. Бандите контролират всичко в онзи квартал, но се нуждаят от нашия хероин. Вече им казахме, че има голяма награда за чернокожата полицайка Таниша Уилямс и нейния бял приятел.

Бялото ветрило погледна стоическото лице на Уо Лап Лин и изведнъж се запита дали не бе направил грешка, като му каза, че разчита на чернокожи да решат този проблем.

— Няма значение дали котката е черна или бяла, стига да лови плъхове — добави той, цитирайки една от известните мъдрости на Дън Сяопин.

Уили почувства, че събитията се бяха обърнали срещу него. Двамата американци се бяха прибрали в родината си и вероятно нямаше да е трудно да предадат откраднатия документ в опасни ръце. Сега времето беше най-злият му враг.

Слухът се разнесе по улиците за по-малко от два часа. Таниша Уилямс бе оценена на петдесет килограма китайски бял прах.

В три часа следобед Лафранс седеше пред магазина за алкохол и пиеше бира. Още го болеше от удара и бе ядосан. От пустинята беше започнал да духа горещ вятър и температурата се повишаваше — нещо, което не помагаше на настроението му. От паркинга зад ъгъла се чуваха гласовете на Сам Лошия и Малката мечка, които тичаха насамнатам и се прицелваха с топката във въображаем баскетболен кош.

— Човече, ако гепя оная гаднярка, с кинтите ще си взема някоя готина слива за чукане — каза Сам Лошия, докато Малката мечка дриблираше на място с топката, без да бърза да играе заради жегата.

— Петдесет кила, така ли рече оня тип? — попита другият и спря да дриблира. — Чист ли е, или говорим за някакви лайна със стотици примеси?

— Не, не е менте. Сигурно е чист. Така каза китаецът — ухили се Сам Лошия.

Малката мечка отново започна да дриблира, заобиколи Сам Лошия и подскочи, все едно се прицелваше в кош.

Лафранс с усилие се изправи, приближи се до тях и попита:

— За каква далавера говорите?

Когато двамата му казаха, Лафранс се усмихна за пръв път, откакто бе преминало въздействието на ганджата. Знаеше, че скоро ще забогатее.

33.

КРЪСТНИКЪТ

Таниша и Уилър се измъкнаха от Южния централен район в осем и трийсет сутринта, докато местните гангстери още спяха. Закусиха в кафенето до летището, отправиха се на север и в девет пристигнаха в Бевърли Хилс.

— Господи — възкликна тя, когато видя огромната къща, построена в колониален стил на Аутрийч Драйв. — Това ли е домът на чичо ти? Прилича на хотел.

— Той всъщност не ми е чичо. Само го наричам така. Един от най-старите приятели на баща ми. Мой кръстник. Винаги е бил на моя страна.

Уилър паркира ягуара на алеята за коли до фонтана с размери на плувен басейн, който бе охраняван от ято железни скулптури на чапли. От човките им струеше вода.

Кулите на къщата идеално се съчетаваха с колониалната архитектура. Градинарят азиатец метеше листа в едната част на огромното имение. Таниша и Уилър се приближиха до предната врата.

— Чичо Алан е съдия във Върховния съд и важна клечка в Републиканската партия. Ако някой може да ни помогне, това е той.

— Но дали ще го направи? — попита тя.

Уилър сви рамене и натисна звънеца. Леля Вирджиния, изискана шейсет и осем годишна дама, им отвори вратата. Посивелите ѝ коси блестяха. Беше облечена в копринена блуза с къси ръкави и пола на „Шанел“. Бижутата ѝ бяха скъпи, но дискретни. Тя предложи бузата си на Уилър и той я целуна.

— Лельо Джини, това е приятелката ми Таниша Уилямс.

Вирджиния се обърна към Таниша и се ръкува с нея, после каза:

— Заповядайте, влезте. Алан много се зарадва, когато му се обади сутринта. Той е в Ловната стая и се опитва да свърже тонколониите на уредбата. Един господ знае дали ще се чуе нещо.

Минаха през великолепно фоайе, слязоха по три стъпала и се озоваха в голяма стая, украсена с глави на диви животни. Львове и

антилопи ги гледаха с безразлични стъклени очи. Под стъклената маса, подпряна на слонски бивни, беше просната кожа на зебра. На лавицата на отсрещната стена имаше колекция от добре поддържани оръжия.

До камината стоеше съдията Алан Холингсуърт. Беше облечен в сини джинси, риза на зелени и бели райета и стар ръчно плетен пуловер. Той се обърна към тях и Таниша се озова пред най-впечатляващите сини очи, които бе виждала през живота си. Лицето му беше червендалесто, а косите — гъсти и сребристобели. Съдията Холингсуърт беше жива реклама на човек, чиято възраст се бе оказала благосклонна към него. Той се усмихна на Уилър.

— Проклетите жички се опъват. Не мога да ги накарам да заработят.

Холингсуърт се ръкува с Уилър и се обърна към Таниша, а Уилър ги запозна.

— Таниша Уилямс — повтори съдията, след като чу името ѝ. — Струва ми се, че съм чел нещо за вас. Не разследвате ли убийството на Прескот?

— Да. Е, поне в началото го разследвах.

— Много се притеснихме. Прескот правеше такава стремителна кариера. Не можем да повярваме, че е бил убит.

В забележката му не прозвуча упрек.

— Точно затова искаме да говорим с теб, чичо Алан — каза Уилър. — Разследваме смъртта му и разкрихме неща, които не очаквахме. Накрая хванахме тигъра за опашката.

— Е, дошли сте където трябва — усмихна се Холингсуърт и посочи ловните си трофеи, сетне попита: — Желаете ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — отговори Уилър.

— Добре, разкажете ми за какво става дума.

— Хората, които убиха Прескот, са опасни и жестоки — започна той. — Те са членове на хонконгска триада, известна като „Чин Ло“. В Лос Анджелис имат престъпна улична банда на име „Бамбуковия дракон“. Вече два пъти се опитаха да ни убият. Ако ни помогнеш, може да изложиш живота си на риск.

Настъпи мълчание, после мислите им бяха прекъснати от звънеца на вратата.

— Това трябва да е Кей — каза Вирджиния и отиде да отвори.

— Извикали сте майка ми? — стъписа се Уилър.

— Тя много се тревожи за теб. Когато ти не дойде на погребението на Прескот, Кей ни се обади. Знам, че иска да те види.

— Господи, чичо Ал — възкликна младият мъж. — Нищо не мога да ти разкажа, докато майка ми е тук.

— Съмнявам се дали присъствието на майка ти ще промени нещо — отговори Холингсуърт.

Те изчакаха, докато Катрин Касиди влезе в стаята. Както винаги тя изглеждаше поразително, макар че беше в траур. Кей се обърна към сина си с ледено изражение, без да направи опит да го прегърне. Погледна го веднъж и не обърна внимание на Таниша.

— Лиз ми каза, че докато ние погребвахме брат ти, ти си прекарал цяла седмица в Хонконг — започна направо.

— Майко, ще се опитам да ти обясня всичко, но няма да успея, ако непрекъснато ме прекъсваш.

— Ще помоля Есмералда да приготви нещо за ядене — рече Вирджиния и излезе.

— И така — каза Холингсуърт. — Нека да чуем разказа ти.

— Майка ми има право. С Таниша наистина ходихме в Хонконг. Донесохме това...

Уилър даде на кръстника си откраднатия документ.

Съдията разгледа изящно изписаните китайски йероглифи и лицето му помръкна. Преди да каже нещо, младият мъж му даде и превода, който Уилард Викърс бе изпратил по факса на капитан Верба. Холингсуърт прочете първата страница и я даде на Катрин.

— Потресаващо — отбеляза Алан. — Стига да е истина. Но какво общо има това с убийството на Прескот? Не виждам връзката. Занесете го в редакцията на „Лос Анджелис Таймс“.

Уилър пое дълбоко дъх.

— Ако го направя, повечето от тези хора ще изчезнат, или ще унищожат доказателствата и участието на Прескот ще се разкрие.

— Участието на Прескот? — възкликна Катрин и в очите ѝ блесна пламък. — Той няма нищо общо с това, Уилър. По какъв начин би могъл да бъде замесен в изборите в Хонконг?

— Работел е за триадата „Чин Ло“, майко. Прескот и секретарката му бяха убити, защото от ФБР са го разпитвали и лидерите на триадата в Хонконг са се уплашили, че той ще...

— Не желая да слушам повече. Това е най-налудничавата...

— Защо не престанете да викате и не изслушате сина си? — прекъсна я Таниша.

Катрин рязко обърна глава:

— Моля?

— Знам, че ме ненавиждате. Но фактът, че синът ви е извършил престъпления срещу родината си, е неоспорим. Доказателството е тук. — Тя й даде текста на записа от касетата в колата на Прескот, дешифриран с помощта на десетия том на „История на Калифорния“ от Джон Стодард. — Тук Прескот пише, че ФБР са се свързали с него. Бил е замесен в незаконни подкупи и нарушения в набирането на средства за политическите кампании. „Р“ означава републиканци, а „Д“ — демократи. Сравнихме цифрите с инициалите на американски конгресмени и сенатори. Имената им са написани отдолу на тази страница.

Алан Холингсуърт взе листа от ръката на Кей и бързо прочете писмото и списъка.

— Това е абсурдно твърдение и неподкрепено с никакви доказателства — заяви Катрин.

— Така мислите вие, госпожо Касиди — възрази Таниша. — Сигурно сте убедена в това, но фактите са други. Вече умряха твърде много хора, сред които и вашият син. Вместо да се опитвате да потулите тази история, би трябвало да се стремите към правосъдие.

— Вие нямате ни най-малка представа какво искам. Обвиненията и позорът няма да помогнат на семейството на сина ми. Вдовицата и синът му ще трябва да вървят с наведени глави... Не, не вярвам, че всичко това е истина.

Катрин крещеше на Таниша, а стъклените очи на мъртвите животни от стените ги гледаха безучастно.

— Хайде да се успокоим — предложи Холингсуърт. — Мисля, че ако получим помощта на неподкупните политици, ще можем да решим случая и вероятно никой няма да разбере, че Прескот е бил замесен в тази история.

— А тя? — попита Катрин и посочи към Таниша с тънкия си пръст, отрупан с диамантени пръстени. — Тя умира от желание да намери изкупителна жертва.

— Госпожо Касиди, аз не се опитвам да опетня паметта на сина ви, но разкритията ни едва не отнеха живота на другия ви син. Уилър беше прострелян и за малко не го убиха. Той само иска да залови убиеца на брат си. Защо не се тревожите за онова, което може да се случи с него? Уилър още е жив.

Катрин Касиди стоеше, стиснала чантата си. Ноктите ѝ се впиха в меката кожа като нокти на хищна птица.

— Вие наистина сте една жалка, зле информирана малка негърка — изсъска тя. — Изобщо не разбирате какво искам или какво ми е нужно. Дошли сте от мръсотията, затова цялата тази история има смисъл за вас. За мен това е отвратителна, необоснована измислица, плод на въображението ви, и не желая да ви слушам повече. — Възрастната жена се обърна и погледна гневно сина си. — Уилър, ако настояваш да следваш тази си линия на поведение, ще трябва да те изхвърля от имението на баща ти. Аз съм единственият изпълнител на завещанието му и имам тази власт. Ще се погрижа нищо от наследството му да не стигне до теб. Ще трябва да се оправяш сам и мисля, че нямаш мъжество за това.

— Тогава не го познавате — тихо изрече Таниша.

— Най-сетне нещо, за което сме на едно мнение — заяви Катрин, обърна се и излезе от къщата.

След няколко секунди Вирджиния се върна и ги погледна.

— Кей отиде ли си?

— Да — отговори Алан и се обърна към Таниша. — Извинявам се за расистките забележки на Катрин. За съжаление така е възпитана. Не разбира, че живеем в свят, различен от онзи, в който е израснала.

— Дали наистина е така? — попита Таниша.

Алан не обърна внимание на сарказма ѝ. Уилър започна да крачи из стаята. Приблужи се до прозореца и погледна красивия двор и фонтана. За миг застана с гръб към тримата, после се обърна и погледна кръстника си.

— Не искам да ѝ причинявам болка, но мога ли да допусна да убият брат ми и да се измъкнат безнаказано?

— Не можеш — отвърна кръстникът му. — Затова да започнем отначало. Разкажете ми подробно всичко.

Уилър и Таниша завършиха разказа си, когато слънцето залязваше. Холингсуърт остана поразен от историята и от безспорната смелост на племенника си. Обади се на Уилард Викърс във Филадельфия и дълго говори с него. В осем вечерта съдията беше убеден, че те не само казват истината, но са попаднали на нещо голямо, което ще разтърси света.

— Нищо чудно, че се опитват да ви убият — каза той. — Постъпили сте глупаво, че сте рискували живота си.

— Рискът си заслужаваше, защото... — Уилър млъкна. Щеше да каже: „Защото най-сетне разбрах какъв съм всъщност“, но това не беше съвсем вярно. Поне още не. Пък и думите му биха прозвучали твърде мелодраматично, затова довърши: — Защото залогът беше голям.

— Един господ знае докъде стига корупцията в американското правителство — отбеляза Холингсуърт, гледайки имената на известни сенатори и бизнесмени. — Дръпнем ли погрешната струна всичко може да се обърне срещу нас. Трябва да бъдем много внимателни. Нужно е да предадем документа в подходящи ръце, за да го използват правилно и да има резултат. Постъпихте добре, като го донесохте на мен и не се обърнахте към медиите. Това би опетнило репутацията на Прескот, би причинило ужасна болка на семейството му и както казахте, би дало възможност на неизвестните извършители да избягат и да се скрият. Трябва да хванем всички, не само хората от този списък. Мисля, че познавам човека, който може да ни помогне... И да се молим на Бога да не е сред подкупните политици.

Името, което той спомена, беше Камерън Джоуб, главния прокурор на щата Калифорния, който бе предприел кръстоносен поход срещу престъпността. Таниша се надяваше, че не правят огромна грешка, но в главния прокурор имаше нещо, което ѝ вдъхваше увереност. След като шест месеца бе работила в отдел „Азиатска престъпност“, тя от личен опит знаеше какво мислят китайците за чернокожите и не вярваше, че китайците в Пекин биха инвестирали в чернокож политик.

Камерън Джоуб ѝ беше брат по раса.

34.

ПЪТУВАНЕТО НА ФУ ХАЙ

Пътуването започна добре за Фу Хай. На всички раздадоха фалшиви документи, изработени в печатницата на триадата в Града на стените в Цюлун. Излетяха от Хонконг с чартърен полет под носа на инспекторите от имиграционната служба. Младият мъж знаеше, че могъщата триада, в която вече членуваше, е уредила нещата. Най-напред кацнаха в Мадрид, Испания, после ги прехвърлиха на товарен самолет и ги откараха в Тихуана, Мексико. Дадоха на Фу Хай телефонен номер, на който да се обади, когато пристигнат. Мексиканските имиграционни власти ги задържаха. Фу Хай не можеше да разговаря с инспекторите, но му бяха дали плик, който да връчи на един от тях. Той изпълни указанието и му разрешиха да се обади по телефона. Скоро влезе във връзка с един лекар китаец от Тайван, който преди пет години бе имигрирал в Тихуана. Лекарят му каза, че всичко е уредено, но ще останат половин ден в запустял хангар на летището. В групата имаше бебета, които плачеха. Нямаше вода. Възрастен мъж припадна, а след два часа почина. Посред нощ отвориха хангара, натовариха ги на два покрити камиона и след няколко часа пътуване по черни пътища стигнаха до пристанище, където ги качиха на борда на „Голдън Хайнд“. И оттам започна най-неприятната част от пътуването. Китайските селяни, за които Фу Хай отговаряше, говореха различни диалекти. Те се скупчиха като деца на палубата на ръждясалия траулер. Капитанът беше мексиканец и много пиян. Екипажът се състоеше от трима души. Двамата бяха корейци, които непрекъснато ядяха. Миришеха ужасно. Третият член на екипажа беше намусен японец с татуировки по цялото тяло. Фу Хай не можеше да общува с тях. Нямаше достатъчно място за спане и нелегалните имигранти трябваше да се сместят на малкото нарове долу. Фу Хай беше авангард на триадата и водач на групата, затова му дадоха самостоятелно легло, но той не хареса горещото, вонящо помещение и отстъпи койката на онези, които не можеха да спят навън на вятъра и под пръските на океанските вълни.

„Голдън Хайнд“ излезе от пристанището и бавно се насочи на север. Бурното море подмяташе кораба. На всички им прилоша. Фу Хай се наведе над перилата и повърна, а раната го заболя още по-силно.

Изведнъж моторът спря и траулерът се залюля по вълните близо до брега на Южна Калифорния. Фу Хай стоеше на палубата и гледаше лъскавата бяла моторница, която бързо се движеше към тях, подскачайки по вълните. Моторницата се приближи и двамата мъже на борда ѝ хвърлиха въжета на членовете на начумерения екипаж на риболовния кораб. Един слаб човек се качи на „Голдън Хайнд“. Фу Хай си проправи път през тълпата нелегални имигранти и отиде при него.

— Аз съм отговорникът — каза на мандарински, но мъжът не го разбра, затова му заговори на развален фукиенизийски, който бе научил в Хотан.

Човекът се представи и каза, че го наричат Сухоземния дракон. Лицето му беше подуто, сякаш наскоро го бяха пребили.

— Довечера ще дойдем да ви вземем с голям кораб — каза той.

Фу Хай не мислеше, че ще издържи дори минута на люлеещия се ръждясал траулер.

— Не може ли да слезем по-скоро? — попита. — Тук има няколко бебета. Млякото на майките им е пресъхнало. Остана ни съвсем малко вода.

— Бих искал да изпълня желанието ви, но за по-сигурно ще трябва да изчакаме да настъпи нощта. Ще се опитам да се върна колкото е възможно по-скоро.

Сухоземния дракон говореше с голямо уважение и Фу Хай кимна, горд, че е член на могъщата триада „Чин Ло“ от Града на върбите.

Моторницата замина. Фу Хай стоеше до перилата и гледаше. Знаеше, че пътуването му скоро щеше да приключи. Някъде там, недалеч на изток, се намираще брегът на Калифорния. Той щеше да живее в Америка като партийен функционер в Китай. Щеше да изпрати хора да доведат някога красивата му сестра. Щеше да се погрижи за здравето ѝ. Щеше да свърши всичко, което се бе заловил да направи.

Ако не страдаше от морска болест, Фу Хай щеше да бъде много щастлив.

35. „Т“ КАТО ТАЙРОН

В претъпкания кабинет на Рик Верба нямаше достатъчно столове. Уилър и Таниша стояха прави, защото той беше цивилно лице и преди всичко нямаше работа там, а тя беше с най-нисък ранг от присъстващите. Верба бе отстъпил бюрото си на Джийн Питлик, заместник-шефа на Паркър Сентър. Питлик беше висок, кокалест и плешив. Той бе довел със себе си двама униформени капитани от отдел „Тежки престъпления“: Дан Ламански, шеф по административните въпроси, и Джъстин Майърс, шеф на връзките с обществеността. До тях седеше капитан Верба, а вдясно от него беше Ал Катсукура. Съдията Алан Холингсуърт беше настанен на дървен стол, съвсем забравен в това море от сини униформи.

Най-видно място в кабинета заемаше Т. Камерън Джоуб, черен като въглен и красив. Той явно съзнаваше въздействието, което упражняваше върху другите. Беше суетен. Беше облечен в много скъп, добре ушит костюм, който Уилър с радост би окачил в гардероба си. Вратовръзката му беше перленосива, а ризата — бяла, ленена и произведена в Англия. Камерън беше високомерен и Уилър го намрази от пръв поглед. За пет минути Таниша разбра, че прокурорът е завършен политик: умееше да използва както цвета на кожата си, така и харвардското си образование. Таниша откри, че „Т“ означава Тайрон. Джоуб бе роден в гетото Комптън, но сега се държеше като коронован принц на африкански народ. Беше нахлул в кабинета десет минути по-рано, придружен от две бели сътруднички, и веднага даде да се разбере, че нищо няма да стане, ако той не го одобри. Уилър и Таниша вече му бяха разказали цялата история, започвайки с убийствата на Прескот и Анджела и завършвайки с престрелката в кафенето на „Уестин“. Камерън Джоуб държеше двата документа — споразумението между Уили и Чен Бода и писмото на Прескот. Гледаше ту единия, ту другия документ, а красивото му лице беше озадачено и намръщено.

— И опитът за убийство в „Уестин“ беше заради това? — най-сетне попита.

— Така предполагаме — отговори Уилър, полагайки усилия да потисне раздражението си.

— Господин Касиди, това е работа на полицията. Колкото и да искате да сътрудничите, аз се интересувам преди всичко от мнението на професионалистите — заяви прокурорът и се обърна към Таниша: — Слушам ви, детектив.

— Вече ви разказахме всичко — отговори тя.

За миг маската на лицето на Джоуб леко се разчупи и двете деца на гетото си размениха кръвнишки погледи.

Камерън погледна съдията Холингсуърт.

— И вие поддържате тази епична история?

— Да — отговори той.

— Добре — каза Джоуб. — В случай, че не грешите, налице е ситуация с тежки политически нюанси. Говорите за подкупи на конгресмени, сред които влиятелни американски политици. Проблемът ще има и сериозни международни последици.

— Всички тези празни приказки означават ли, че няма да предприемете нищо? — предизвика го Уилър.

— Достатъчно, Уилър — строго го смъмри чичо Ал.

— От две седмици всички около мен умират. Да, наистина, проблемът е голям и изпълнен с международна опасност! Но това означава ли, че само ще си спасяваме кожата?

— Вие очевидно не сте прекарали много време в опити да пробиете в коварните коридори на правителството — отбеляза Джоуб. — Има няколко основни проблема, които трябва да уточним, преди да предприемем нещо толкова сложно и потенциално взривоопасно. В този списък има американски сенатори, сред които Арнолд Уайт, председател на Комисията по международни отношения. Имате ли представа на колко души трябва да се обади, преди цялата тази бъркотия да бъде засекретена като въпрос от националната сигурност и всички ние да се простим с кариерата си?

— На кого му пука, по дяволите! — възкликна Уилър и пристъпи напред. Беше толкова ядосан, че едва се сдържаше. — Тук не става дума за шибаната ви кариера, а за правосъдие. За разкриване на убийствата на Прескот и Анджеа. Нужно е само да съобщим новината

на журналистите и да оставим световната преса да разнищи онези негодници. Искате да стоите тук и да обсъждате протокола? Трябва да нападнем местната централа на триадата и да я претърсим за оръжията на убийствата. Извадихте две гилзи от колата ми. Разполагате и с гилзите от тялото на Рей Фонг. Направете балистична експертиза. Централата на триадата сигурно е пълна с нелегални имигранти без документи и с фалшиви паспорти. Създайте главоболия на онези типове, притиснете ги до стената и ги накарайте да играят в защита. И може би някой от тях ще проговори. Ако чакате твърде дълго, всичко и всички ще изчезнат.

В кабинета настъпи пълна тишина.

— Господин Касиди, разбирам гнева ви — обади се капитан Верба, — но господин Джоуб има право. Не искаме да предизвикаме пълен хаос. Този случай е заплетен от юридическа гледна точка. Нужна ни е основателна причина, иначе няма да получим заповед за обиск. Съдията, който ще я подпише, трябва да сложи главата си в торбата.

— Аз ще я подпиша — заяви Холингсуърт. — След година ще се пенсионирам. Не могат да ми направят кой знае какво.

После, досущ зрители на мач по тенис, всички едновременно обърнаха глави към Джоуб.

— Вие мислите, че аз си играя на политик — каза той, — и имате право. Правя го, защото и преди съм се забърквал в подобни истории. Ако всичко, което казвате, е вярно, от Вашингтон ще ни засипят с фъшкии. С първия самолет тук ще пристигне цял взвод цивилни агенти от Съвета по национална сигурност. Онези задници ще грабнат всичко. И като свършат, всички вие ще останете по бельо и ще молите за помощ. Аз ще бъда пометен, защото не се вметвам в непоклатимите юридически правила. Холингсуърт е щатски съдия. Тук говорим за федерално, дори за международно престъпление. Това намесва и тайните агенти на ЦРУ. Нищо не сте вкусили от живота, ако не сте имали юридически спор с тях.

— Убийството на брат ми се разследва от полицията в Лос Анджелис — възрази Уилър. — Той беше убит с игла за акупунктура в кантората си в Сенчъри Сити, Калифорния. Секретарката му беше накълцана на кайма в Торанс, също Калифорния. Не съм юрист, но ако тези две престъпления не са щатски, бих искал да знам защо.

— Защо да не можем да вземем заповед за арест на Уо Лап Лин и да не предадем убийствата на Прескот и Анджела на съдията Холингсуърт? — попита Таниша. — Ако той не прехвърли случая на федералния съд, как биха могли да оспорят правомощията му?

— Защото нямате достатъчно доказателства срещу Уо Лап, за да му повдигнете обвинение в убийство и конспирация, а и дори да го направите, федералните власти веднага ще пристъпят към действие. Ще свикат съвещание в Калифорнийския върховен съд и ще накарат Холингсуърт да прекрати делото с решение да прехвърли правомощията на федералното правителство, *terminus ad quem*, край. И това ще бъде всичко. Но няма да бъде края, защото четирийсет корумпирани конгресмени ще се намесят и случаят ще бъде забравен.

— Ако се съгласите да повдигнете обвинение срещу Уо Лап Лин, мисля, че ще съумея да задържа настрана федералните власти. Поне мога да ги забавя. Ще сформирам първокласен медиен екип и ще помогнем на националната преса да разследва случая. *Tempus omnia revelat* — каза Алан Холингсуърт и се усмихна на Камерън, преди да преведе. — Времето разкрива всичко. Ще разкажем цялата история на онази медия, която ни помогне. Така федералните власти ще бъдат принудени да играят честно и няма да потулят нищо.

Джоуб се изправи и обърна красивия си профил към прозореца, отвъд който блестяха светлините на Китайския квартал. Когато най-сетне погледна присъстващите в кабинета, на лицето му сияеше лека усмивка.

— Добре. Или ще бъда следващият губернатор на този щат, или ще се върна на работа в автомивката на Комптън.

Таниша бе видяла първите три букви на регистрационния номер на белия фиат, когато преди няколко дни колата се доближи до тях на Манчестър авеню. Записа „ПТС“ в бележника си и ги добави към доклада си за произшествието. Компютърът се бе опитал да засече бял фиат с буквите, но не излезе нищо. Регистрационният номер беше или откраднат, или преправен. Ал Катсукура реши да се разходи из Китайския квартал и да потърси колата. Не очакваше да намери нещо.

Но понякога на полицаите им върви. Той забеляза автомобила на паркинга до централата на „Чин Ло“. Приблужи се и видя, че „П“ е

подправено „И“, а „С“ — „О“. Върна се с радостната вест и това даде на Рик Верба основателна причина за обиск. Съдията Холингсуърт подписа заповедта, както си седеше на бюрото на Таниша в отдел „Азиатска престъпност“ и я връчи на Т. Камерън Джоуб, който я погледна и я пъкна в джоба си.

— Добре — спокойно каза той. — *Veritas praevalerebit*.

— Да, истината обикновено побеждава — рече Холингсуърт, — но не винаги.

Всички чакаха в отдела един час, докато полицаите от специалното тактическо поделение се събираха на паркинга пред сградата на Хил стрийт. Таниша и Уилър отидоха в бюфета и си поръчаха кафе. Тя се вгледа в лицето му с непроницаемо изражение.

— Какво има? — попита той.

— Понякога ме смайваш.

— Какво означава това?

— В кабинета на Верба, докато натриваше носа на онзи надут, пълен с латински цитати задник... ти беше... съвсем различен. Не съм те виждала такъв.

— Искаш да кажеш ненормален, извън контрол, луд за връзване?

— Не, по-скоро сексапилен — усмихна се тя.

— Сексапилен?

— Обзет от невъздържан, примитивен гняв. Винаги съм намирала това за сексапилно. Сигурно се дължи на африканската ми кръв.

— Господи, надявам се да е така! — ухили се той и я погледна сладострастно.

В десет и трийсет вечерта полицаите от специалното тактическо поделение бяха организирани, облечени в бронирани жилетки и събрани на паркинга на Силите за борба с азиатската престъпност. Разрешиха на Уилър да седи в колата, паркирана на няколко пресечки, заедно с Алан Холингсуърт, който трябваше да даде юридически съвет на място или да подпише още заповеди, ако се наложеше. Таниша седеше в микробуса на специалното тактическо поделение до офицера, отговарящ за комуникациите. Оттам по радиопредавателя тя можеше да следи какво става. Екип номер едно беше „Първоначално внезапно

нападение“ и трябваше да атакува пръв. Екип две щеше да остане на втора линия и да блокира задния изход. Нямахте да влизат в централата на триадата, защото очаквах престрелка и не искаха да попаднат в кръстосан огън. Екип три беше резервен и чакаше във втория микробус.

Акцията бе запланувана за единайсет и петнайсет. Ал Катсукура, който носеше кутия с пица, потропа на вратата на централата на триадата. Отвори му млад китаец, облечен в черно, който погледна озадачено пицата. Тогава екип едно нахлу в сградата. Повалиха младежа и го закопчаха с белезниците за стар чугунен радиатор.

— Полиция! Всички на пода! — изкрещя командирът на неколцината стреснати бандити от „Бамбуковия дракон“.

Китайците извадиха пистолети и започнаха да стрелят.

Уили чу изстрели и викове и излезе от стаята, където обсъждаше план за действие с Бялото ветрило. Изведнъж малката дървена къща сякаш се взриви. Бандитите от „Бамбуковия дракон“ крещяха от гняв, както и за да си вдъхнат смелост. Бяха грабнали руски автомати и стреляха по полицаите. Уили бързо бе заобиколен от четирима гангстери. Китайците бяха въоръжени до зъби и стреляха по всичко, което се движеше, опитвайки се да избутат Уили през задната врата на сградата.

Изведнъж коридорът отпред се изпълни с ченгета. Младите гангстери, които придружаваха Уили, ги засипаха с куршуми и убиха двама.

Задната врата на къщата се отвори и Уили и четиримата му придружители хукнаха надолу по стълбите. Екип две беше готов и полицаите откриха огън с автоматичните си оръжия. Жертвайки себе си, гангстерите от „Бамбуковия дракон“ пазеха с телата си най-могъщия хонконгски Шан Чу. Вмъкнаха се обратно в къщата. И в следващия миг всички до един бяха убити пред очите на Уили, който по чудо остана невредим. Той беше принуден да остане в сградата и нямаше накъде да бяга.

С насочени оръжия, двама полицаи от специалното поделение скочиха в ъгъла на коридора, където стоеше Уили.

— Не мърдай, гадняр! — извика единият.

— Легни по лице, шибано копеле! — изкрещя другият.

По време на кариерата си Уили многократно бе рискувал живота си, но винаги светкавично и внимателно преценяваше шансовете си за оцеляване. Умната маймуна не бързаше да отиде при сенчестите си прадеди, затова вдигна ръце и изчака, докато ченгетата го заобиколиха и му сложиха белезници.

Всичко стана толкова мълниеносно, че свари Уилър и Таниша неподготвени. Цялото приключение с пътуването до Хонконг беше търсене на доказателства и сега, след множеството убийства, Уили Уо Лап най-сетне беше арестуван. Трудно им бе да го проумеят. Те стояха пред подвижния команден център и се гледаха, без да могат да изкажат с думи чувствата си.

Час по-късно Уили Уо Лап Лин седеше в Паркър Сентър. Знаеше, че това е сградата на главното управление на полицията в Лос Анджелис. Намираще се в килия без прозорци. Никой не бе разговарял с него, откакто преди четирийсет минути го вкараха там окован в белезници. Уили познаваше добре американското законодателство. Имаше право на едно телефонно обаждане и на адвокат. Още не бяха предявени обвинения и не му бяха прочели правата. Той щеше да поиска да се обади по телефона, колкото е възможно по-скоро. Но Уили не се нуждаеше от адвокат. Знаеше, че двама от полицаите от специалното тактическо поделение са убити в глупавата престрелка в централата на триадата. Предполагаше, че може би ще го обвинят в съучастие в непредумишлено убийство. Най-лошото обаче беше, че се бе провалил в изпълнението на мисията си в Съединените щати. Не бе намерил ценния документ и сега представляваше ужасна заплаха за Пекин. Можеше да очаква отмъщението на Чен Бода.

Имаше само един човек, който можеше да го спаси.

36.

РАЗМИШЛЕНИЯ

Светлините от магистралата се отразяваха в предното стъкло. Уилър караше със сто километра в час. Челюстите му бяха стиснати, а мислите — объркани. До него седеше Таниша, която изпитваше подобни, но малко по-различни чувства. Очите ѝ бяха приковани в пътя пред тях.

Неизвестно как двамата се бяха пренесли в друга зона. Сега съзнаваха физическото си присъствие по много по-различен начин отпреди. Уилър си спомни мига в хотел „Пен“, когато лежеше до Таниша и я гледаше в очите, питайки се дали някога ще бъде смел като нея и ще заслужи уважението ѝ. И двамата знаеха, че е по-добре да нямат физическа връзка, и полагаха усилия да мислят само за работата. Но сега мислите им се въртяха около вероятността да се сблизат.

— Трябва да минеш в дясната лента, защото след малко е разклонът за Манчестър авеню — каза тя.

Той изпълни указанията ѝ и в колата отново настъпи тишина. Макар и с неудобство, Уилър си припомняше фантазиите на белия мъж от разказите на колегите си в университета в моменти, когато съзнанието им беше замъглено от алкохола. Дъг Пули казваше, че чернокожите жени са много по-страстни от белите. „Без майтап — настояваше Дъг. — Сложиш ли ръката си там долу на онова място, веднага ще го усетиш. Чернокожите излъчват топлина.“ Те се изсмяха и го освиркаха, но се запитаха дали е вярно. За тях сексът между представители на различни раси беше груб секс, без ангажименти, нежност и любов. Пули го наричаше „върховното дивашко чукане“. Уилър знаеше, че това са расистки глупости, но никой не го оспорваше на глас. Такива разсъждения бяха вредни, защото укрепваха расовите бариери, създавайки митични различия. Веднъж Таниша бе казала: „Първото, което белите виждат, е цветът на кожата. Американците от африкански произход преди всичко са черни, после са хора“. Тази разлика подхранваше въображението и пораждаше сексуални фантазии. Тя бе добавила: „Цветът на кожата е най-важното нещо,

което ги определя и белите се чувстват или по-висши, или виновни. Малцина вярват в понятието за расово равенство“.

Уилър си спомни как преди петнайсет години бе гледал „Магьосникът от Оз“ с чернокожи актьори. Представлението беше хубаво, но не и зрелищно. Отиде с неколцина колеги от университета. Седеше до един свой приятел, чернокож, студент по актьорско майсторство, който се казваше Кларънс Симънс. Завесата се спусна и публиката скочи на крака, за да аплодира изпълнителите. Уилър погледна Кларънс, който не стана, и го попита:

— Защо седиш?

— Представлението беше хубаво, но не и нещо особено. Тези овации са глупости. Вината на белия човек — отговори му той.

Уилър мислеше, че е имунизиран срещу расовото лицемерие, но сега се запита дали може да се довери на чувствата си. Дали онова, което изпитваше към Таниша, беше истинско, или само вината на белия човек?

Ако се любеше с нея, искаше това да е нещо повече от груб секс, пълно сливане не на телата, а на душите. Зачуди се дали чувствата му са достатъчно силни.

Но наред с тези възвишени и достойни мисли идеята за върховното дивашко чукане още го обсебваше.

Таниша се взираше в шосето, но не го виждаше. Смътно забеляза, че завиха по Манчестър авеню и се отправиха към къщата на баба й, където се криеха. Как беше възможно да се влюби във внука на генерал от Юга?

Докато растеше, животът ѝ се различаваше от традиционните представи, но за квартала беше напълно нормален. Включи се в бандата от лоялност към приятелите си, които се противопоставяха на общоприетите норми с насилие и наркотици. Тогава Таниша водеше безгрижно съществуване, което завърши със смъртта на двамата гангстери в задната стая на денонощния магазин и с убийството на Кенета. От безгрижния бандитски живот Таниша отиде в другата крайност. Нямахше време за нищо друго, освен за учебниците.

Още от люлката бе възпитана да смята белите хора за свои врагове.

Уилър олицетворяваше всичко, което бе научена да мрази — развратник от клуба, привилегирован пияница, който се препитава с парите от наследството на семейството си, без да има цел в живота си.

Но именно Уилър носи на рамото си смъртно ранения Джулиан Уинслоу. Докато куршумите свистяха във въздуха около тях, само той се върна да помогне на ранения детектив.

В Града на стените се държа с нея по-откровено и почтено от всеки друг мъж, когото бе познавала.

За него тя не беше лесно придобита собственост, нито расов трофей или нещо, с което да се похвали на приятелите си от клуба, а човек, достоен за уважение. Виждаше го в очите му. Никой не бе проявявал по-голямо уважение към нея: нито приятелите ѝ, нито учителите, нито дори семейството ѝ. Таниша виждаше и усещаше уважението му — осезаемо и приятно като докосване на любим човек.

Но се безпокоеше за отговорността към себе си като чернокожа жена. Смъртта на Кенета ѝ бе дала цел в живота. За да прави добро за хората, тя се нуждаеше от тяхното уважение. Танцърките във фризьорския салон на Задел биха я отписали. Щяха да кажат: „Мечтата ѝ беше да се меша с белите“.

Но Таниша беше сигурна, че е влюбена в Уилър. Не знаеше дали тази любов ще е трайна, но поне засега беше важна за нея. Тя искаше да го усеща и докосва, да чувства нежността му до себе си и твърдостта му вътре в нея. Таниша беше безсрамно готова за него. Уилър само трябваше да направи първата крачка и тя предчувстваше, че това скоро ще стане.

Половин час по-късно двамата седяха в хола на безлюдната къща на Бронсън стрийт. Надин не беше горе. Неизвестно защо бе отишла някъде, което се стори странно на Таниша, защото баба ѝ се придвижваше трудно. Явно някой ѝ бе помогнал да слезе по стълбите. Брийзи също не беше тук и лампите в предната стая не бяха запалени. Навсякъде цареше тишина.

Уилър хвана ръката ѝ и нежно допря устни до нейните. Целунаха се — отначало предпазливо, после с несдържана страст. Ръката му милваше лицето ѝ.

— Аз... аз... не... — започна да заеква той.

— Ш-шт — прошепна тя, бавно разкопча блузата си и сложи ръката му на гърдите си.

Пръстите му докоснаха твърдите ѝ зърна. Докато я галеше, той смъкна ципа на полата ѝ. Таниша разкопча колана му. Двамата легнаха голи на дивана. Уилър плъзна ръка по изящните извивки на тялото ѝ. Целуваха се бавно, стенеха от удоволствие и си шепнеха, притискайки се един до друг. Това имаше по-голямо значение за тях, отколкото сексуалният контакт. Уилър беше добър и опитен любовник, но за пръв път желанието му да притежава по емоционален начин беше равно на физическата потребност. Любиха се бавно и нежно. Накрая дойде мигът на върховната наслада. Беше хипнотизиращ и опияняващ и завърши с оргазъм, който ги разтърси. Изпитаха го, целувайки се страстно.

Уилър за пръв път чувстваше такова блаженство, защото никога дотогава не бе любил с такава всеотдайност.

Двамата лежаха неподвижни и се страхуваха да говорят, за да не развалят вълшебството на мига.

Лафранс стоеше пред къщата. Той посочи червения ягуар, който се подаваше от ъгъла на задния двор.

— Това е колата на бялото копеле — каза на четиримата гангстери от бандата „Льохманите“. — Те са вътре. Влезте и му го начукайте на онзи гадняр.

Четиримата бандити слязоха от колата и безшумно затвориха вратата. Оставиха Лафранс да седи зад волана и му казаха да бъде готов, да потегли, след като чуе изстрели. Двама от тях нарамиха руските автоматични пушки, които извадиха от багажника. Бяха ги купили преди няколко месеца от триадата. Другите двама грабнаха пушки с рязани цеви, известни като „улични метачи“.

Четиримата убийци тихо тръгнаха към тъмната къща на Надин.

37.

ЧАРЛИ ИРЛАНДЕЦА

Поредицата от случки, поради която Чарли Ирландеца се озова на борда на „Хорнблоуър“, беше сложна и заплетена. Цялата история започна преди два дни, когато кльощав млад китаец на име Ло Син, който едва говореше английски, резервира кораба за петък вечерта. Китаецът искаше да наеме двацветметровия увеселителен кораб с три палуби. Остави деветстотин долара в брой като гаранция и каза на ужасно развален английски, че желае гориво най-малко за петдесет километра. Служителят на компанията се усъмни и се обади на полицията в Лос Анджелис. Обаждането беше препратено в отдел „Азиатска престъпност“ и стигна до бюрото на Ал Катсукура. Ал се свърза с Паркър Сентър, за да получи помощ при следенето, и така ирландецът Чарли Макгуайър, детективът от отдел „Тежки престъпления“ с най-богати познания по мореплаване, бе изпратен под прикритие да изиграе ролята на капитан на „Хорнблоуър“. В единайсет и няколко минути в четвъртък през нощта същият мършав китайски задник се появи отново. Този път носеше бележка, написана на ръка, с която настояваше часът на тръгването да бъде променен. Искаше да вземе кораба двацвет и четири часа по-рано, точно преди полунощ. Чарли беше вкъщи и спеше дълбоко, когато от компанията му се обадиха и казаха, че „Хорнблоуър“ е в залива, натоварен със застрахователи от Ориндж Каунти, които празнуват годишните си премии.

— Ами върнете шибания кораб на кея. Изобщо не ми пука за застрахователите — заяви той.

Последва стандартната полицейска процедура по приготовления в последната минута. Чарли Макгуайър се обади на трите други ченгета под прикритие. Събуди ги, изслуша ругатните им, после им каза да млъкнат и да си размърдат задниците. Бръкна в джоба си да потърси телефонния номер на японеца с бухалските очи, който го бе набутал в тази история.

— Да — отговори Ал Катсукура, който беше в Паркър Сентър и говореше по клетъчния си телефон.

— Операция „Сух док“ започва — каза Чарли.

— Сега?

Ал изсумтя. Не му се искаше да напуска Паркър Сентър, защото започваше да подозира, че случаят Касиди ще бъде нещо голямо, което се случва веднъж в живота и ще му донесе слава и почести. Преди час бяха разрешили на Уо Лап Лин да се обади по телефона. Ал стоеше наблизко и се опитваше да подслушва, но Уили говореше тихо на фукиенизийски. Катсукура говореше свободно японски, но знаеше съвсем малко кантонезийски и още по-малко фукиенизийски, затова не разбра нищо. Оттогава всички седяха и чакаха какво ще стане по-нататък. Таниша Уилямс и Уилър Касиди си бяха тръгнали. Камерън Джоуб също. Ал реши да прекара цялата нощ в Паркър Сентър, за да не пропусне нещо. И точно сега трябваше да се занимава с шибания имигрантски случай. Трябваше да си вдигне задника и да отиде чак до залива за по-малко от час. Участието му в операция „Сух док“ беше да наблюдава какво става от патрулен катер на бреговата охрана и да бъде на разположение, за да координира действията на екипите на сушата за по-нататъшно следене.

Той бързо излезе на паркинга срещу Паркър Сентър, намери колата си и потегли. Грабна списъка с номерата на екипа си и шофирайки с една ръка, започна да буди ядосаните азиатски ченгета.

Всичко беше на мястото си, когато Сухоземния дракон, използвайки истинското си име Ло Син, слезе на кея с Дългата змия и Бойния петел, двамата му съучастници от бандата „Бамбуковия дракон“. Тримата бяха облечени в черно. Чарли Макгуайър чакаше до кораба с двама полицаи под прикритие от отдел „Тежки престъпления“: детективите Лио Хъф, дебел и червенокос, и Кларк Джонсън, дебел и плешив. Ченгетата бяха облечени в униформите на екипажа на „Хорнблоуър“ — бели панталони, моряшки фланелки и бели ленени сака, които им стояха смешно. Приличаха на зле подбрани гребци на гондола в мюзикъл от петдесетте години.

— Тръгва — каза Сухоземния дракон и посочи кораба.

Тримата млади китайци имаха раници на гърба и Чарли искрено се надяваше, че в тях няма оръжия.

— Носиш ли останалите пари? — попита Чарли. — Платил си само половината. Корабът струва деветстотин долара на час. Най-малко осемстотин.

— Тръгва сега — настоя Сухоземния дракон.

— Имаш ли мангизите в брой? — повтори ирландецът и потърка пръсти.

Бандитът най-сетне разбра какво се иска от него.

Той бръкна в джоба си, извади пачка стотачки и даде на Чарли лист хартия с указания за маршрута.

— Тръгва сега — каза за трети път той и това ядоса Ирландеца.

След петнайсет минути тримата гангстери от „Бамбуковия дракон“ и тримата детективи под прикритие потеглиха. Излязоха от пристанището и се отправиха един бог знае накъде.

— Не се будалкате, а, лайнари такива — измърмори Чарли.

„Хорнблоуър“ се движеше, тласкан от дизеловия си двигател с максималната си скорост от седем възела. Корабът бе предназначен за кратки обиколки из залива и в открито море подскачаше и се тресеше. След десетина минути Чарли се усмихна, като видя, че тримата наперени младежи се наведоха над перилата и повърнаха.

Чарли Макгуайър провери служебния си револвер „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър, за да се увери, че ще може да го извади лесно, ако се наложи. Не се притесняваше много, защото не мислеше, че трите мършави момчета ще му създадат проблеми. Онзи, който се казваше Ло Син, влезе в каютата. Лицето му беше преbledняло от повръщането. Освен това беше изпотен, макар че топлият вятър „Санта Ана“ бе спрял да духа и нощта беше хладна. В очите му се четеше паника. Сякаш се страхуваше от водата.

Най-после Чарли съзря сигналните светлини на кораб в далечината и след малко видя осветения от луната силует на ръждясал траулер.

„Хорнблоуър“ се приближи до „Голдън Хайнд“ от източната страна, за да се възползва от появилия се студен вятър. Чарли Ирландеца намали оборотите и се опита да докара кораба до траулера, без да одраска боята на щирборда. Сетне изкрещя на ченгетата си да хвърлят въжетата и угаси двигателя. На палубата на стария риболовен

кораб се бяха скупчили голяма група китайци, който нямаха търпение да слязат от ръждясалото корито.

Щом затегнаха въжетата, Чарли излезе от кабината на щурвала и се качи на траулера. Поздрави го мексиканският капитан със сплъстени коси, мазна кожа и мокра от пот фланелка.

Вонята на борда на траулера беше неопикуема — смесица от старо машинно масло, плесен, човешки изпражнения и повърнато. Той погледна уплашените, пребледнели от морската болест лица на близо двестата азиатски имигранти, които говореха шепнешком на пет-шест различни диалекта. Три жени държаха недохранени бебета, а останалите стискаха мръсни вързопи, съдържащи оскъдните им вещи. Изглежда, че отговорникът им беше един млад китаец. Мършавият жълтурко, облечен в черно, се приближи до този човек. Разговаряха минута, после Ло Син отиде при Чарли и заповяда:

— Тръгва сега.

— Можеш ли да кажеш: „Лапни ми кура“? — отговори му Ирландеца.

— Тръгва сега — повтори кльощавият младеж и посочи „Хорнблоуър“.

Чарли кимна. Започнаха да прехвърлят на борда нелегалните имигранти. Те се хилеха и сочеха чистите тоалетни. Коленичеха и докосваха лъскавия чист линолеум на палубата. Ламперията на „Хорнблоуър“ беше от шперплат и според Чарли главната каюта приличаше на кабинет на данъчен инспектор, но за китайските имигранти това беше истински лукс. Те седнаха на пейките и прибраха колене като послушни деца, чакащи училищния автобус. Корабът се люлееше силно.

Най-сетне всички имигранти се качиха на борда и двамата детективи под прикритие развързаха въжетата. Чарли отиде при тях.

Сухоземния дракон кимна на Дългата змия и Бойния петел. Тримата бързо извадиха от раниците си деветмилиметрови автоматични пистолети. Дългата змия и Бойния петел се приближиха до двамата детективи, които се бяха навели над перилата и прибраха въжетата, а Сухоземния дракон застана зад Чарли.

— Влезте вътре и седнете. Ние ще се оправим — изкрещя Ирландеца на мършавия младеж.

— Да ти го начукам, тъпако! — каза Сухоземния дракон, употребявайки един от малкото изрази на английски, които знаеше.

После изпразни пълнителя на пистолета си в Чарли Макгуайър, поваляйки го през перилата. Дългата змия и Бойния петел стреляха едновременно и убиха на място двамата нищо неподозиращи детективи. Имигрантите се развикаха. Трите ченгета от полицията в Лос Анджелис умряха за секунди и паднаха зад борда.

Бойният петел влезе в кабината. Обожаваше корабите. Този изглеждаше бавен, но лесно управляем. Той разгледа уредите и превъртя стартера. Моторът забръмча. „Хорнблоуър“ потегли, отдалечавайки се от ръждясалия траулер.

Фу Хай стоеше на задната палуба. В гърлото му бе заседнала горчилка. Той гледаше потресен как един от мъртвите полицаи се носеше по осветените от луната вълни. Моряшката му фланелка се бе издула от водата като корема на преяла риба.

Ал Катсукура се надяваше, че няма да повърне в морето. Патрулният катер на Марина дел Рей силно подскачаше по вълните, защото трябваше да се движи бавно, за да не го забележат от борда на бавно носещия се по водите „Хорнблоуър“. В един часа след полунощ стана студено. Топлият вятър „Санта Ана“ бе духал през целия ден и сега изведнъж бе спрял и над водата започна да се спуска гъста мъгла. След двайсет минути наоколо не се виждаше нищо.

— По дяволите — изруга Ал, гледайки стената от бяла мъгла.

— Спокойно. Имаме радар — каза капитанът на патрулния катер.

С помощта на радара те проследиха „Хорнблоуър“ до брега, който около залива Санта Моника беше неравен на изток и на запад. Неочаквано „Хорнблоуър“ подмина канал Марина дел Рей и продължи на югоизток.

— Какво прави Чарли, по дяволите? — учуди се японецът, без да подозира, че Ирландеца вече не може да направи нищо и потъва във водата на осем километра от тях.

После изведнъж „Хорнблоуър“ престана да се движи и застана в океана на около километър и половина от Дел Рей. Капитанът намали оборотите и патрулният катер отново се заклати в гъстата мъгла.

Минаха петнайсет минути, но увеселителният кораб продължаваше да стои на едно място.

— Какво да правим? — попита капитанът от бреговата охрана.

Беше почти два и половина през нощта и Ал нямаше представа какво да предприеме. Поглъщаше жадно въздух, опитвайки се да не повърне вечерята си.

— Не знам — отговори той.

— Мога да остана тук и да гледаме какво ще стане, но ми се струва, че нещо не е наред. А можем да се приближим до тях, да попитаме дали всичко е наред и ако е така, да продължим да обикаляме наоколо.

— Добре — съгласи се Ал. — Да опитаме.

Капитанът увеличи оборотите и катерът потегли. Тежкия бензинов двигател вибрираше под краката на Ал, докато набираха скорост. Макар радарът да показваше, че са наблизил, в мъглата пред тях изведнъж застрашително се извиси кърмата на „Хорнблоуър“. Капитанът изключи мотора на патрулния катер. Намираха се на петдесет метра от увеселителния кораб, който се поклащаше на вълните. Светлините бяха угасени. Капитанът грабна микрофона.

— „Хорнблоуър“, всичко наред ли е? — попита той.

Никой не отговори.

Капитанът включи на скорост и бавно се приближи до щирборда. На кораба изглежда нямаше никого.

— Ще се кача на борда — каза Ал с разтуптяно от страх сърце.

Капитанът доближи катера до „Хорнблоуър“, а Катсукура се хвана за едно от въжетата и се изкатери горе.

На първата палуба нямаше никого. Той огледа тоалетната. Изтича по стълбата на втората палуба, изваждайки револвера си. Там също беше пусто. Провери и тоалетните и отиде на горната палуба. На огромния кораб нямаше жива душа. Ал се върна долу и започна да се разхожда по палубите.

— Всичко наред ли е? — извика капитанът на катера.

Катсукура нямаше доверие на гласа си, за да му отговори. Стигна до бакборда и се смрази. Там, изтласкан от вълните, беше служебният револвер „Смит и Уесън“ на Чарли Макгуайър. Ал се обърна и огледа палубите. Погледът му попадна на въже, което лежеше заплетено на предната палуба. Наведе се и се вторачи в него. Въжето беше напоено

с кръв. И тогава Ал Катсукура разбра, че Чарли Ирландеца и двамата му помощници са мъртви.

Всички други бяха изчезнали безследно.

38.

КОШМАРЪТ НА БЕЛИЯ МЪЖ

Нещо не беше наред. Таниша го усещаше като безшумно докосване. Тя се надигна и погледна през прозореца. Шевролетът на Лафранс отново беше паркиран пред къщата. Таниша видя огънче от цигара в колата. Тя погледна Уилър, който лежеше до нея. Сините му очи още блестяха от сексуалното удоволствие.

— Лафранс седи в колата си пред къщата — каза Таниша.

— Трудно е да се отървеш от него — ухили се той.

— По дяволите.

Тя стана и грабна пистолета и блузата си. Уилър се надигна. Беше още гол.

— Тук има нещо гнило — каза тя и погледна през страничния прозорец. Стори ѝ се, че видя сянка, която върви по алеята за коли. — Облечи се. Да вървим.

Таниша вдигна ципа на полата си и закопча сутиена си.

— Какво има? — попита Уилър и започна да търси дрехите си.

Намери слиповете си и едва не падна, докато ги обуваше.

Задната врата се отвори и затвори.

— По дяволите — каза тя, грабна блузата, чантата си, хвана Уилър за ръката и го повлече към стълбите.

Той успя да обуе слиповете си, но още държеше в ръка панталона си, докато тичаха. Стигнаха до площадката и чуха, че вратата на хола на долния етаж се отвори и затвори. Таниша отново задърпа Уилър по коридора на горния етаж. Влязоха в спалнята на Брийзи. Младата жена тихо затвори вратата и изтича до прозореца, от който се излизаше на покрива.

— Какво става? — попита той, докато тя отваряше прозореца.

В коридора се чуха стъпки и Таниша извади от чантата си глока. Зареди и го хвана с две ръце, за да се прицели. В същия миг вратата се отвори и на прага застана деветнайсетгодишен бандит с обръсната глава, който неочаквано се озова пред дулото на оръжието ѝ.

— По дяволите, маце, какво правиш? — извреця той, опитвайки се да насочи пушката си с рязана цев към нея.

— Не! — извика Таниша и момчето замръзна на мястото си. — Уилър, излез през прозореца! Веднага!

С панталона в ръка той мина през отворения прозорец и се изкатери на покрива, докато тя държеше на прицел гангстера.

— Какво е това, мамка му? — попита момчето.

— Хвърли желязото, иначе ще стрелям! — извика детективката.

Той пусна пушката, а по стълбите пак се чуха стъпки.

— Защо? — попита Таниша.

— Не съм виновен аз. Ти струваш петдесет кила китайски бял прах, маце. Всеки ще дойде тук за задника ти. — Той обърна длани, за да покаже, че вече не представлява заплаха.

В дъното на коридора зад него се появиха още двама въоръжени бандити. Таниша направи крачка напред и блъсна гангстера в гърдите, принуждавайки го да се върне в коридора. После затвори с ритник вратата и я заключи. Прозвучаха два изстрела. Куршумите профучаха над главата ѝ. Таниша бързо скочи през прозореца. Уилър ѝ помогна и двамата хукнаха по покрива към края на къщата. Чуха, че гангстерите се опитват да разбият с ритници вратата на спалнята на Брийзи.

— След мен — каза Таниша, хвана се за клона на един бряст и започна да се катери. Дънерът на дървото се намираше в съседния двор.

Един от бандитите се показва на прозореца на стаята и изкреця:

— Не искам теб, скъпа, а снежния брат.

— Кого? — попита Уилър, когато скочиха в съседския двор.

— Теб. Да вървим — отговори Таниша, хвана го за ръката и започна да си проправя път в задния двор, пълен със стари коли и хладилници.

Тя знаеше къде отива и се движеше бързо, без да се колебае нито за миг. После се провря през отвор в оградата и изведнъж двамата се озоваха в тясна уличка. Хукнаха да бягат, стъпвайки по камъчета и строшени стъкла, като още носеха в ръце дрехите си.

Минаха през счупената ограда на друга къща, влязоха в задния двор и най-сетне спряха до стар навес. И двамата дишаха учестено.

— Господи — възкликна Уилър. — Гол в Уотс. Кошмарът на белия мъж.

— Това е къщата на Чудовището. Той ми беше приятел. Сега е в затвора, но мисля, че мога да имам доверие на майка му.

Тя вдигна пред себе си блузата, търсейки ръкавите.

— Тук не можем да вярваме никому.

— Това е моят роден квартал.

— Това е техният квартал. Нали чу какво каза онзи негодник. Петдесет килограма китайски бял прах. Уили снабдява тези задници. Всички работят за триадата. Свършено е с нас — рече той, докато се опитваше да обуе панталона си.

— По дяволите — изруга тя и най-после намери ръкавите.

— Тук ли е клетъчният ти телефон? — попита Уилър и грабна чантата ѝ. — Повикай помощ!

Таниша извади клетъчния телефон и набра някакъв номер.

— Кой е там? — извика женски глас и лампите на верандата светнаха.

— Аз съм, госпожо Крофорд, Таниша Уилямс.

— О, боже...

Жената отключи задната врата. Уилър най-сетне обу панталона си и закопчаваше колана, когато вратата се откряна и една петдесет и пет годишна чернокожа жена погледна през пролуката.

— Какво правиш тук без дрехи, дете? Часът е два през нощта.

После госпожа Крофорд видя Уилър, който стоеше до Таниша. В уличката се чува стъпки на бягащи хора.

— Всичко е наред, госпожо Крофорд. Лягайте си — прошепна Таниша.

В едната си ръка държеше клетъчния телефон, а с другата обличаше блузата си. Госпожа Крофорд не помръдна. Най-сетне телефонистката в Паркър Сентър отговори.

— Полицай се нуждае от помощ. Има стрелба — каза Таниша, използвайки полицейския код за повикване на спешни подкрепления. — Детектив Уилямс, значка номер 47698. Намирам се в безизходно положение. Преследват ме трима чернокожи мъже с пушки. Притисната съм в заден двор на ъгъла на Маккълънг и Стокър в Лиймърт Парк, Южен централен район. Аз съм чернокожа и съм с бял мъж, цивилен. Нямаме никакви шансове.

— Останете на линията, детектив. Ще препратя обаждането.

— Какво правиш с бяло момче в два часа сутринта? — извика госпожа Крофорд. — Какви ги вършиш, момиче?

— Всичко е наред, госпожо Крофорд. Влезте вътре — прошепна младата жена.

В същия миг някой блъсна задната порта. Таниша се обърна по посока на шума и насочи глока.

— Тя е там! — извика един от гангстерите.

После, когато бандитите от „Льохманите“ започнаха да разбиват портата, се чу далечното бръмчене на хеликоптер. След секунди хеликоптерът беше над главите им. Блесна халогенен прожектор, който обходи периметъра и бързо ги намери. Пилотът веднага насочи светлините към четиримата въоръжени бандити в уличката до задната порта.

След няколко секунди пристигнаха две полицейски коли. Гангстерите хукнаха през задните дворове и огради, преследвани от четири униформени ченгета и прожектора на хеликоптера. Когато чу сирените пред къщата, Таниша хвана Уилър за ръката и го изведе на улицата. След две минути двамата седяха в една от полицейските коли и пътуваха към Паркър Сентър.

39.

СЪВЪРШЕНИЯТ ЧОВЕК

Конфуций е казал: „Съвършеният човек е искрен и притежава уменията да разпознава истината така, както долавя неприятната миризма“.

Уили винаги бе разпознавал истината.

Конфуций е казал: „Съвършеният човек е бдителен към себе си, когато е сам, защото истината в душата личи по външността. Както богатството разхубавява къщата, така и характерът краси тялото“.

Уили седеше сам в килията си в Паркър Сентър. Сакото му беше закопчано, а ръцете — склучени спокойно на коленете. Той беше съвършен човек, макар да подозираше, че подобно на всички смъртни има и някои недостатъци.

Конфуций е казал: „Съвършеният човек се развива, а нищожният деградира“.

Уили нямаше представа какво означава това. Беше сключвал сделки с престъпници, както и с големи национални и религиозни водачи. Бе видял голяма мизерия и бе придобил голяма власт. Бе изкачил хлъзгава, коварна стълба, за да спечели известност, живеейки в толкова сложен свят, че понятието за горе и долу, добро и зло беше напълно заличено от характера на другите хора и от заплетеността на съвременния живот. Той се бе развил във всяка посока, която изглеждаше подходяща за оцеляването му.

И сега знаеше, че за да оцелее, трябва да намери начин да се измъкне от Съединените щати. Той имаше голямо влияние в Америка и можеше да се свърже с хора по самите върхове на правителството. Те бързо щяха да откликнат на обаждането му, защото бе инвестирал много пари в кампаниите им. Но Уили не вярваше на американските политици — те се вписваха в повечето определения за нищожния човек на Учителя. Щяха да надушат опасността, ако му помогнат, и да започнат да отричат връзките си с него. Поради тази причина той не се обади на политик или на адвокат, а на един кльоцав млад гангстер от тонгата на име Сухоземния дракон. Уили знаеше, че момчето ще отиде

да посрещне сто и осемдесетте нелегални имигранти. Бяха дали на Уили номера на клетъчния телефон на Сухоземния дракон, в случай че възникнат проблеми. Уо Лап се свърза с младежа и му каза какво да направи. Оставаше му само да се моли на Бога заповедите му да бъдат изпълнени точно.

Реши да не сключва сделки с американската правосъдна система. Западните адвокати бяха нищожни хора, които ценяха повече богатството и самолюбието, отколкото принципите. Той реши да поеме нещата в свои ръце. Бе измислил план, за да се измъкне. Единствената трудност щеше да бъде да накара хората, които го бяха арестували, да разпознаят искреността му толкова непогрешимо, колкото неприятната миризма. Уили се надяваше да предостави на тези нищожни хора смрад, която да ги задави.

В десет часа на другата сутрин Уили бе изкаран от килията на предварителния арест на третия етаж в Паркър Сентър. Заведоха го в голяма стая за разпити без прозорци на петия етаж. Той влезе и се озова пред хубав, добре облечен чернокож мъж. Уили усещаше, че чернокожите са лукави, немотивирани хора. Смяташе ги за безнадеждна раса. Чернокожият се представи като Камерън Джоуб и каза, че е главен прокурор на щата Калифорния — нещо, което на Уили му беше трудно да разбере. Американската система изглеждаше твърдо решена да награждава не способностите, а коварството. В стаята присъстваха още двама души — полицаи на име Верба и белокож, изтънчен мъж със сини очи, който не му беше представен.

Поканиха го да седне. На масата пред него имаше папка. Камерън Джоуб включи касетофон и каза мястото на срещата, датата и часа за протокола. Сетне прочете правата на Уили.

— Знаем, че говорите английски много добре — каза чернокожото нищожество, — но желаете ли преводач?

— Много любезно от ваша страна, но не е необходимо — спокойно отговори китаецът, прикривайки гордостта и същевременно презрението си.

— Ще бъдете обвинен в съучастие в непредумишлено убийство на двама полицаи, опит да избегнете арест и в заговор за убийствата на Прескот Касиди и Анджеела Уонг. Поради сериозния характер на тези

престъпления и международните последици горещо ви препоръчвам да си вземете адвокат — продължи Джоуб и седна срещу него.

— Не желая адвокат — тихо каза Уо Лап.

— Не съм съгласен с вас, но в такъв случай искам да подпишете този текст. Там пише, че са ви били прочетени правата и ви е бил предложен адвокат. И още, че съм ви препоръчал да се възползвате от адвокат, но вие доброволно сте отказали.

Той връчи листа на Уили, който набързо го прочете и протегна ръка да му дадат писалка, сетне го подписа.

— Господин Уо Лап, пред вас има папка. Моля ви, отворете я. Вътре ще намерите два документа. Единият е копие на споразумение, взето от храма в Града на стените в Цзюлун, централата на вашата триада в Хонконг. Другият е напечатан текст от касета, намерена в автомобила на Прескот Касиди.

— Нямам такава централа в Хонконг — рече Уили. — И не познавам човек на име Прескот Касиди.

— Документът представлява договор между вас и Чен Бода, който, убеден съм, знаете, че е председател на Китайската военна комисия в Пекин — невъзмутимо продължи прокурорът. — В споразумението пише, че вие ще се кандидатируете без конкуренция за губернатор на Хонконг на изборите в средата на 1998 година, като в замяна ще получите огромна финансова подкрепа, уточнена в параграф трети. В параграф шести пише, че ако не ви изберат, китайското правителство ще ви помогне да възвърнете поста си на Шан Чу. Разбрах, че Шан Чу е нещо като президент или председател на триадата. Документът, разбира се, е написан на китайски, но пред мен има точен превод. Ако обичате, бихте ли прочели параграфа, за който говоря?

Уили погледна шестия параграф. Той бе наблюдавал написването на документа в следобеда на историческата си среща с президента на Китай в красивата градина „Зон Нан Хай“ в Пекин.

Уо Лап прочете параграф шести, макар че знаеше наизуст целия документ. После вдигна глава и кимна.

— Това вашият подпис ли е? — попита Камерън Джоуб.

Главният прокурор беше готов да чуе отрицателен отговор. Автентичността на подписа бе потвърдена от двама независими

експерти. Камерън и останалите присъстващи се изненадаха, когато Уили се наведе, разгледа подписа под документа и отговори:

— Да, това е моят подпис.

— Добре — рече Камерън. — Господин Уо Лап, сега ще ви предявя обвинение в гореспоменатите престъпления. И пак ще повторя, че според мен е задължително да си вземете адвокат, преди да продължим.

— Първо искам да направя изявление — каза той.

Джоуб погледна Рик Верба, после съдията Холингсуърт, който сви рамене.

— Не желая да правя това изявление два пъти и за мен е много важно да ми повярвате. Затова искам да говоря, докато съм свързан с детектор на лъжата. Предполагам, че имате такъв уред в тази сграда и бързо ще пристъпите към процедурата. Когато чуете онова, което имам да ви кажа, вие ще се съгласите, че е във ваш интерес да не губите ценно време.

Прокурорът пак погледна колегите си и този път съдията Холингсуърт кимна.

— Добре, ще уредим този въпрос — каза прокурорът и направи знак на Рик Верба, който излезе от стаята.

— Знаете ли какво представлява разпитът с детектора? — попита Камерън. — Не може само да правите изявления. Трябва да ви задават въпроси, на които да отговаряте с „да“ и „не“.

— Съзнавам това — отговори Уили на съвършен английски. — Затова бих искал лист хартия и писалка, за да напиша кратък списък от пет въпроса.

Уилър и Таниша наблюдаваха разпита на Уили през едноръчното огледало в съседната стая. Рик Верба отиде да търси детектор, Камерън Джоуб и съдията Холингсуърт излязоха да пият кафе и Уо Лап остана сам. Таниша също тръгна към кафенето.

Уилър се загледа във водача на триадата, който спокойно седеше зад огледалото. Човекът пред него бе заповядал да убият брат му. Изпита вина, че не бе предпазил Прескот, а също и силен, безразсъден гняв. Изведнъж загуби контрол. Искаше да види страх, изписан върху лицето на водача на триадата. Искаше Уо Лап Лин да разбере, че не

друго, а смъртта на Прескот бе довела до задържането му, но Шан Чу изобщо не изглеждаше разтревожен. На старческото му лице се четеше безразличие.

„Каквото и да се случи, обещавай ми, че ще постъпиш правилно.“

Уилър излезе от помещението за наблюдение. Преди някой да успее да го спре, той отвори вратата на стаята за разпити и нахлу вътре.

Уили вдигна глава и по изражението му Уилър разбра, че лицето му е познато на водача на триадата. След като никога не се бяха виждали, това беше потвърждение на вината, от което младият мъж се нуждаеше.

— Само искам да ти кажа, че няма никакво значение какъв ще бъде резултатът от шибания детектор на лъжата или от онова, което ще съобщиш на полицията — заяви Уилър. — Защото ако те не те спипат, аз ще го направя. Свършено е с теб! Никога няма да излезеш от затвора!

Той кипеше от гняв.

— Не приемайте бездействието за поражение — учтиво отвърна Уили. — Съвършеният човек живее без предварително начертан план на действие. Той трябва да решава всеки миг как е най-добре да постъпи.

Уилър се приближи до него и го издърпа от стола. Уо Лап беше висок само метър шейсет и два и той го държеше за реверите, извисявайки се над него.

— Виж какво, задник такъв, искам да знаеш точно защо става всичко това. Ти си заповядал да убият брат ми. Твоите главорези са забили игла за акупунктура в сърцето му. Затова си арестуван. Защото уби Прескот.

— Махнете ръцете си от мен — каза Уили, съскайки от гняв, страх и омраза. — Брат ви с готовност взимаше парите ни, но не искаше да поеме отговорността си. Вие може и да сте по-смел от него, но не сте се насочили към когото трябва.

— Искаш ли да се обзаложим? — изкрещя Уилър в лицето му.

В същия миг вратата се отвори и в стаята влезе Рик Верба заедно с двама униформени полицаи, които бутаха количката с апарата. Таниша вървеше след тях.

— Какво става тук, по дяволите? — попита капитанът, като видя, че Уилър държи Уили за реверите. — Пусни го. Господи, заплашваш ли го? Ще провалиш разследването.

— Няма да има разследване, нали, Уили? Той не понася разследванията. Погледнете го. Вече е намерил пролука, през която да се измъкне.

— Изчезвай — каза Верба и двете униформени ченгета и Таниша избутаха Уилър навън.

Уили ги гледаше. Чертите на лицето му бяха изкривени от омраза. Той се опита да възвърне самообладанието си, но кипящият гняв, който цял живот бе потискал, не го напуснаше.

„Свършеният човек се развива, а нищожният деградира.“ Изведнъж Уили проумя истината в древното предупреждение на Конфуций. Непочтените действия водят до лоши резултати.

За пръв път от петдесет години изпита парализиращ страх.

След пет минути пристигна операторката на детектора, четирийсетгодишна жена на име Хелън Стагс, най-добрият специалист в полицията в Лос Анджелис. Свърза Уили с детектора. На гърдите му бяха прикрепени електроди, а на пръстите на лявата ръка — щипки.

Госпожа Стагс включи апарата и започна да го настройва, определяйки електролизата на кожата и дихателните функции. Тя зададе на Уили няколко пробни въпроса, за да се увери, че детекторът на лъжата работи както трябва, сетне погледна прокурора и кимна.

Таниша, Уилър и Рик Верба бяха в съседната стая и наблюдаваха през еднопосочното огледало.

Уилър още кипеше от гняв. Лицето на Уо Лап отново изразяваше безразличие.

— Истинското ви име Уо Лап Лин ли е? — започна Камерън.

— Няма да отговарям на въпросите ви — заяви Уили. — Бих желал да отговоря само на петте въпроса, които аз подготвих. Мисля, че ще ви заинтересуват.

Прокурорът погледна съдията Холингсуърт, който сви рамене. Уили извади от джоба си бележката, която бе написал, и я даде на Джоуб. Той я разгърна и прочете въпросите. На лицето му се изписа озадаченост, бързо последвана от недоумение.

— Не може да говорите сериозно — каза. — Това е нечувано!
Уили се помъчи да демонстрира спокойствие.

— Задайте въпросите — заповяда той, — и този уред ще ви покаже, че говоря истината.

Камерън се вторачи в списъка с въпросите и накрая попита:

— Притежавате ли ядрено оръжие?

— Да.

— Преносима руска бомба ли е?

— Да.

— В момента в Лас Вегас ли е?

— Да.

— Настроена ли е да избухне днес в четири часа следобед?

— Да — отговори Уили. Гласът му прозвуча спокойно и уверено в тихата стая.

— Бомбата на международното летище в Лос Анджелис ли е?

— Да.

Присъстващите погледнаха операторката на детектора.

— Отговорите са правдиви — изрече тя.

— Очевидно вие ще се опитате да намерите бомбата — продължи Уили. — Това ви е работата. Частният ми самолет е на международното летище в Лос Анджелис. Несъмнено първо ще претърсите него, но само ще си загубите времето. Искам самолетен ми да бъде зареден с гориво, храна и всичко необходимо. Пилотите му трябва да наблюдават операцията. Ще излетя точно в три следобед. Щом напусна американското въздушно пространство, ще ви съобща къде е ядрената бомба и как да я обезвредите. Така ще имате достатъчно време до четири часа. Сега би трябвало да ме попитате дали възнамерявам да изпълня споразумението. Детекторът на лъжата ще потвърди искреността на отговора ми.

В стаята цареше неловко мълчание.

— Попитай го — рече Алан.

— Ако ви освободим, възнамерявате ли да удържите на обещанието си? — попита прокурорът.

Всички, с изключение на Уили, се обърнаха към операторката.

— Да — отговори Уо Лап. — Няма да се отметна от думата си. Не трябва да губите време. Пригответе самолета ми за излитане не по-късно от три часа днес следобед.

— Ами ако ви оставим на летището и бомбата, ако наистина има такава, избухне? — попита Камерън.

— Можете да постъпите както намерите за добре.

Уили седеше неподвижно и чакаше да види какво ще направят враговете му. Тя бяха нищожества, а както някога Учителя бе казал, такива хора са способни на всичко.

40.

КАРТЪР ДЕХАВИЛАНД

Таниша и Уилър не можеха да си спомнят името на човека, който бе казал на Уилард Викърс, че Уили се занимава с търговия на ядрени оръжия. Свързаха се с него и Викърс им го каза. След двайсет минути Картър Дехавиланд влезе в кабинета на петия етаж в Паркър Сентър. Той бе тръгнал от сградата на ЦРУ на Уилшър Булевард веднага щом му се обадиха. Дехавиланд беше прегърбен и носеше очила с телени рамки и старомоден костюм с тесни ревери. Каза им, че разследва черния пазар на ядрени оръжия, изчезнали от складовете в бившия Съветски съюз, които по всяка вероятност се продаваха на терористи. Вече се занимаваха с издирването на стоте бомби в куфарчета. Той изслуша разказа им. Накрая му показаха резултатите на Уили от теста с детектора на лъжата.

— Аз смятам, че това са пълни глупости — заяви Камерън. — Според мен той блъфира.

— Не мисля така — възрази специалистът. — Това е най-важната задача на ЦРУ, откакто през септември 1997 година руският генерал Александър Лебед отправи тези публични обвинения в предаването „Шейсет минути“.

— Искате да кажете, че е истина? — попита Джоуб. — Не можем да позволим на този тип да ни заплашва с ядрена бомба и да го оставим да се измъкне безнаказано.

— Детекторът на лъжата показва, че той говори истината — напомни му Уилър. — Имате ли представа какви щети може да нанесе такава бомба?

— Какво разбирате вие от детектори на лъжата или от бомби? — рече прокурорът. — Освен това апаратът може да сгреша. Възможно е да го излъжеш. Онзи тип е китаец. Сигурно тренира йога или нещо подобно. Кой знае, по дяволите?

— Не е така — колебливо се намеси Верба. — От двайсет години правят този тест. Точността е деветдесет — деветдесет и пет процента.

Ето защо вероятността господин Уо Лап да казва истината е най-малко деветдесет процента.

После Алан Холингсуърт зададе въпрос, който изискваше отговор.

— Какво ви кара да мислите, че куфарчето с бомбата изобщо съществува?

Картър Дехавиланд побутна очилата си, опитвайки се да реши каква част от поверителната информация да им каже.

— Преди всичко — започна той — мисля, че незабавно трябва да уведоим хората от екипа по издирване и обезвреждане на ядрено оръжие. Те са самостоятелно поделение. Пътуват с четири товарни самолета С-141. Преди да дойда тук проверих и разбрах, че в момента са на учение в Ню Мексико. Вероятно ще пристигнат тук около два часа. Длъжни сте да кажете и на ФБР, защото екипът е под тяхно ръководство и те трябва да го повикат. Освен това е необходимо незабавно да съобщите на Белия дом, че чуждестранно лице е поставило ядрена бомба на международното летище в Лос Анджелис и в същото време да разчистите района, като се свържете с полицията и с Националната гвардия.

— Вече уведомихме губернатора — рече Верба. — Той ще се погрижи за Белия дом.

— Добре. Първото, което трябва да разберете, е, че ние в разузнаването боравим с фактически и противоречащи на фактите вероятности. Всеки разказ има антитеза. Хората невинаги казват цялата истина. Нужно е да се определят коефициенти на вероятност на случайните фактори, за да се установят противоречащите на интуицията сценарии.

— Не можете ли да го обясните с по-прости думи? — попита Уилър.

— Пръв генерал Лебед отправи тези обвинения през 1997 година — продължи Картър. — Борис Елцин току-що го бе уволнил. Известно е, че генералът ще се кандидатира за президент на Русия през 2000 година. Следователно в негов интерес е да постави Елцин в неудобно положение и историята за стоте изчезнали ядрени бомби в куфарчета да е дезинформация, противоречаща на фактите.

— Продължавайте — каза Камерън.

— От друга страна, ние разполагаме с потвърждение от независим източник, че стоте ядрени бомби в куфарчета наистина са изчезнали. Миналата година руският заместник-министър на отбраната Андрей Кокошин потвърди казаното от генерал Лебед. Няколко седмици след изявлението си Кокошин бе уволнен от руското върховно командване. В Лангли това бе прието като лош знак, защото доказва достоверността на думите му. След това ЦРУ започна да гледа много сериозно на твърденията на Лебед. Знаем, че теоретично тези бомби в куфарчета съществуват. Съвсем не е трудно да умалиш ядрена технология до размерите на дипломатическо куфарче или раница.

— Каква е разрушителната сила на тези бомби? — попита прокурорът.

— Те не са включени в договорите „Старт I“ и „Старт II“ и не са упоменати в нито едно международно споразумение за разоръжаване. Наричат ги „ядрена стратегия за поразяване на мишените“. Това е теория, основаваща се на идеята, че по време на ядрен конфликт ще бъдат взривявани не градове, а военни обекти. Предназначението на тези бомби в куфарчета е да унищожат тактически обекти като електроцентрали, летища, хотели и оръжейни складове. Руски парашутисти могат да се приземят с тях и да предизвикат хаос в тила. Доколкото знаем, изчезналите бомби в куфарчета бяха прехвърлени в Украйна и Грузия точно преди разпадането на Съветския съюз. Това е много по-обезпокоително за нас, защото онези две правителства са още по-нестабилни от руското и съществува голяма вероятност техни военни служители или персонал да са откраднали бомбите и да са ги пуснали на черния оръжеен пазар. Китай би бил огромен потребител на такъв вид оръжия. „Поли Индъстрис“ в Пекин е един от най-големите пласьори на руски оръжия в света. Така че Уо Лап Лин много лесно би могъл да се сдобие с една-две от онези бомби.

Всички в стаята мълчаха. Камерън стана. Столът му изскърца. Прокурорът се приближи до прозореца и погледна навън.

— Искате да кажете, че онзи престъпник наистина е сложил ядрена бомба на международното летище в Лос Анджелис?

— Нека да се изразя по друг начин... Нищо от онова, което ми казахте, не ме изненада. Не смятам, че информацията противоречи на фактите. Ние сме определили много висок процент на вероятност на твърденията на Лебед.

— По дяволите! — изруга Верба.

— Колко големи са проклетите бомби? — попита Алан Холингсуърт. — Какви щети могат да причинят?

— Според Лебед с тези оръжия шега не бива. Те не са ядрени оръжия за нанасяне на пръв удар. Мощността е само един килотон. Тежат от трийсет до петдесет килограма и могат да убият стотици хиляди хора, ако бъдат взривени в гъсто населен район. Обикновен човек може да ги активира за по-малко от половин час и после да ги детонира с дистанционно управление. Ако Уо Лап Лин наистина е поставил такава бомба, летището ще се превърне в развалини и взривната вълна вероятно ще събори и голяма част от Марина дел Рей, както и околните райони на север и на юг. Ядреният разпад ще бъде опасен и пораженията няма да се видят веднага. Няма да говоря за повишената радиация, за рака и така нататък.

В стаята отново настъпи тишина.

— И за да бъда напълно откровен — добави Картър, — длъжен съм да ви кажа, че има и противни мнения. Председателят на Комисията по международните отношения заяви, че обвиненията на Лебед са глупости, политически по характер и неподкрепени с нищо.

— Наистина ли? Сенаторът Пек ли го е казал? — попита Алан.

— Господи — възкликна Уилър и грабна напечатания текст от касетата на Прескот. Имената бяха дешифрирани. В списъка фигурираше и сенаторът Джон Л. Пек (Д) от Уайоминг.

41. „ПОТОК ОТ ПАРИ“

След инструктажа на Картър Дехавиланд на Уилър и Таниша бе наредено да се приберат вкъщи.

Алан им каза, че няма какво повече да направят.

Верба заяви, че положението не е по силите им.

Т. Камерън Джоуб добави, че ако пречат, лично той ще предяви обвинение, че възпрепятстват правосъдието.

Оставиха ги сами в коридора на петия етаж, докато в Паркър Сентър настъпваше оживление.

Двамата бяха вън от играта. Излязоха от сградата и видяха Рик Верба, който стоеше на паркинга. Безличната в архитектурно отношение постройка не издаваше с нищо дейността, която кипеше вътре. Някъде на третия етаж Уили Уо Лап Лин седеше в килията на предварителния арест и чакаше да види какво ще стане.

— Свършихте страхотна работа — каза Верба. — Ако всичко това се окаже истина, ще спасите хиляди хора.

— Капитане, може ли онзи главен прокурор да ни отстрани от случая ей така? — попита Таниша. — Занимаваме се с него вече две седмици.

— Какво ще правите, докато екипът по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия си върши работата? Ще снимате ли? Приберете се вкъщи и се наспете — отговори Верба.

— Не мога да се прибера вкъщи. Онзи престъпник горе е обявил награда от петдесет килограма чист хероин за главите ни. Бандитите от Южния централен район не знаят, че Уили е арестуван. С Уилър сме набелязани за мишени на юг от Креншо.

— Можете да спите в кабинета ми — предложи Верба.

Така и решиха да направят. Отидоха с капитана до Хил стрийт и оставиха ягуара на служебния паркинг на отдел „Азиатска престъпност“.

Но щом се качиха горе, нещата приеха странен обрат. Ал Катсукура се оплакваше на всеки, който имаше желание да слуша. Той

сграбчи Таниша за лакътя и ѝ разказа какво се бе случило през нощта. Докато ченгетата от специалното тактическо поделение измъкваха Уо Лап Лин от централата на триадата, Ал Катсукура беше в морето, плавайки в непрогледната мъгла и изпусна около двеста нелегални имигранти и трима детективи от отдел „Тежки престъпления“. Цяла нощ Ал отговаря на въпросите на ядосания заместник-шеф Питлик. Катсукура току-що бе написал доклада си и беше отчаян. Таниша никога не го бе виждала такъв.

— Тримата детективи от отдел „Тежки престъпления“ не са изчезнали, Тиша, те са мъртви — разказваше той, поглеждайки от време на време към Уилър. Азиатското лице на Ал бе изкривено от терзания. — А аз се мотаех насам-натам като пълен идиот, докато са ги убивали. Допуснах да ги очистят. Аз ръководех операция „Сух док“. Чувствам се ужасно.

— Да отидем да хапнем нещо — предложи тя. — Аз черпя.

— Само да не е в шибаното кафене на „Уестин“ — обади се Уилър.

Тримата намериха малко заведение на ъгъла на Норт Хил и Алпайн, до Китайския квартал. Избраха го, защото беше безлюдно.

Седнаха в най-отдалечения ъгъл и си поръчаха сандвичи и кафе. Уилър каза на сервитьорката да продължава да им носи кафе.

Храната пристигна, а Ал още преразказваше историята си, опитвайки се да намери версия, от която няма да се чувства толкова зле.

— Къде се случи това? — попита Уилър, когато Катсукура най-сетне млъкна.

— Кое?

— Къде намери празния кораб?

— Бяхме в океана, някъде на юг от Марина дел Рей.

— На какво разстояние от брега?

— Не знам. Може би на километър или на три. Трудно е да се прецени във водата. Нямахше шамандури с обозначения.

— Тогава мястото е близо до летището — отбеляза другият мъж, взимайки си от пържените картофи. — Често ли застрелват агенти под прикритие по време на такива операции?

— Не трябваше да става така. Няма начин гангстерите от „Бамбуковия дракон“ да са знаели, че моите хора са агенти под

прикритие. Детективите бяха преоблечени в моряшки униформи като членове на екипажа. Не носеха полицейски значки, нито документи за самоличност. Не се опитваха да извършат арест. Задачата им беше само да наблюдават и да докладват. Нямаше причина да ги убиват. Ето защо цялата история е много странна. Ако мислех, че има каквато и да е опасност, щях да взема пет-шест души на патрулния катер и да струпам цял взвод ченгета на „Хорнблоуър“.

Сервитьорката донесе още една кана с кафе, докато тримата седяха и размишляваха.

— Ами ако всички тези неща са свързани? — попита Уилър.

— Свързани са, но не по начина, по който ти мислиш — отговори Таниша. — Момчетата на кораба са били гангстери от тонгата, свързани с „Чин Ло“ и с Уили, но бандата „Бамбуковия дракон“ върши различни престъпления. Нищо не би ги спряло само защото Уили е дошъл тук. Прехвърлянето на нелегалните имигранти вероятно е започнало преди седмица в Хонконг. Пък и какво общо биха могли да имат имигрантите с бомбената заплаха на летището?

— Не знам. Но щом имигрантите са пристигнали, защо са убили безпричинно трима души? — продължи да размишлява на глас Уилър.

— Защото гангстерите са били дрогирани — предположи Ал. — Кой знае защо са го направили? Вече непрекъснато стават такива неща. Просто така постъпват.

Уилър си наля още кафе и попита:

— Някой търси ли нелегалните имигранти?

— Претърсихме с хеликоптер мястото веднага щом мъглата се вдигна. В океана няма нищо.

— Хайде да отидем да проверим — предложи Уилър. — Чичо ми Алан има яхта, закотвена на пристанището. Ще му се обадя. Навремето яхтата беше на баща ми. Остави я на Алан, когато умря. Аз съм я карал. Знам къде е ключът.

— Защо? Какво бихме могли да намерим? — попита Ал Катсукура.

— Не знам. Вероятно нищо. Но откровено казано, предпочитам да спя на яхтата, отколкото на канапето в кабинета на Верба.

Оказа се, че не е лесно да се доберат до кея на Марина дел Рей. Националната гвардия вече бе евакуирала пристанището. Бяха издигнали барикади и млади мъже със строги лица спираха превозните средства и ги връщаха. Ал Катсукура попита защо евакуират хората.

— Изтичане на газ — отговори лейтенантът и това беше всичко.

Наложи се Ал и Таниша да му покажат полицейските си значки и да го заплашат с арест, за да го накарат да ги пусне да минат през барикадата. На всяка пресечка в Марина дел Рей имаше ченгета, които насочваха евакуираните. Цял час си пробиваха път до доковете на Палауан Уей.

Яхтата се казваше „Поток от пари“. Алан смяташе да я кръсти „Почивка от закона“, но после реши да не сменя името от уважение към скъпия си приятел.

Яхтата беше дълга шестнайсет метра. Уилър застана на капитанския мостик. Двата мотора бръмчаха. Ал и Таниша развързаха въжетата. Уилър изкара яхтата от кея и се отправи в открито море със скорост осем километра в час. Насочиха се към вълнолома, минаха покрай устието на Балуна Крийк и обозначенията на канала, после завиха наляво и поеха към мястото, където Ал бе видял празния кораб да се носи по вълните на прилива.

Мъглата се бе разсеяла и денят беше спокоен и хубав. Уилър и Таниша стояха на капитанския мостик, а Ал седеше навъсен на стол до главната каюта. Беше изпаднал в дълбока депресия заради неуспеха си да опази тримата детективи.

Приблжиха се на около четиристотин метра от брега, точно срещу летището. На двеста метра над главите им изрева „Боинг 747“ на „Юнайтед Еърлайнс“. Реактивният самолет се устреми нагоре в безоблачното небе. Веднага щом се скри от погледа им, от успоредната писта излетя друг самолет.

— Мислех, че са затворили летището — каза Таниша.

— Наблюдавам го, откакто излязохме от канала на пристанището — рече Уилър. — Всички самолети излитат, никой не каца. Мисля, че авиокомпаниите се опитват да измъкнат оборудването си оттам.

Над главите им изрева още един самолет. Наклони се надясно и се насочи на изток.

Ал Катсукура стана от стола на долната палуба и се качи по стъпалата на капитанския мостик.

— Тук някъде ли беше „Хорнблоуър“? — попита Уилър.

— Откъде да знам? Нищо не се виждаше. Не чувах самолети, но мъглата беше толкова гъста, че вероятно са били спрели полетите.

Уилър взе бинокъла и отново огледа летището. По пистите се движеха маслинозелени, покрити с брезент военни камиони. До хангарите на „Федерал Експрес“ бяха спрели четири военни С-141 без опознавателни знаци. Той се запита дали това са самолетите на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия, долетели от Ню Мексико. Беше един и трийсет и пет. Дехавиланд бе казал, че са им необходими два часа, за да пристигнат. Между хангарите тичаха мъже в маслинозелени униформи.

— След два часа и половина или ще стане нещо, или нищо няма да се случи — отбеляза той, после насочи бинокъла към Док Уилър Стейт Бийч, широка пясъчна ивица, която започваше от обозначението на канал Дей Рей, минаваше покрай летището и се простираше чак до жилищния квартал Виста дел Мар. Внимателно огледа плажа.

— Виждаш ли нещо? — попита Таниша.

— Ако „Хорнблоуър“ е бил тук и са закарали имигрантите с малки гумени лодки до брега, тогава Док Уилър Бийч би бил идеалното място. Този плаж е безлюден заради шума от летището. Може да са там.

— Ако е така, сигурно отдавна са изчезнали — рече Ал.

Уилър не знаеше какво се опитва да докаже, нито защо това му изглеждаше толкова важно, но нещо го подтикваше да отиде на брега. Може би беше безразличието в очите на Уили, когато го обвини, че е убил Прескот, или гневът, когато Уилър предизвика водача на триадата.

— Ще спусна гумената лодка във водата и ще отида да огледам плажа — каза той.

— И ще ни оставиш тук? — попита Катсукура. — Снощи се наситих на океана.

— Според уредите дълбочината е само метър и половина. Мога да хвърля котва и двамата да дойдете с мен.

Той закотви яхтата и изключи моторите, после спусна гумената лодка във водата. Двамата детективи се качиха в нея, а той отключи шкафа с оръжията на борда на „Поток от пари“. Извади пушка за акули и два револвера „Смит и Уесън“, четирийсет и четвърти калибър, с

дълги дула. Сетне грабна кутия с боеприпаси. След няколко минути гумената лодка се отправи към Док Уилър Стейт Бийч.

Уилър направляваше лодката. Угаси двигателя в последната минута и изкара леката лодка на плажа. Тримата скочиха на брега и я издърпаха на безопасно място.

Пясъкът беше заравнен от вятъра и гладък.

— Да се разделим и да търсим следи — предложи Таниша. — Толкова много хора би трябвало да са оставили ясни дири.

Таниша и Ал тръгнаха на изток, а Уилър — на запад. Той извървя около двеста и петдесет метра и видя следите — пътека от стъпки, водеща от брега до мястото, където стоеше.

— Насам! — извика им, но гласът му бе заглушен от излитащ реактивен самолет.

Таниша и Ал бяха твърде далеч и ревът на прибоя им пречеше да го чуят. Той изсвири пронизително и те най-сетне се обърнаха. Уилър размаха ръце и двамата детективи тръгнаха към него.

Следите водеха към огромен бетонен канал с диаметър почти три метра. Подземната отводна тръба се спускаше диагонално към летището. В тъмния тунел течеше мръсна вода. Уилър се досети, че по време на буря каналът отвежда пороя към океана. Предпазната метална решетка беше срязана и отместена. Стърчащите краища бяха обгорени от ацетиленова горелка. Докато чакаше Таниша и Ал, той видя нещо заровено в тинята и водата на дъното на канала. Протегна ръка и го взе. Беше прогизнала черна раница. Таниша и Ал се приближиха и той им я показа.

Катсукура я разгледа и каза:

— Прилича на раниците, които носеха бандитите от „Бамбуковия дракон“, но не съм сигурен, защото гледах с бинокъл.

Уилър я обърна и намери етикета на производителя. Там пишеше: „Произведено в Китай“.

42.

БОРБА ЗА КОКАЛА

Бяха се събрали в залата за извънредни ситуации в мазето на общината. Помещението беше с размерите на половин баскетболно игрище, нямаше прозорци и беше свързано с петдесет телефонни линии и сателитни телевизионни връзки. На две от стените имаше екрани, които показваха географски карти или сателитни изображения, а сега предаваха графичен чертеж на огромното международно летище на Лос Анджелис. В стаята имаше двацет и четири бюра. От помещението се влизаше в няколко самостоятелни кабинета. Имаше десет телевизора, които бяха настроени да предават четирите национални канала, плюс четирите местни телевизионни станции и Си Ен Ен. Отделен екран бе предназначен за камери с дистанционно управление.

Залата се използваше много рядко. Изключенията бяха две земетресения и един расов бунт, с които се справиха от това подземно помещение.

Кметът говореше по телефона в един от кабинетите. Губернаторът пристигаше със самолет от Сакраменто. Имаха пряка линия със залата за извънредни ситуации в Белия дом, където специалисти по сценарии с ядрени заплахи се бяха събрали да задават въпроси и да засилват суматохата.

Нямаше отговорно лице. Властваше онова ужасно явление в съвременните правителства — юридическа борба за кокала.

В бункера присъстваше генералът от въздушните сили Робърт Кларк Ритника, командир на Калифорнийската национална гвардия. Той бе пилот на изстребител от войната във Виетнам и не се шегуваше. До него бяха специалният агент от Западното подразделение на ФБР Дъглас Парди и директорът на областния клон на ЦРУ Роджър Сейнт Джон. Зад него седеше Картър Дехавиланд, който изглеждаше стъписан. Присъстваше и един сивокос, безличен човек от Държавния департамент на име Лу Фишър. Той беше в града по друга работа, но правителството го накара да дойде на това спешно съвещание. До него

седеше един тип от Федералната агенция за решаване на извънредни ситуации. Шефът на полицията Карл Ледикър се бе издокарал като за парад. Всеки имаше самостоятелна телефонна линия. В залата цареше напрежение.

— Не можем да кажем на гражданите, че на летището вероятно има ядрена бомба. Ще настъпи паника и суматоха — каза Карл Ледикър на специалния агент на ФБР Дъглас Парди.

— Колко души живеят в околностите на летището? — попита той. — Един милион плюс-минус няколко стотици хиляди. Всички се намират в обсега на поражението. Не можем да евакуираме един милион души, като се движим с коли по улиците и крещим по високоговорители, че има изтичане на газ. Хората няма да напуснат домовете си. Трябва да съобщим по телевизионните новини какво е положението.

— Ще хвърлим в паника целия град. Изучавали сме поведението при масова евакуация. Пътищата ще се задръстят.

— Изобщо не ми пука. Трябва да кажете на хората какво става. Ще ни скъсат задниците, ако летището се взриви и се разбере, че сме знаели за бомбата и сме мълчали — възрази Парди.

В същия миг телефонът извън и той грабна слушалката. Обаждаше се командирът на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия. Всички млъкнаха, докато Парди слушаше доклада му. Накрая агентът на ФБР затвори и предаде на другите разговора.

— И така, хората от екипа са разположени на летището. Вече са монтирали платформа с детектор на един хеликоптер и скоро ще излетят, за да претърсят района. Други две платформи с детектори са инсталирани в джипове, които ще тръгнат от срещуположните краища на летището и ще се срещнат в средата. Повечето тежки пътнически самолети са излетели, но след половин час ще затворят летището. Никой друг няма да замине. Ще евакуираме останалите цивилни лица. Командирът каза, че може да претърси пистите и сградите за шест часа. Ние разполагаме само с два. За това време можем да огледаме повърхностно района, да проверим дали има следи от радиоактивни елементи и да стесним кръга, ако гайгеровите броячи отчетат нещо.

Всички мълчаха.

— Как действа платформата с детектор? — попита Ледикър.

— Това е поверителна информация — отсеке специалният агент на ФБР.

— Аз пък искам да знам какво ще правим с извършителя — каза Лу Фишър. — Ще го качим на самолета му, ще го заредим с гориво и ще го изпратим по живо по здраво, ако не можем да намерим бомбата, така ли? И после? Ще се молим на Бога да удържи на обещанието си? Ако питате мен, този план е съвсем немотивиран.

— А от тактическа гледна точка мирише на гнило — добави генерал Робърт Кларк. — Онзи тип няма да удържи на думата си. Той е долен престъпник. Ще замине и дори няма да се обърне.

— Той е издържал успешно теста с детектора на лъжата, когато полицаите са му задали този въпрос — отбеляза Роджър Сейнт Джон.

— Проявиш ли слабост към такъв тип, само ще го окуражиш — настоя генерал Кларк. — Трябва да го накараме да се чуди какво става, по дяволите. Време е за проверка на мъжеството. В такива случаи печели най-смелият.

— Градът е мой. Аз отговарям за него — заяви кметът, който бе излязъл от кабинета, за да се включи в спора. — Аз ще взема решението.

— Едва ли — възрази Парди.

Обсъждането продължи, докато бе прекъснато от обаждане на Съвета по националната отбрана от залата за извънредни ситуации във Вашингтон.

— Овладейте се, колеги. Престанете да се карате и пристъпете към действие — прогърмя нечий глас по големите високоговорители на телефона.

— Аз мисля да го пуснем. Да се доверим на детектора на лъжата. Няма да намерим бомбата за два часа — каза кметът. Не му пукаше за Уили. Ако летището се взривеше, с политическата му кариера беше свършено.

— В базата „Едуардс“ имам три изстребителя „Томкет“, готови да излетят — настоя генерал Кларк. — Ако качите онзи негодник на самолета и му позволите да излети, ще изкарам онези три птици и ще го очистя на моя отговорност. Не ми пука за въздушно пространство, нито за неутралните коридори. Ще му завра в задника ракета с топлинно насочване. Това е моето обещание.

— И кой ще поеме отговорността за това безумие? — попита Парди.

— Аз — отговори генералът. — Може да ме разжалват, ако това не им хареса. Трябва да престанем да глезим онези копелета.

— Хайде да се успокоим — предложи кметът. — Няма да го застреляме. Да започнем отначало и да подходим към нещата едно по едно.

Те бяха взели фенерчето и радиопредавателя от гумената лодка и Уилър даде на Таниша единия револвер „Смит и Уесън“ и задържа другия и пушката за акули. Бяха помолили Ал Катсукура да се върне на „Поток от пари“ и да съобщи координатите им на отдел „Тежки престъпления“. Помогнаха му да спусне гумената лодка в океана, после влязоха в подземния канал, газейки в тинята и дълбоката до глезените вода, докато светлината зад тях изчезна и започнаха да се движат слепешком в непрогледния мрак. Батерията на фенерчето беше слаба, затова Уилър го използваше само от време на време и осветяваше бетонната тръба, търсейки разклонения. Тунелът, изглежда, водеше към северната част на летището. Изведнъж каналът започна да вибрира и да се тресе. Двамата застинаха на местата си. Не виждаха нищо в мрака. Звукът постепенно заглъхна и вибрациите спряха.

— Самолет — каза Уилър. — Трябва да сме точно под пистата.

Таниша помисли, че има земетресение и двамата ще бъдат погребани живи.

— Нещата са свързани — продължи той. — Няма нищо случайно. Има твърде много активност на едно място.

— Започваш да говориш като ченге — отбеляза тя.

— Това комплимент ли е, или обида?

— Зависи от това дали ще излезем живи оттук.

На пистата над тях изрева още един самолет, който отново разтреса тунела. Двамата отново се вцепениха.

— По дяволите... Иска ми се да ги спрат — прошепна Таниша.

Двамата продължиха да си проправят път в мрака, без да са сигурни какво ще намерят. Сърцата им биеха като обезумели, а лицата им бяха облени в пот, макар че колкото по-навътре навлизаха, толкова

по-хладен ставаше въздухът. Двайсет минути вървяха, без да разговарят. От време на време включваха фенерчето, за да се уверят, че тунелът няма разклонения. На слабата светлина на фенерчето проблясваха очите на плъхове. Таниша не се вглеждаше в тях. Не искаше да знае колко са големи. И двамата загубиха представа за времето. Изведнъж на Уилър му се стори, че чува нещо. Той спря и вдигна ръка, за да предупреди Таниша. Те застанаха неподвижно в дълбоката до глезените вода и затаиха дъх. После той отново чу...

Далечен плач на дете.

43.

ВСЕКИ ПРАЗНИК ИМА КРАЙ

Фу Хай се беше свил в мрака. Беше мокър от кръста надолу, защото няколко пъти падна в бетонния канал. Мъхът и водораслите по дъното бяха толкова хлъзгави, че на места беше невъзможно да се върви. Сто и осемдесетте нелегални имигранти се намираха под международното летище на Лос Анджелис. Сухоземния дракон бе донесъл свещи и Фу Хай запали едната. През половин минута тунелът се разтърсваше и вибрираше — от пистата над тях излитаха самолети. Всеки път, когато това станеше, на Фу Хай му се струваше, че светът ще свърши. Чувстваше се безпомощен и незначителен. Имигрантите стенеха, ужасени от шумния и влажен канал.

Бяха спрели на широко място, където два канала се вливаха в главния, и Фу Хай сложи запалената свещ там. Бебетата плачеха от глад. Писъците им отекваха в затвореното пространство и изнервяха всички. Сухоземния дракон свали от гърба си голямата раница и я даде на Фу Хай.

— Вземи я — каза той на фукиенизийски. — Аз трябва да отида да кажа на авангардите, че сте в безопасност и чакате да докараме камионите да ви заведат на едно хубаво място, където ще пренощувате.

— Какво има в раницата?

— Провизии за по-късно — отговори Сухоземния дракон, както му бяха наредили да каже. — Не трябва да я отваряш.

Фу Хай взе раницата и я намести на гърба си. Беше много голяма и изключително тежка и ремъците се впиха в раменете му.

— Ще се бавиш ли? — попита той.

— Не. Трябва да успокоиш хората. Ще се паникьосат, ако не им кажеш нещо.

Излетя още един самолет и тунелът отново започна да вибрира. Всички се вцепениха, включително и Сухоземния дракон.

— Трябва да взема фенерчето и пистолета, иначе няма да мога да ги защита — каза Фу Хай. — Свещите скоро ще изгорят и в тъмното хората ще станат неконтролируеми.

Сухоземния дракон му даде руския автоматичен 7.65-милиметров пистолет, защото имаше още един, затъкнат в колана. Даде му и фенерчето, защото смяташе, че ще успее да си проправи път до изхода. Оттам до плажа нямаше разклонения, които да го объркат.

— Няма да се бавя — повтори той, обърна се и тръгна.

Фу Хай се намираше дълбоко под земята заедно със сто и осемдесет човека, но никога не се бе чувствал по-самотен. Той се опита да си представи живота в Америка, широките улици и хубавите коли, които бе виждал на единствения телевизор във фабриката за коприна. Комунистите бяха забранили американските програми след случилото се на площад „Тянанмън“. Замисли се за светещите от чистота, красиво обзаведени кухни в един от онези филми. Спомни си русокосите жени със свършени прически и бели зъби, които сякаш никога не работеха. После се замисли за нещастната си сестра Сяо Жи, която се мъчеше да направи дом от един коптор без прозорци и мръсен под. Останала почти без зъби и с мръсна коса, тя се блъскаше от сутрин до здрач, докато съпругът ѝ изстъргваше изпражненията от тоалетните. Фу Хай бе твърдо решен да промени света ѝ и да я спаси от ранна смърт. Най-сетне щеше да ѝ донесе щастие.

Той беше съвсем близо до заветната цел. От новия живот го дяляха само няколко часа.

— Не мога да го накарам да млъкне — прошепна една жена в ухото му, като го стресна и го изтръгна от мислите му. В ръцете си държеше плачещо бебе. — Ревът му подлудява другите.

Детето беше слабо и мръсно. На мексиканския кораб нямаше вода, с която да го изкъпят. Фу Хай погледна бебето.

— Гладно е — добави жената. — Ако имаше храна...

Фу Хай реши да му даде част от провизиите в раницата. Свали я от раменете си, отвори я и извади тежка метална кутия с размери четирийсет и пет на шейсет и дълбочина седемдесет и пет сантиметра. Отстрани имаше надпис на руски и той помисли, че е взета от руския военен резерв. Кутията беше заключена и имаше катинар, прикрепен към два кожени ремъка. Фу Хай се опита да ги скъса, но те бяха закачени за яки метални куки.

— Ли Фенг има нож — каза жената и отиде да го вземе.

След няколко минути се върна и му даде грубо направен нож с късо острие и ръчно издялана дървена дръжка. Той го пъкна под

кожените ремъци и ги сръза, после отвори широко кутията.

Вътре имаше някакво устройство. От друга, по-малка кутия се подаваха два цилиндъра и няколко жички. Капакът ѝ беше запоен. Към разноцветните жички беше прикрепен часовников механизъм. Той долепи ухо до него, заслуша се и чу тиктакане.

— Какво е това? — попита жената.

Фу Хай не отговори. Беше озадачен, но мислеше, че кутията много прилича на бомба.

Ал Катсукура се обади на бреговата охрана, използвайки радиопредавателя на борда на „Поток от пари“. Каза им номера на полицейската си значка и помоли да го свържат с Рик Верба. След няколко минути вече говореше с капитана.

Разказа му набързо какво се бе случило и че Таниша и Уилър са в канала под летището и търсят изчезналите нелегални имигранти.

— Шегуваш се — отговори Верба.

— Капитане, тук става нещо. Намерихме раница като онези, които носеха бандитите от „Бамбуковия дракон“, когато се качиха на „Хорнблоуър“. Беше произведена в Китай.

— Половината боклуци, които се продават в Лос Анджелис, са произведени в Китай — изръмжа той, но вече обмисляше въпроса. Подобно на всички ченгета, и той не вярваше в случайните съвпадения. В полицейската практика това обикновено бяха грешки на престъпника, от които ченгетата можеха да възползват.

— Те смятат, че бомбата е под летището?

— Не го казаха с много думи, но според мен мислят така.

— Онези копелета ще взривят двеста от техните невинни хора заедно с летището? Защо? — зачуди се Верба.

— Има една стара поговорка, която Рей Фонг все ми повтаряше. „Когато зайците умрат, с хрътките, които ги гонят, е свършено.“ Нелегалните имигранти са зайците, капитане. Ние сме хрътките. Загинат ли онези китайци, ние няма да разполагаме с нищо. Никой няма да свидетелства срещу Уили и...

— Ясно, разбрах — нетърпеливо го прекъсна той. — Къде си?

— Намирам се на риболовна яхта, закотвена на четиристотин метра от края на северната писта. Те са много повече от нас. Търси

риболовна яхта, капитане. Бяла. Дълга шестнайсет метра. Отводният канал е срещу нея, на около двеста метра на юг. Изпрати подкрепления. Ще следя тази честота, докато наблюдавам канала, но след като вляза в тунела, ще изляза от обхвата.

— Не влизай в тунела — заповяда Рик Верба. — Не искам трима души да изчезнат под летището. Стой на плажа и чакай подкрепленията.

Рик Верба слезе в мазето на общината и двама мъже от Националната гвардия с пушки „Браунинг“ препречиха пътя му. Той им показа значката си и те я погледнаха недоволено.

— Трябва да говоря с Картър Дехавиланд — каза Верба.

Двамата стражи поклатиха глави. После вратата в дъното на коридора се отвори и генерал Кларк тръгна към банята.

— Хей, генерале! — извика Верба. — Знам къде е бомбата.

Това беше малко преувеличено, но Кларк се закова на място.

След две минути Рик Верба стоеше в залата за извънредни ситуации и разказваше.

Когато свърши, генерал Кларк го погледна възмутено.

— Вие *не знаете* дали там има бомба. Само *предполагате*, че в онзи канал има нелегални имигранти, които се крият от властите.

— Е, може и да е така — призна той, — но по една случайност тези нелегални имигранти са изведени от Хонконг от триадата „Чин Ло“. По една случайност Уили е водачът на тази триада. По една случайност бомбената заплаха се случва в деня, в който групата имигранти пристига тук и се скрива под летището, където на шест метра над главите им вашият екип по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия търси ядрена бомба. Обичам приятните съвпадения от време на време, но тази случайност е върхът.

— Мисля, че сме попаднали на нещо — каза Дехавиланд. — Може би трябва да търсим бомбата там долу.

— Чакайте малко — обади се Парди. — Нима предлагате да изтегля екипа за обезвреждане на ядрени оръжия и да ги пусна да претърсват лабиринта от канали отдолу? Имаме само един час, преди да качим Уили на самолета или да го уведомим, че блъфът му не е успял. И в двата случая бомбата сигурно ще бъде взривена.

— Ще се престорим, че играем по свирката му — предложи капитанът. — Ще го качим на микробуса под строга охрана и ще го изведем от летището. Така ще имаме възможност за избор и ще спечелим време.

Рик Верба беше длъжностното лице с най-нисък ранг от присъстващите, но беше трудно да възразят срещу здравия разум, затова постъпиха, както той каза.

Уилър и Таниша вървяха бавно в мастиленочерния мрак. Държаха се за ръце, защото тунелът представляваше извита тръба, пълна с хлъзгави водорасли и мъх. От време на време единият се спъваше и трябваше да разчита на другия, за да запази равновесие.

Изведнъж Уилър чу шляпане във водата пред тях и стисна ръката на Таниша, за да я накара да спре.

В тунела имаше някого. В мрака се чуваха стъпки и плискане на вода. Той не можеше да рискува да запали фенерчето. Трябваше да предположи, че срещу тях върви човек, при това въоръжен. Напъха фенерчето в задния си джоб, за да освободи дясната си ръка, после бръкна в колана си да провери револвера. Пушката за акули бе на рамото му. Уилър безшумно я свали и насочи дулото напред, прицелвайки се по посока на звука. Беше тъмно като в рог, но наред със стъпките се чуваше и дишане. Човекът беше само на няколко метра от тях.

Таниша изохка, когато някой се блъсна в нея. Уилър усети раздвижване от лявата си страна. Спътницата му извика и падна. Последва кратка схватка. Уилър не виждаше нищо, но вървеше по посока на шума. Младата жена изпищя, но писъкът ѝ бе прекъснат от клокочене, когато водата напълни устата ѝ.

Уилър безпомощно протегна ръце. Чуваше, че Таниша се дави и се задушавя, но не можеше да я намери в непрогледния мрак. Сети се за фенерчето, извади го и го запали.

Те бяха на три метра от него. Млад китаец седеше върху нея и натискаше главата ѝ във водата. Уилър се опита да зареди пушката, но в бързината я изгърва. Сухоземния дракон го погледна. Очите му изглеждаха демонични на слабата светлина на фенерчето. Пусна

Таниша, извади автоматичен 7.65-милиметров пистолет и стреля по Уилър.

Звукът беше оглушителен. Куршумът изсвири покрай ухото му. Уилър отскочи назад и фенерчето се изплъзна от ръцете му. Потъна във водата, но не угасна и освети стените на тунела със слабия си лъч.

Извади револвера и го насочи към неясния силует на младия китаец. Паникьосан и дезориентиран от тъмнината и водата, Сухоземния дракон отново стреля напосоки и ушите на Уилър отекнаха от експлозията. Куршумът одраска стената до главата му. Той се прицели, като се молеше на Бога Таниша да не стане и да не се изпречи пред дулото на револвера му, и натисна спусъка. Изстрелът отекна точно когато фенерчето угасна и отново се озоваха в непрогледен мрак. После Уилър чу стъпки. Някой го блъсна по рамото, мина покрай него и продължи към изхода на канала. Уилър падна на колене, обърна се към бягащия китаец и стреля два пъти. Куршумите рикошираха в бетона и изсвистяха някъде в тъмата. Той не чу стенание, нито падане на тяло във водата и бавно тръгна към Таниша.

— Тиша — прошепна той. — Добре ли си?

Тя се закашля, сетне повърна, изплю се и каза:

— Каква гадост.

— Добре ли си? — повтори той и най-сетне успя да хване рамото й.

— Ако не броиш литъра помия, която изпих. Улучи ли го?

— Мисля, че не.

Той й помогна да стане и двамата се заслушаха в тишината.

Самолетите бяха престанали да излитат и сега те чуваха само собственото си дишане.

— Пушката в теб ли е? — прошепна Таниша.

— Изпуснах я.

— Запали фенерчето и я потърси. Може би патроните още са сухи.

— Изтървах и фенерчето.

— Браво.

— Никога не съм твърдял, че ме бива за такива неща. Само съм на разположение.

— Да вървим — каза тя и отново го хвана за ръката.

Двамата насочиха напред револверите и тръгнаха бавно и колкото е възможно по-безшумно.

Фу Хай чу изстрелите, които прозвучаха като далечни фойерверки в тунела. Той приклепна в мрака, стискайки в едната си ръка незапаленото фенерче, а в другата — пистолета, който Сухоземния дракон му бе дал. Имигрантите бяха изпаднали в паника и говореха едновременно. Фу Хай се сниши още и хвана с две ръце руския автоматичен пистолет. Сетне, за да успокои по-скоро себе си, той подхвана популярна песен, която всяко дете в Китай знаеше, независимо на какъв диалект говореше. Един по един, имигрантите се присъединиха към него. Децата като по чудо спряха да плачат. Докато клечаха във водата и тихо пееха, Фу Хай се запита какво да направи по-нататък.

Уили беше в задната част на микробуса на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия, който се движеше по магистрала „Санта Моника“. Той седеше неподвижно на дървената пейка срещу младите мъже с униформи и строги лица и полагаше усилия да запази хладнокръвие. Не поглеждаше встрани. Седеше спокойно и чакаше.

Уили знаеше, че първата крачка към победата е това пътуване до летището. Те искаха да имат възможност за избор. Ако в случай на неуспех не възнамеряваха да го пуснат, щяха да го оставят в сградата в центъра на града.

Микробусът спря след трийсет минути. Той чу тих разговор, после отново потеглиха. Скоро спряха пак и задната врата се отвори. Зад младия униформен лейтенант от полицията, който надникна вътре, Уили видя опашката на частния си самолет „Фолкълън“.

— Съжалявам, че там отзад е толкова горещо. Ще оставя двигателя запален, за да работи климатичната инсталация — каза лейтенантът на пазачите на Уили, после затвори вратата и я заключи.

Глупавия дракон бе извадил Умната маймуна от сигурна смърт в дълбините на морето и отново я бе занесъл на сушата. Полицайте скоро щяха да качат Уили на най-високия клон на дървото, където щеше да бъде в безопасност.

Времето минаваше. Онова, което бе започнало като юридически спор, се бе превърнало в кавга. Бяха се разделили на две групи. Фракцията „Да освободим Уили“ включваше кмета на Лос Анджелис, губернатора на Калифорния и шефа на полицията — все местни длъжностни лица. Според тях на всяка цена трябваше да се предотврати унищожението на летището от ядрена експлозия, дори и ако за това се наложеше да освободят Уили. Групата „Да задържим Уили“ се състоеше от представителите на федералните власти, които щяха да си заминат и да оставят на местните хора трупите и бъркотията.

Човекът от Федералната агенция за решаване на извънредни ситуации мълчеше. Седеше с наведена глава и работеше върху вероятните сценарии след ядрения взрив и гледаше картите за метеорологичните условия и ветровете.

— Аз поемам отговорността да го пуснем — заяви губернаторът. — Не ми пука какво мисли правителството. Качваме го на самолета и се отърваваме от него. Той е само един. А тук може да загинат стотици, дори хиляди хора. Кой знае още колко ще умрат от радиацията? По-късно ще го спипаме. Няма къде да се скрие.

— Откъде знаете, че няма къде да се скрие? — попита Сейнт Джон.

— Ще изчезне като дим. Не можел да се скрие, и още как.

— Качете Уо Лап Лин на самолета му и го разкарайте оттук — заповяда губернаторът на шефа на полицията.

Ледикър влезе в един от кабинетите, грабна телефона и започна да набира някакъв номер.

— Няма да позволя това — заяви Лу Фишър от Държавния департамент.

— И как ще го спрете? — попита губернаторът. — Аз командвам полицията и националната гвардия тук. Необходими са ви четирийсет и осем часа, за да ви разрешат да поемете контрол над гвардията. А вие не разполагате с толкова време.

— Така ли е, генерале? — попита Фишър. — Наистина ли са нужни четирийсет и осем часа?

Всички се обърнаха към Робърт Кларк, но генералът се бе измъкнал от залата преди три минути.

Вратата на микробуса на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия се отвори и Уили излезе на слънчевата светлина. Той тръгна с подновено достойнство към частния си самолет, крачейки така, сякаш се разхождаше в неделя следобед в парка. Двамата му пилоти бяха германци, бивши летци на изстребители. Той винаги бе използвал германци за свои пилоти заради педантичността и самообладанието им. Качи се на борда на своя „Фолкън“ и те затвориха вратата. След няколко минути трите реактивни двигателя забръмчаха и самолетът започна да рулира по пистата, отдалечавайки се от сградата на летището. Пресякоха служебен път Е и завиха надясно по писта В. После пилотите увеличиха тягата и минаха покрай сервизните помещения, където се бяха събрали командосите от екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия, покрай четирите С-141 без опознавателни знаци и покрай панорамния ресторант, кацнал като гигантски бетонен паяк в средата на централния паркинг.

Уили стоеше на прага на пилотската кабина.

— Много ще ви бъда благодарен, ако излетим колкото е възможно по-бързо — каза той.

Не желаше да изглежда уплашен или притеснен, но не искаше да остане в Лос Анджелис нито секунда повече от необходимото.

Главният пилот се казваше Гюнтер Хаген. Той кимна на помощника си. Самолетът тръгна по-бързо и мина покрай изходите на „Юнайтед Еърлайнс“, „Ер Франс“, „Сингапур Еър“ и индонезийските авиолинии. Летището беше пусто. Нямаше самолети. Освен самолета на Уили по пистата се движеше само още едно друго превозно средство.

Уо Лап погледна надолу и видя, че до тях, точно под крилото, се движи военен джип с четирима войници.

— Колкото е възможно по-бързо — повтори той.

Самолетът се приближаваше към края на пистата.

Гюнтер натисна копчето на микрофона.

— Тук е осем-шест-осем Чарли Папа. Искаме разрешение за излитане.

— Мисля, че при дадените обстоятелства това не е необходимо — каза Уили. — Излитайте веднага.

— Добре — съгласи се Гюнтер и подкара по писта 249-Л, сетне погледна помощника си, който кимна и бавно бутна напред трите лоста за увеличаване на тягата.

Лъскавият „Фолкън“ бързо се отдалечи от преследващия го военен джип, разпръсквайки прах и дребни камъчета в лицата на войниците. Самолетът се издигна над пистата, после стремително се извиси в небето. Трите му мощни двигателя оставиха дири от изгорели газове и ехтящ звук.

Уилър и Таниша чуха, че от пистата излетя самолет — първият, който чуваха от около половин час. Те спряха и се заслушаха, докато тунелът се тресеше. Шумът заглъхна веднага щом самолетът се откъсна от земята. Отново настъпи тишина. Двамата бавно продължиха да вървят в тъмния канал.

Изведнъж чуха приглушено пеене. След няколко метра Уилър видя слаба светлина от свещ, после кракът му се блесна в нещо.

— Чакай — каза той на Таниша и бръкна във водата.

В мръсния канал плаваше нещо космато и лепкаво. Той го бутна, но то не помръдна. Бръкна с две ръце в мастиленочерната вода. И едва тогава разбра какво е намерил.

В ръцете си държеше главата на Сухоземния дракон.

— Мамка му — прошепна. — Мисля, че в края на краищата съм го улучил.

Таниша се наведе и му помогна да вдигнат мъртвия гангстер. Уилър издърпа трупа до стената на тунела и го остави там. После хвана ръката на Таниша и продължиха да вървят.

Каналът завиваше надясно. Пред тях мъждукаше светлина от свещ. Двамата спряха и се заслушаха в песента. Гласовете се чуваха ясно. Мелодията беше обикновена и приятна. Уилър вдигна два пръста към очите си, сетне посочи тунела, показвайки, че ще отиде да види какво има там. Таниша кимна и той тръгна към слабата светлина, опитвайки се да не вдига шум. Доближи се до стената и започна да се промъква покрай нея. В ръката си стискаше дръжката на револвера „Смит и Уесън“. Ако имигрантите бяха около свещите, позицията в

отсрещната страна на стената щеше да му даде възможност да ги види ясно, без те да го забележат.

Уилър насочи револвера напред и се приближи. И тогава ги видя. На по-широкото пространство на разклона, където се срещаха четири тръби, седяха стотици хора. Бяха се сгушили един до друг. Бебетата вече не плачеха. Китайците бяха мършави и недохранени. Мръсните им коси висяха над лицата.

Един от мъжете стана и тръгна към него. Уилър се боеше да помръдне, за да не разплиска вода и да вдигне шум. Не мислеше, че човекът го е видял, но китаецът продължи да върви към него с наведена глава. После, когато беше само на няколко метра от Уилър, мъжът разкопча панталона си, извади члена си и започна да уринира. Свърши и изведнъж вдигна глава. Погледите им се срещнаха.

Китаецът извика и настъпи хаос.

Уили внимателно наблюдаваше пилотите си. Не бе помръднал от прага на пилотската кабина.

Напускаха американското въздушно пространство, когато помощник-пилотът посочи към прозореца до него. До дясното крило се движеше нещо. Уили погледна през прозореца и видя, че на неколкостотин метра ги преследва изстребител Ф-16. Гюнтер се обърна наляво и каза:

— Тук има още един.

— Щях да им се обадя и да им кажа къде е — рече Уили. — Обещах им. Провериха ме с детектора на лъжата. Не ги излъгах.

И той наистина възнамеряваше да го стори. За него нямаше смисъл да взривява летището в Лос Анджелис с ядрена бомба, след като го освободяха. Такъв терористичен акт би го направил най-търсения престъпник на света. Първият терорист, който взривеше ядрена бомба в западен град, щеше да бъде набеязан и мъртъв до една година. Ето защо смяташе да им каже къде е бомбата, но нищожните хора, с които имаше вземане-даване, не му бяха повярвали и не бяха дали възможност планът му да се осъществи.

— Свържете се с тях и им кажете. — Гласът му вече не беше спокоен. — Обяснете им, че ако не върнат изстребителите, няма да им

кажа къде е бомбата. Те нямат време. След по-малко от четирийсет минути бомбата ще избухне.

Уили погледна часовника си. Говореше все повече като нищожен човек.

Той усети, че злият му тигър се размърда. Губеше контрол над ужасния звяр.

Гюнтер взе микрофона и предаде съобщението.

След няколко минути получи отговор — кратък и ясен.

— Да ти го начукам, Чарли — рече генерал Кларк от пилотското място на първия Ф-16, после изключи радиопредавателя и каза на пилота на другия изстребител: — Тук е Ритника, Убиецо. Онзи таласъм всеки момент ще напусне американското въздушно пространство. Той е терорист, който бяга от закона. Ще го очисти от нашата страна на линията. Имаме гореща мишена. Следвай ме.

Генерал Кларк наклони изстребителя надясно, гмурна се и се появи до опашката на самолета на Уили. Убиеца направи същото.

Гюнтер се извърна, за да се опита да види двата изстребителя зад него.

— Казах им, че ще съобщя къде е бомбата. Казах им — хленчеше Уили.

— Мисля, че искат да ни свалят — рече пилотът.

Генерал Кларк изстреля „Сайдуиндър“. Ракетата се стрелна на четиристотин метра в студеното небе над Тихия океан и се насочи към десния мотор на „Фолкън“. Уили усети удара. Самолетът рязко се наклони, поваляйки го на колене върху бежовия килим. След секунда ракетата експлодира и самолетът се взриви, превръщайки Уили и двамата му пилоти в частици ситна мъгла.

Когато отломките докоснаха повърхността на океана, имаше само няколко парчета по-големи от телефонна кабина.

Фу Хай чу, че имигрантите изпищяха, обърна се и видя тъмния силует на Уилър Касиди, който стоеше до групата и държеше револвер. В Пагодата на червеното цвете Фу Хай бе стрелял напосоки и го бяха ранили. Този път той насочи автоматичния пистолет и внимателно се прицели. Дулото изблъва поток от руско олово.

Куршумите рикошираха в тунела. Единият улучи Уилър в дясната страна на гърдите и го повали на земята. Магнумът беше зареден и той изстреля четири куршума, докато падаше. Фу Хай извика и се строполи във водата. Уилър седеше на бетона и студената вода обливаше краката му. Той погледна гърдите си и видя, че ризата му се обагрят в кръв.

— Лоша работа — измърмори и усети, че Таниша коленичи до него. — Провери дали онзи тип е мъртъв. Той има автоматичен пистолет. Внимавай! Може да има и други пазачи.

Тя погледна раната му и сърцето ѝ се сви от страх. Истина ли беше това? Нима най-сетне намери сродна душа, само за да го загуби в този тъмен, подземен канал?

— Побързай — добави Уилър през стиснати зъби.

Препъвайки се, тя тръгна към китайските имигранти. Не видя други пазачи, само уплашени, окаяни хора. Приблужи се до тях и те ѝ направиха път да мине. Таниша се добра до Фу Хай и коленичи. Той бе улучен от два куршума — един в гърдите и друг във врата. Очите му бяха отворени, но изглеждаха незрящи и уплашени. Тя се наведе над него и го хвана за китката, за да провери пулса му.

Фу Хай усети, когато куршумите го пронизаха. Също както преди, когато беше в Града на върбите, не почувства болка. Тялото му политна назад и стана неконтролируемо. Той лежеше във водата, допрял глава до стената на тунела. Не можеше да диша, нито да движи краката си. Ръцете му натежаха като олово, но се размахваха пред него, сякаш принадлежаха на друг.

После красивата чернокожа жена се наведе над него. Беше осветена в гръб от пламъка на свещите. Гледаше го безучастно. Фу Хай се опита да фокусира поглед върху нея, но образът ѝ постепенно избледняваше. Той трябваше да направи нещо, но не си спомняше какво. Дясната му ръка падна върху раницата със странния механизъм и се вкопчи в нея като в спасително въже. Сетне вече не гледаше чернокожата жена, а сестра си...

Беше ясен, слънчев ден в Пекин, Сяо Жи беше десетгодишна. Двамата се разхождаха в градината в задния двор. Майка му беше вкъщи и готвеше. Скоро баща му щеше да се върне от калиграфската

работилница. Фу Хай бе измайсторил за Сяо Жи птица от хартия — сложна и с множество гънки. Прави я цял следобед. Дръпнеш ли опашката, птичката размахваше крила. Фу Хай показа на любимата си сестричка как да си играе с нея. Грейналите ѝ детски очи искряха от вълнение, а овалното ѝ лице сияеше. Белите ѝ зъби и черните очи блестяха. Приличаше на диамант. Той я обичаше толкова много.

— Фу Хай — попита тя, — тази птичка наистина ли е за мен?

— Няма достатъчно хубав подарък за теб — усмихна се той. — Бих дал живота си, за да те направя щастлива.

И Фу Хай протегна ръка да ѝ даде хартиената птица. Беше неизразимо доволен, че отново е предизвикал възторг в красивите ѝ очи. Никога нямаше да я изостави и да допусне тъга да помрачи очите ѝ. Сяо Жи взе хартиената птичка и се усмихна. Над главите им през изящните извити клони на разцъфналата кайсия блестеше бледосивото, изпъстрено с малки бели облачета вечно ведро небе на Северен Китай. И после, сякаш актът на даване най-сетне му донесе покой, пред очите му падна мрак и Фу Хай издъхна.

Таниша видя, че ръката на младия китаец се протяга, сякаш иска да ѝ даде нещо. И тогава забеляза, че той се опитва да вдигне раницата. Ръката му трепереше, а очите умоляваха, все едно най-важното нещо на света беше да ѝ даде раницата.

Тя я грабна и извади метална кутия, която явно вече беше отваряна. Кожените ремъци бяха прерязани. Отстрани имаше надпис на руски. Отвори кутията и видя онова, което според нея беше една от изчезналите руски ядрени бомби в куфарчета. Тя се изправи, като внимателно държеше кутията пред себе си, после тръгна към Уилър.

Той лежеше по гръб във водата.

— О, боже, Уилър, моля те, не ме оставяй!

Той отвори очи.

— Че къде бих могъл да отида? — промърмори, после видя кутията в ръцете ѝ и попита: — Какво е това?

— Мисля, че е...

— Бързо я изнеси оттук. Трябва да я дезактивират.

— А ти?

— Аз съм добре. Чувствам се страхотно.

Уилър се закашля и от устата му потече кръв.

— По дяволите, ти умираш.

Неочаквано на бледото му лице грейна усмивката на Шегаджията.

— Върви. Иначе всички ще умрем.

Таниша стана и се завтече към изхода на тунела, но мислите ѝ бяха при Уилър. Подхлъзна се и падна на колене, като едва не изпусна кутията. Притисна я до гърдите си, защото се уплаши, че ако я изтърве, няма да може да я намери в мастиленочерния мрак. Задъха се и от очите ѝ бликнаха сълзи. Не виждаше нищо.

Не знаеше колко време бе тичала в тъмнината, но най-сетне ѝ се стори, че вижда светлина. Хукна по-бързо и след няколко минути бе заслепена от прожектор с халогенна крушка от петстотин вата.

— Стой! — изкрещя командирът на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия.

— Не стреляйте! Тя е ченге — каза Ал Катсукура и се завтече към Таниша.

— Детектив Уилямс от полицията в Лос Анджелис — задъхана се представи тя. — Намерих бомбата.

Един от командосите взе металната кутия, внимателно я отвори и веднага разбра какво има вътре.

— Тя има право — рече той и бързо сложи кутията в куфара, който носеха.

— Трябва да му помогнете. Той е в тунела — каза Таниша. — Там има стотици имигранти. Моля ви, помогнете му. Той умира.

— Кой?

— Партньорът ми — отговори тя, без да добавя нищо повече, а и Ал не я поправи.

— Разкарайте това нещо отгук! — извика командирът и погледна часовника си. — Имате по-малко от десет минути да дезактивирате бомбата. Аз ще намеря онези хора. Вземете детектив Уилямс с вас!

— Не, ще се върна в тунела.

Командирът се обърна към нея и заповяда:

— Тръгвай с тях. Къде е партньорът ти? Лабиринт от тунели ли има вътре?

— Не, само една тръба. Ще дойда с вас и ще ви покажа.

— Виж какво, госпожичке, това е шибана ядрена заплаха! Прави каквото ти казвам!

— Не знам за какъв се мислиш, умнико, но аз не работя за теб — отговори тя.

И тогава той я удари, поваляйки я по гръб.

— Изчезвай отгук! — изкрещя командирът. — Баркър, Уотс, Фъргюсън, тръгвайте с мен!

— Защо я удари, задник такъв? — извика Ал.

— Защото ми пречеше. Оспорваше заповедите ми. Тук става дума за ядрена заплаха, приятел — отговори командирът, после се обърна към хората си: — Да вървим!

Малката група се отправи към тунела, осветявайки пътя си с халогенния прожектор. Ал хвана Таниша за ръката и ѝ помогна да излезе от канала.

Командосите намериха Уилър там, където го бе оставила Таниша. Той беше в безсъзнание. Пулсът му бе слаб. Двама от тях го вдигнаха и го понесоха към плажа, а останалите изведоха уплашените имигранти.

Хеликоптерът на екипа по издирване и обезвреждане на ядрени оръжия кацна на брега и командосите качиха ранения.

Таниша стоеше до вратата. Ал Катсукура беше до нея.

— Отивам с него — заяви тя, когато командирът се приближи до нея.

Той сложи ръка на рамото ѝ, за да я разубеди, но Таниша рязко се обърна, насочвайки револвера към лицето му.

— Втори път номерът ти няма да мине! — каза му. — Назад!

Позволиха ѝ да се качи на хеликоптера. Тя седна до Уилър и хвана ръката му. Хеликоптерът се издигна и излетя. Мина покрай закотвената яхта на чичо Алан и се насочи към болницата в Лонг Бийч. Таниша се вторачи в бледото лице на Уилър и стисна немощната му ръка.

— Господи, Уилър — промълви тя, — ти наистина си голяма работа.

44.

ЩАСТИЕТО ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА ДЪГАТА

Правилото при обезвреждане на бомби е: „Липсата на новина е добра новина“, особено когато си имаш работа с ядрен заряд с мощност един килотон. Катастрофата бе предотвратена, когато до експлозията оставаха само няколко минути.

Състоянието на Уилър беше тежко, но нямаше опасност за живота му. Изборът на болницата в Лонг Бийч беше сполучлив, защото там работеха най-добрите хирурзи по огнестрелни рани в щата.

Два дни след като оперираха Уилър и извадиха куршума от гърдите му, лекарите определиха състоянието му само като сериозно и го преместиха от реанимацията в самостоятелна стая на шестия етаж. Той се будеше със спомени за престрелката в канала, но никой в болницата не бе чувал нито за това, нито за бомбата. Не съобщи за случая и по вечерните новини. Пред вратата му стоеше пазач, който не пускаше никакви посетители, докато не дойде човек от Държавния департамент. Когато Уилър беше достатъчно силен, за да седи и да говори, Лу Фишър отиде при него. Бюрократът с тесните рамене придърпа стол до леглото му и го погледна, като се усмихваше, но без сърдечност.

— Радвам се, че прескочихте трапа — излъга Фишър, който всъщност горещо се надяваше Уилър да умре на операционната маса. Не беше лично, но никой не трябваше да знае колко близо до ядрената катастрофа е бил Лос Анджелис. — Извършихте голямо геройство.

И Уилър мислеше така, но не знаеше какво да отговори.

— Мисля, че трябва да постигнем споразумение, и искам да се уверя в някои неща. Докато бяхте в безсъзнание, версията, която предложихме на пресата, беше, че на летището е имало изтичане на хлор. Счупена кутия по време на разтоварване. Смъртоносният газ се просмуква в атмосферата и така нататък. Направихме разказа колкото е възможно по-скучен и банален. Случката обиколи медиите и бързо заглъхна. Обяснихме, че евакуацията на летището и околностите е била само предпазна мярка.

— Това фактическа или противоречаща на фактите вероятност беше? — иронично подхвърли Уилър.

— Дезинформация.

— Лъжа.

— Вижте какво, да не се отклоняваме от същността на въпроса. Важното е, че ако истината излезе наяве, ще предизвикаме много по-голям смут. Ще има правителствени комисии и политически речи и в крайна сметка няма да излезе нищо добро. Трябва да предотвратим паниката, за да намерим и останалите изчезнали ядрени бомби в куфарчета.

— Много окуражително, но от онова, което видях досега, ми се струва, че едва ли можете да намерите нещо. Какво стана с Уили?

— Уили се опита да напусне Съединените щати и двигателят на самолета му се повреди. Резервоарът му експлодира и той загина. Прочетох документа, който донесохте от Хонконг. Червените в Пекин явно изгубиха изборния си кандидат. Мисля, че с това споразумение можем да ги убедим повече да не се намесват в изборите в Хонконг. Сторят ли го, ще публикуваме документа. ФБР разследва подкупените конгресмени и сенатори. Ще разнищим цялата история. Трябва да знаем дали смятате, господин Касиди, да запазите случката в тайна. Никакви изявления за пресата и телевизията, нито интервюта или издаване на книга.

— А какво ще направите, ако не пожелае да сътруднича? — усмихна се той.

— Това би било жалко и деликатно. Но ние не сме изцяло зависими от сценария. Да предположим, че разкажете какво точно се е случило, тогава губернаторът на Калифорния, кметът на Лос Анджелис, шефът на полицията и всички от федералното правителство, които могат да потвърдят историята ви, ще кажат, че господин Касиди е малко объркан след злополуката. Без подкрепа ще изглеждате като психически неуравновесен.

— Ясно — рече Уилър.

Лу Фишър стана и го погледна.

— Не искам да кажа, че страната не ви е благодарна за участието ви в тази история. Вие помогнахте да бъдат предотвратени нагласени избори в Хонконг и разобличихте влиятелен водач на триада, който бе взел на прицел Съединените щати. Ще бъдете похвален и поздравен.

Но не бива да забравяте, че сте само чип от два долара в игра за милиарди.

— Няма да получа медал, така ли?

— Боя се, че не. Между другото, официалната версия за раната ви е, че сте били на яхтата на чичо ви, почиствали сте пушката и без да искате сте се простреляли в гърдите.

— Всички ще повярват. Нищо не мога да правя като хората.

Лу Фишър стисна ръката му.

— Ако мога да ви помогна с нещо, господин Касиди, не се колебайте да ми се обадите.

— Сигурно няма да проявите интерес, ако ви помоля да изясните нещата на майка ми.

— Гледаме да стоим настрана от семейните въпроси — отвърна той, излезе и изчезна от живота му.

Уилър се чудеше какво се бе случило с нелегалните имигранти, с разследването на убийствата на брат му и Анджела и дали са заловили убиеца на Рей Фонг. Предполагаше, че участието на брат му в незаконното прехвърляне на китайци в Съединените щати и подкупите в коридорите на властта вероятно няма да бъдат включени в официалните доклади. Залогът беше твърде голям и той всъщност се радваше на това.

Таниша спеше в болницата, откакто махнаха охраната пред вратата му. Прекарваше дните, седнала на неудобен стол, и играеше карти с него или само държеше ръката му, докато той заспеше.

— Майка ти още ли не е идвала да те види? — попита тя една вечер.

— Не, но ми е изпратила писмо.

Уилър ѝ даде плик, който съдържаше нотариално заверено съобщение, че е изключен от списъка с наследниците на баща си.

— По дяволите. Няма майтап, а? — рече Таниша.

— Животът в Бевърли Хилс е труден — отговори ѝ той.

Рамон Делгадо намери време и един следобед дойде да го види в болницата, като доведе и семейството си. Барманът застана почтително до леглото му. Децата и съпругата му бяха облечени в официалните си дрехи и му се усмихваха стеснително.

— Вече сте добре, господин Касиди — каза Рамон и красивото му лице засия в усмивка. — Скоро очаквам да ви видя в клуба.

Госпожа Делгадо бе стотвила пиле и чили. Рамон бе внесъл тайно бутилка „Ват 69“ — любимото уиски на Уилър. След като семейството си тръгна, той даде шишето на нощната сестра.

Изминаха няколко седмици. Лекарите махнаха дренажите и катетрите и Уилър най-сетне беше изписан. Изведоха го с количка от болницата. Олюлявайки се, той направи двете крачки до жълтата мазда на Таниша и с въздишка се отпусна на предната седалка.

Рик Верба бе успял да убеди детективите от Отдела за вътрешно разследване да прекратят проучването на Таниша. Този безпрецедентен в кариерата му подвиг бе извършен с помощта на шефа на полицията в Лос Анджелис Карл Ледикър. И той, също като Уилър, бе инструктиран от Лу Фишър. Ледикър не можеше да каже на момчетата от Отдела за вътрешно разследване какво е направила Таниша, но вместо това изчисти досието ѝ, без да дава обяснения.

После, две седмици по-късно, Уилър и Таниша седяха в апартамента му, стгшени на дивана пред прозореца, който гледаше към клуба в Бел Бър. От перестите облаци ръмеше дъжд и над зелената морава се бе извила великолепна пъстроцветна дъга. Този дъжд беше най-красивият, който бе виждал. Сякаш капките съдържаха послание, че животът все още има стойност и щастието е някъде от другата страна на дъгата. Той си бе възстановил половината от килограмите, които бе свалил, и започваше да мисли, че отново ще бъде какъвто е бил преди. Но се притесняваше как ще плати наема за мансардата и реши да си намери работа. Двамата с Таниша бяха разгърнали неделния вестник и четяха обявите.

— Ето — каза тя. — „Разпространител на бои търси продавач“.

— Не. Достатъчно съм замаян и без да вдишвам изпаренията от боите по цял ден. А какво ще кажеш за тази? „Търси се рекламен агент на Фолксваген.“

— Имаш богат опит с тази марка коли — отбеляза Таниша, спомняйки си за лудорията му преди петнайсет години.

— Учуден съм, че ми се размина — мрачно изрече Уилър. — Някой трябваше да ми строши фаровете.

Тя остави вестника и сложи глава на рамото му.

— Апартаментът ми е твърде малък, но можем да живеем в къщата на баба ми — рече.

— Мисля, че там не се представих много добре — отговори той, после се вгледа в нея, протегна ръка и погали косите ѝ. — Знаеш ли какво виждам, като те гледам.

Таниша поклати глава.

— Виждам достойнство, сила и благородство. И се чувствам абсолютно нищожество. Искам да бъда нещо голямо за теб. Да се гордееш с мен. Цял живот съм се провалял. Наближавам четирийсетте, а седя тук и чета обявите за работа. Но искам да знаеш нещо, Таниша. Аз ще успея. Ще посрещна предизвикателството. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото сега имам някого, за когото да го направя. Най-сетне намерих смисъл в живота.

Тя го целуна и се притисна до него, после сложи глава на гърдите му. Двата седяха в апартамента и гледаха слънцето в късния следобед. Пъстрата дъга постепенно изчезна. Уилър осъзна, че никога не се е чувствал по-щастлив. Скоро щеше да си намери постоянна работа и да предложи на Таниша да се оженят. Знаеше, че тя ще се съгласи. Щеше да се ожени за нея и нито за миг да не ѝ дава повод да съжالياва, че е свързала живота си с него.

Тя се сгуши в него и той усети ударите на сърцето и топлината на тялото ѝ. Разбра, че сега, след шест седмици, най-сетне е дошъл моментът. Погледът му се отправи към лавицата със снимки. Някои бяха на родителите му, други — на него с предишните му приятели. Очите му потърсиха любимата му снимка, на която бяха двамата с Прескот в деня, когато брат му завърши гимназия. Уилър бе прегърнал Прескот; в погледа на брат му се четеше обожание и обич, а в очите на Уилър — решителност да го закриля. Това беше снимка на неизпълнени обещания.

„Уилър, ще ме научиш ли да хващам топката?“

„Ще ми покажеш ли как да карам скейтборд?“

„Можеш ли да убедиш онова момиче да излезе с мен?“

И Уилър заплака за брат си, когото обичаше, но не бе предпазил. Таниша го притисна до себе си, докато риданията разтърсваха тялото му.

Когато слънцето залезе, той най-после се сбогува с брат си.

Издание:

Стивън Канел. Да яхнеш Змията

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Лилия Анастасова

Оформление на корица: Петър Христов

ISBN: 954-585-019-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.